

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 41 / Hejmar 488 / Tebax 2022

Eruh'tan Şengal'e, Şemdinli'den Kobanê'ye GERİLLANIN ZAFERİ!

Kürt halkının kaderini ve tarihin akışını değiştiren büyük 15 Ağustos 1984 Devrimci Atılımımızın 39'uncu mücadelesine ve zafer yılına giriyoruz. Öncelikle Büyük Atılım'ın 39'uncu yılını ve 15 Ağustos çizgisinde süren kahraman gerilla ve halk direnişimizi selamlıyoruz. Başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşlarımızın, gerilla güçlerimizin, halkımızın ve dostlarımızın 15 Ağustos Ulusal Diriliş ve Gerilla Bayramı'nı kutluyoruz. Kahraman şehitlerimizi, ölümsüz komutanlarımız Agit ve Zilan yoldaşlar şahsında saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Hareket ve halk olarak 39'uncu Atılım ve Zafer Yılı'nda daha güçlü savaşıp, daha büyük kazanacağımızı belirtiyoruz.

Sayfa: 2

15 AĞUSTOS ATILIM RUHU İLE ZAFERE YÜRÜYORUZ

Haki Armanç

Bugün Avaşın, Zap ve Metîna'da Türk devleti NATO'dan aldığı büyük destekle her türlü silahı kullanarak direnen gerillalara karşı sonuç almaya çalışmaktadır. Her türlü kimyasal, taktik nükleer silahı da kullanıp insanlık dışı yöntemlerle hedefine ulaşmayı amaçlamaktadır. Ancak bunlara karşı gerillanın geliştirdiği tedbirlerle sadece düşmanın yönelimi boşa çıkarılmamış, düşmana vurduğu büyük darbelerle her gün onlarca kayıp verdimeye devam etmektedir. Bugün Avaşın, Zap, Metîna'da tünel ve hareketli tim direnişinde açığa çıkan başarıların kaynağı 15 Ağustos ruhudur.

Sayfa: 16

14 TEMMUZ DİRENIŞÇİLİĞİ ZİRVELEŞMEKTEDİR

Mustafa Karasu

Zindan direnişi 12 Eylül faşizmine karşı tarihi bir mücadele vermiştir. 12 Eylül faşizminin gerçeğini başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye halklarına ve insanlığa gerçek yüzü ile göstermiştir. Türkiye ve Kürdistan'a tam hakim oldum, amaçlarıma ulaştım derken, 12 Eylül faşizmine karşı direnmenin öncülüğünü yapmış ve herkese de faşizme karşı direnilebilir mesajını vermiştir. 12 Eylül faşizminin yarattığı yığılığa büyük bir cevap olmuştur. Başta devrimci güçler olmak üzere toplumda direnilebilir inancını yaratmıştır. Özgürlük, demokrasi ve sosyalizm için, ütopya ve amaç için yaşamını verme kültürü ve geleneğini güçlendirmiştir. Öyle ki, Kenan Evren Amed'te yaptığı konuşmada eliyle zindanı işaret ederek orada bazıları var ki boynunu koparsan inançlarından vazgeçmiyor, demiştir.

Sayfa: 8

LÎ SER BÎNGEHÊ ZAFER Û RUHÊ PÊNGAVA 15'Ê TEBAXÊ ERKÊN XWE BÎ SERKEFTÎ PÊK BÎNÎN Komîteya Rêvebir a PKK

Bêguman 38 sal in lî ser Pêngava Şoreşgerî ya 15'ê Tebaxê pir tişt hatin gotin û her wiha nîrxandin hatin kirin. Rêber Apo got, "Ev pêngava înat, îsar û hêviyê ye." Yanê ev pêngav di insan mayînê de bû îsar, lî dijî zilmê bû înat û di afirandina jiyana azad de bû hêvî. Bêguman berdêlên vê pêvajoyê giran bûn, zehmetiyên xwe zede bûn. Milîtanîya fedayî, ev hemû lî ser esasê azwerî, girêdanbûyîna jiyana azad têk birin, derbas kirin. Hê destpêkê Gerilayên Azadiya Kurdistanê lî ser xeteke wiha ya fedayî hebûna xwe saz kir û bi kûrkirina vê xeta fedayî hemû erkên şoreşgerî birin serkeftinê. Rêber Apo got, "Me wekî bersiva şehadeta Mezlum berê xwe da welat, wekî bersiva Rojiya Mirinê ya Mezin a 14'yê Tîrmehê jî Pêngava 15'yê Tebaxê da destpêkirin."

Sayfa: 20

15 AĞUSTOS ATILIMI İLE KÜRTLÜK YENİDEN GÜN YÜZÜNE ÇIKTI

Rêber Apo

1984'teki 15 Ağustos Hamlesi bana göre kesinlikle 1983 baharından itibaren daha kapsamlı olarak başlatılmalıydı. Hazırlıklarımız buna elveriyordu. Gerilla planlamamıza vurulan ilk ciddi darbelerden biri bu gecikme ve yersiz, başıboş ve sorumsuzca yapılan keşif hareketleri durumuydu. Bu durumdan sorumlu olanların bu süreci aydınlatmaları devrimci sorumluluklarının bir gereğidir. Aslında daha örgütlü bir müdahaleyi 1980 yazında Kemal Pir önderliğindeki grupla geliştirmeye çalışmıştık. Başûrê Kurdistan'da üslenmeye gereksinim duymadan, direkt Dersim'e kadar ulaşmayı hedefleyen bir girişimdi bu. Kemal Pir tesadüfen ve olmaması gereken biçimde yakalanmasaydı -yakalanması Hareket için çok talihsiz bir olaydı-PKK'nin komuta gerçeği başka bir hal alabilirdi. Onun boşluğunu hiçbir arkadaş dolduramadı. Bu yıllarda Mazlum Doğan ve M. Hayri Durmuş'un peş peşe yakalanmaları da gerekmeyen, rahatlıkla önlenilecek olan ama gerçekleşen ağır kayıplardı.

Sayfa: 18

İÇİNDEKİLER

15 Ağustos Atılımı ve Zafer Ruhu Temelinde
Görevlerimizi Başarıyla Yerine Getirelim
PKK Yürütme Komitesi
Sayfa: 10'da

Gerilla Direnişinin Yarattığı Değerler
Nedim Seven
Sayfa: 16'da

Demokratik Modernite Çözüm Bilimidir
Duran Kalkan
Sayfa: 28'de

Ekoloji Mücadelesi İdeolojiktir ve
Evrenselleştirilmelidir
Dilzar Dilok
Sayfa: 34'te

15 AĞUSTOS RUHUyla AĞİTLEŞELİM, ZÎLANLAŞALIM ZAFERİ KAZANALIM

Kürdistan ve Türkiye’de son 38 yılın en çok tartışılan olayı, 15 Ağustos Devrimci Gerilla Atılımımız oldu. 15 Ağustos 1984 günü Eruh ve Şemdinli’de başlayan, Mahsum Korkmaz ve Abdullah Ekinci yoldaşların komutasında gerçekleşen, günümüze kadar Kürdistan’ın dört bir yanına yayılıp kesintisiz süren ve bugün de başta NATO olmak üzere tüm dünya gericiliğinin, iktidar ve devlet sisteminin desteğindeki AKP-MHP faşist-soykırımcı saldırılarına karşı zafer çizgisinde gelişen bu öncü gerilla savaşımız oldu.

Duran Kalkan

Kürt halkının kaderini ve tarihin akışını değiştiren büyük 15 Ağustos 1984 Devrimci Atılımımızın 39’uncu mücadele ve zafer yılına giriyoruz. Öncelikle Büyük Atılım’ın 39’uncu yılını ve 15 Ağustos çizgisinde süren kahraman gerilla ve halk direnişimizi selamlıyoruz. Başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşlarımızın, gerilla güçlerimizin, halkımızın ve dostlarımızın 15 Ağustos Ulusal Diriliş ve Gerilla Bayramı’nı kutluyoruz. Kahraman şehitlerimizi, ölümsüz komutanlarımız Agit ve Zilan yoldaşlar şahsında saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Hareket ve halk olarak 39’uncu Atılım ve Zafer Yılı’nda daha güçlü savaşıp, daha büyük kazanacağımızı belirtiyoruz.

Kuşkusuz bir halk direnişi, özgürlük savaşımı açısından 38 yıllık mücadele büyük ve tarihi bir öneme sahiptir. Bu, hiçbir biçimde küçümsemez. Hele hele Kürdistan gibi yok sayılan, yok edilme fermanı küresel devletçi sistem tarafından verilmiş olan Kürt halkı açısından 38 yıl kesintisiz özgürlük savaşımı yürütmek, bu temelde büyük özgürlükçü değerler biriktirmek çok daha farklı bir anlam ve öneme sahiptir. Bu anlam ve önem, Kürtler kadar bölge halkları, kadınlar, gençler ve tüm insanlık açısından da anlam taşıyor. 39’uncu yıla aynı çizgide, ruh, duygu ve düşünceyle dört parça Kürdistan ve yurtdışında mücadele ederek giriyoruz; özgürlük savaşımında bedeli ne olursa olsun ödemeyi göze almak, bu temelde kesin zafere kilitlenerek yürümek çok daha önemli, anlamlı, gurur verici ve onurlandırıcı bir durum oluyor. Hareket ve halk olarak 15 Ağustos Bayramı’nı böyle bir ruh ve duyguyla karşıladığımız, kutladığımız kesin.

Bunu günlerdir her alanda kadınların, gençlerin ve halkımızın coşkusunda, süreklilik arz eden eyleminde açıkça görüyoruz. Zap, Avaşin ve Metîna başta olmak üzere Kürdistan’ın dört bir yanında kahraman gerilla güçlerimizin her türlü faşist-sömürgeci-soykırımcı saldırıya karşı geliştirdikleri büyük direnişte görüyoruz. Günlerdir gerilla ve halkımız, 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu’yla 39’uncu mücadele yılına girişi selamlama eylemleri yapıyor. Bugün eylemler doruğa çıkmış bulunuyor. Yine hemen hemen herkes yıldönümü vesilesiyle 15 Ağustos Atılımı’nı, anlamını, önemini ve yol açtığı gelişmeleri değerlendirmeye çalışıyor.

Zaten herkes kendi çıkarı açısından 38 yıldır böyle bir değerlendirme içerisinde oldu. 15 Ağustos’un nasıl başladığını, ne anlam ifade

ettiğini, muhtemel yol açacağı sonuçları değerlendirerek, kendi çıkarlarını bu temelde geliştirmek ve gerçekleştirmek istedi. Şunu iyi biliyoruz ki Kürdistan ve Türkiye’de son 38 yılın en çok tartışılan olayı, 15 Ağustos Devrimci Gerilla Atılımımız oldu. 15 Ağustos 1984 günü Eruh ve Şemdinli’de başlayan, Mahsum Korkmaz ve Abdullah Ekinci yoldaşların komutasında gerçekleşen, günümüze kadar Kürdistan’ın dört bir yanına yayılıp kesintisiz süren ve bugün de başta NATO olmak üzere tüm dünya gericiliğinin, iktidar ve devlet sisteminin desteğindeki AKP-MHP faşist-soykırımcı saldırılarına karşı zafer çizgisinde gelişen bu öncü gerilla savaşımız oldu.

15 Ağustos Devrimci Gerilla Atılımı’nın etkileri ve yarattığı sonuçlar

Bu 38 yıllık süre içerisinde dost-düşman herkes 15 Ağustos’a dair bir yaklaşımın sahibi oldu ve değerlendirmede bulundu. İyi şeyler de söylendi, kötü şeyler de. Herkes kendi çıkarı açısından bir şeyler ifade etmek istedi; “Terörizm, haydutluk” diyenler de oldu. “İlk kurşun, Kürt miladı, özgürlük savaşımı, Kürt’ün dirilişi, insanlık için yeni bir alternatif özgür yaşam yolunun açılması” diye değerlendirenler de oldu. Bugün de yaşanan yoğun savaş nedeniyle benzer değerlendirmeler devam ediyor. Çünkü 15 Ağustos 1984 Atılımı’nın başlattığı Devrimci Halk Savaşı temelindeki direnişimiz, yeni hedefler, amaçlar ve yol-yöntemler edinmiş olarak günümüzde Zap, Avaşin ve Metîna öncülüğünde her alanda tarihin en yoğun, anlamlı ve amansız savaşımı olarak sürüyor. Bu durum, günümüzdeki bu iddialı ve ısrarlı direniş hem 38 yıllık mücadelenin, savaşın sonuçlarını hem de Kürt gerçeğini ve sorununu anlamaya, değerlendirmeye yöneliyor. Bu da anlaşılır bir durum. Tamamen yaşanan mücadelenin gereği ve sonucu olarak ortaya çıkıyor. Kuşkusuz hangi sözlerin, tanımlamaların kalıcılışacağını da bu büyük mücadelenin sonuçları belirleyecek. Bunu da net ifade edebiliriz.

15 Ağustos Atılımı’na dair en derin, kapsamlı, çarpıcı ve anlamlı eleştirileri, çözümlemeleri, tanımlamaları hiç kuşkusuz Önder Apo yaptı. İlk andan itibaren neredeyse gün gün, ay ay, yıl yıl atılımın başarısı, büyümesi, gelişmesi ve yayılması için ne yapılması gerekiyorsa onu araştırdı, düşündü, hazırladı, sevk ve idare etti. Büyük emek ve çabayla hazırladığı bu son Kürt isyanı ve direnişi, Kürt halkının olduğu kadar insanlık açı-

sından da adeta son bir umut diyebileceğimiz Büyük Atılım’ın başarısı için büyük çaba harcadı. Önderlik çıkış, ülkeye dönüş, PKK’nin kuruluşu, bütün bunların sonucu olarak gelişen Büyük Zindan Direnişi hiç kuşku yok ki 15 Ağustos 1984 Devrimci Atılımı’nın temelini oluşturdu. Onun yürütücü, karar, irade, iddia, amaç, düşünce ve eylem gücünü açığa çıkardı. 15 Ağustos 1984 Atılımı da bütün bunları dağa taşıyan, gerillaya dönüştüren, topluma ulaştıran, gerilla tarzında eyleme kavuşturan ve böylece tarihin akışını değiştiren, Kürtler açısından başaşağı giden tarihi durdurarak, özgürce varolma ve yaşamının başlangıcı olan yeni bir süreci ortaya çıkardı. 38 yıllık büyük direniş bütün bunları kalıcı ve önemli kıldı. Önder Apo, böyle bir atılım için “Bir inadin, iddianın, ısrarın, umudun atılımı” dedi. Bunu insan kalmakta ısrarın, faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetten hesap sormakta ıddianın, inadin ve özgür yaşamak için bir umudun atılımı olarak gördü. “Binde bir bile olsa bu ihtimali denemek, bu yolda yürümek, burada başarı aramak insan olarak varolmanın ve yaşamının zorunlu gereği olarak görüldü, değerlendirildi ve bu atılıma böyle girildi” dedi.

Bunlar günümüz açısından da çok fazla ön açıcı ve eğitici olan, derin anlam ifade eden, bizler açısından yol gösteren değerlendirmeler, düşünceler, tanımlamalardır. Hareket ve halk olarak böyle ele alıyoruz. Özellikle “Çöktürme Eylem Planı” temelindeki son yedi yıllık imha ve tasfiye saldırısı karşısında geliştirilen direniş çok büyük zorluklarla yürüse de, ağır bedeller gerektirmiş olsa da geldiği noktada yeniden umutları yeşertmiş olduğu, özellikle devrimci-demokratik çevrelerde, sol-sosyalist güçlerde, işçi ve emekçilerde, kadınlar ve gençlerde yeniden bir umut, kendine güven, iddia ve irade yaratmış olduğu bu 15 Ağustos sürecindeki coşkuda, heyecanda, değerlendirmelerde ve eylemlerde daha net olarak görülüyor. Geçmişe dair değerlendirmeler büyük önem taşıdığı gibi kuşkusuz bugünkü durumlar da daha fazla anlam ve önem taşıyor. Şunu gösteriyor: 15 Ağustos Atılımı yaşıyor, sürüyor, gelişiyor. Atılım ve zafer çizgisinde Kürt özgürlük mücadelesi devam ediyor ve bu mücadele Kürdistan’ı, Türkiye’yi ve Ortadoğu’yu değiştirme, demokratik dönüşüme uğratma, Ortadoğu’da yeni bir uygarlık çıkışını, kadın özgürlüğü ve ekolojik yaklaşımı demokratik toplum çizgisi temelinde yaratmayı adım adım sağlıyor. Bu düzeyde bir etkisi var. Her tarafa yayılıyor. Bu da 15

Ağustos Atılımı’nı anlamak için insanları daha fazla Kürdistan’a, Kürt direnişine, Kürt gerillasına, Önderlik gerçeğine yöneltiliyor; Kürt varlığını anlamaya, incelemeye ve değerlendirmeye sevk ediyor. Düşmanlık yapmak isteyenler de bu gerçekler doğrultusunda daha fazla yöneliyorlar. Özellikle dost olmak isteyenler, böyle bir mücadelede kendi geleceğini görenler, kendileri için olumluluk ve iyilik görenler, çok daha büyük bir coşku ve heyecanı yaşıyor. Daha çok anlamaya çalışıyorlar. Bu temelde değerlendirmeler daha olumlu ve umutlu, yaklaşımlar da daha cesur ve özgüvenli. İnsan bunları görüyor.

15 Ağustos, zafer kazanmış bir mücadele bayramıdır

Bugün de birçok devrimci-sosyalist-demokrat insan, “Kürtler 15 Ağustos’u büyük bir gururla bayram olarak kutluyor” diyor. Bir şeyin bayram olabilmesi için zafer yaratması gerekir. 15 Ağustos’u zafer kazanmış bir mücadele olarak görüyorlar. Çünkü zaferin güvencesi, garantisi şehitler gerçeğidir. Ortaya çıkardığı Önderlik gerçeği, düşünce gücüdür. Bunların ikisi de PKK’de ve Kürt halkında en güçlü bir biçimde gelişmiş durumda. Önderlik gerçeğinin, düşünce gücünün hiçbir şeyle yenilgiye uğratılamayacağını değerlendiriyorlar. Garantisi, kanıtı şehitler gerçeği oluyor.

Önder Apo da 15 Ağustos Atılımı’nın sonuçlarını değerlendirirken, “Özgürlük savaşımı içerisinde yaşamın mümkün ve geliştirici olduğu kanıtlanmıştır” diyordu. Özgürlüğü böyle soyut, sadece maddi ve tüketilir bir olay olarak değil de daha somut ve mücadeleyle bağlı, yaratmayı, kazanmayı, geliştirmeyi, bir şeyler icat edip ortaya çıkartmayı içeren bir olay olarak görmek, anlamak ve değerlendirmek daha doğru ve anlamlı oluyor. Önderlik değerlendirmelerinden, tanımlamalarından doğru bir özgürlük yaklaşımının böyle olduğunu net, açık görüyor, anlıyor ve öğreniyoruz. Bu da yanlışlarımızı, yanlışlıklarımızı bize gösteriyor. Hayallerimizi hedefle birleştiriyor. Umudumuzu bu anlamda güçlendiriyor. Daha somut, pratik iş yapar, bir şeyler üretir ve gelişme yaratır kılıyor. Doğru olan da, 15 Ağustos gerçeğinden anlamamız gereken de budur.

“15 Ağustos Atılımı’nın öğrettikleri neler” diye kendimize sorabiliriz. Bu konuda en çarpıcı cevapları Önder Apo’dan dinledik. Bütün yanlışlıklarımızı, oportünist denebilecek yaklaşımlarımızı yıkan, ortadan kaldıran, bizi özgür yaşam gerçeğiyle

daha somut, yalın olarak birleştiren bir gerçekliği ifade ediyor. Bunu öğreniyoruz. Düşmanın, iktidar ve devlet düzeninin, erkek egemen zihniyet ve siyasetin, faşist-soykırımcı egemenliğin üzerimizdeki etkilerini daha derinden, ayrıntılı, somut görüp giderme imkânı buluyoruz. 15 Ağustos Atılımı gerçeği bunu aydınlatıyor. Apocu çizgide 1982 Büyük Zindan Direnişi temelinde gelişen bu Büyük Atılım’ın aydınlatıcılığı ve hesap soruculuğu bu gerçekleri açığa çıkarıyor. **Birincisi**, doğru ile yanlışın, iyi ile kötünün, güzel ile çirkinin ne olduğunu ayırıştırıyor. **İkincisi**, iyi, doğru ve güzel adına, özgür olan adına hesap soruyor. Tarihi hesap sormayı gerçekleştiriyor. Önder Apo, 15 Ağustos Atılımı’nın birinci yıldönümünde önemli bir durum olarak bunu ifade etti ve “Gerilla, 15 Ağustos Atılımı tarihi hesap sorma işlevini sürdürecektir ve başarıyla yerine getirecek, hakkı, adaleti ayırıştırarak, doğrular ile yanlışları yeniden ayıracak” dedi.

Kuşkusuz Kürtleri yok sayan ve yok etmek isteyenlerin kendilerine göre bir doğru-yanlış ayırımı vardı. Bunu yeniden sorgulayarak Kürt özgürlüğü temelinde doğrularla yanlışları yeniden ayırıştırarak ve yanlışlardan hesap soracak. İşte 38 yıldır gerilla ve halk direnişimiz bu hesabı soruyor. Bu hesap sorma askeri boyutta olduğu kadar ruhsal, duygusal, ideolojik, düşünsel, siyasi, örgütsel, sosyal ve kültürel boyutlarda oluyor. Bu hesap sorma açık bir biçimde faşist-soykırımcı düşmana karşı gerçekleştiği gibi her birimizde de o düşmanın içimizdeki etkilerine karşı da gerçekleşiyor. Büyük eleştiri ve özeleştiri hareketi, iç düşmana karşı mücadele, böyle bir hesap sormayı ifade ediyor.

Diğer önemli olan konu ise “olmaz teorisi” karşısındaki durumdur. “Ancak bu kadar olur, bu kadar yapabiliriz ya da daha fazlası olmaz” anlayışının ve tutumunun eleştirisi, mahkumiyetidir. Önder Apo, bunu net bir biçimde ortaya koydu. Günümüz açısından da ne kadar çarpıcı ve öğretici olduğu açıktır. Gereklere yaratarak, imkânsızlıkları, zorlukları, engelleri gerekçe göstererek, böyle bir savaşın yürütülemeyeceği, özgürlük iddiasının ve iradesinin sürdürülemeyeceği, zafere taşınamayacağı, ancak bu kadar olur anlayışını mahkum etti.

Yeterlilik anlayışı, “ancak bu kadar olur, daha fazlası olmaz” anlayışı günümüzde de Özgürlük Mücadelenin, atılımı sürdürme önündeki en büyük engeli oluşturuyor. Önder Apo, “15 Ağustos Atılım gerçeği bunları mahkum etti” diyor. 38 yıllık kesintisiz savaşın ve ortaya

çıkardığı büyük kazanımlar da bu çizginin doğruluğunu kanıtladı. Olmaz olur yaptı. Olmaz denileni, olmaz sanılanı olura dönüştürdü. Burada da devrimci ruhun, bilincin, iddianın, iradenin, atılımcı ve kararlı tarzın, tutumun somut duruma kısmen uyumlu olduğu koşullarda her zaman büyük gelişmeler yaratabileceğini bize 15 Ağustos pratiği net bir biçimde gösterdi, kanıtladı.

15 Ağustos Atılımı bir zafer çizgisi, her türlü zayıflığı yenme çizgisidir

O nedenle yeni bir yıldönümünü yaşarken, “15 Ağustos Atılımı’ndan neler öğrenmeliyiz” sorusunu sorduğumuzda, bunlar temelinde bir iç sorgulama geliştirmeliyiz. Çünkü 15 Ağustos bir çizgi, atılım çizgisi, zafer çizgisi, her türlü zayıflığı yenme çizgisi, zayıfın güçlüye karşı başarıyla mücadele etme çizgisidir. Her koşulda devrimci ruh, irade, iddia varolursa, mücadele edilip kazanılabileceğini kanıtlama çizgisidir. 15 Ağustos Atılımı bu ve benzer özelliklerini Büyük Zindan Direnişi’nden aldı. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi’nden aldı. En zor koşullarda, her tür imkânsızlık içerisinde ortalama aklın ve maddiyatçı tutumun, “Asla bir şey yapılamaz, hiçbir şey olmaz” dediği ve buna inandığı ortamda, büyük direnişler ortaya çıkardı. Tarihin akışını değiştiren anlayışlar ve tutumlar geliştirdi. Her türlü maddi gücü elinde bulunduran düşmanı yenilgiye uğrattı. Zaferler yarattı.

15 Ağustos Atılımı da bu gerçekliğin gerilla tarzında örgüte ve eyleme dönüştürülmesi oluyor. Zindandan dışarı taşırılması oluyor. Dağa, şehre, ovaya, toplumun bulunduğu her yere götürülmesi ve toplum içinde aynı ruh, bilinç ve tarzla örgüt ve eyleme dönüştürülmesini ifade ediyor. O nedenle böyle yeni bir yıldönümünü yaşarken, iç sorgulamayı, 15 Ağustos Atılımı’nın derslerini doğru çıkartmayı iyi biliyoruz. Bu konularda eksiklik olmamalı, hata yapmamalıyız. Bu tür günler, böyle yıldönümleri esas olarak iç sorgulamanın, eleştiri-özeleştirmenin doğru bir çizgide derinliğine geliştirildiği, bu temelde de bireyin, toplumun, örgütün kendini yenilediği, yeniden yarattığı günler oluyor. Yıldönümü demek, bayram tanımı getirmek bunu ifade ediyor. Böyle yaklaşmak, yıldönümlerini doğru ele almak demektir. Büyük günleri anmak, bayram düzeyinde kutlamak, eğer böyle yaklaşıp o günün anlamına tüm derinliğiyle ulaşılır, bu temelde bir kendini yenileme, değişim-dönüşüm, kişilik devrimi gerçekleşirse doğru yaklaşım ve başarıyla değerlendirilmiş olunur. Bunun dışında kesinlikle doğru değil. Parti gerçeğimiz, Önderlik gerçeğimiz bize bunu öğretti. Pratik doğru yaklaşımın, doğru anmanın ve bayram kutlamanın bu temelde olduğunu kanıtladı. Dolayısıyla hareket ve halk olarak bu 38’inci yıldönümünü de Büyük Atılım’ın 39’uncu yıla girişini de böyle bir eleştiri-özeleştiriyle, bu temelde kendini yenileme, değiştirme-dönüştürme, 15 Ağustos çizgisini daha doğru anlama

ve daha başarılı uygulama noktasına kendimizi ulaştırmayı sağlamalıyız. Bunu hepimiz yapmalıyız. Gerilla yapmalı, parti öncülüğü yapmalı, kadın ve gençlik öncülüğümüz yapmalı. Tüm halkımız ve dostlarımız yapmalı. 39’uncu yılın doğru karşılanması ve 39’uncu yıl mücadelesinin başarıyla yürütülmesi ancak böyle mümkün olur.

15 Ağustos Atılımı Kürtler için yeni bir özgür yaşam yolunun açılmasıdır

15 Ağustos’u bugün daha anlamlı, önemli kılan; 38 yıldır yenilmezliği olduğu kadar 38 yılda ortaya çıkardıkları, yarattıkları ve kazandırdıkları oluyor. Bu bir gerçek. 15 Ağustos Atılımı Önderlik çıkışın, partileşmenin yeniden bir özgürlük direnişine başlamanın somut adımını ifade ediyor. Bunun için milat deniyor, devrimin başlangıcı deniyor. Dolayısıyla Önderlik gerçeğinin, PKK’nin örgüte ve eyleme dönüştüğü, ete-kemiğe kavuştuğu, pratikleştiği, gelişme ve kazanım yarattığı süreç 15 Ağustos Atılımı temelinde gelişen bu 38 yıllık büyük direniş süreci oluyor.

“15 Ağustos neydi, ne kazandırdı, dolayısıyla bu kazanımları nasıl ortadan kaldırırız” diye düşmanlarımız da 15 Ağustos’u anlamak için çok yoğun çaba içerisinde bulunuyor. Çünkü; bu kazanımları 15 Ağustos Atılımı ortaya çıkardı. “Bunları yok etmek istiyorsan o zaman 15 Ağustos gerçeğini anlayacaksın, bileceksin; o temelde yaklaşacaksın ki bu kazanımları yok edebilesin, tasfiye edebilesin.” İster Türkiye cephesindeki AKP-MHP faşizminin saldırı durumu olsun; isterse dış cephedeki küresel kapitalist modernite sisteminin, iktidar ve devlet güçlerinin, ABD’den NATO’ya, İran’dan Rusya’ya kadar herkesin tutumu, duruşu ve yaklaşımları olsun göz önündedir. AKP-MHP faşizmi bütün bunların Kürt karşıtlığını birleştirerek, hiçbir ahlaki-hukuki kural dinlemeden her türlü yol-yöntemle suç unsuru olan savaş aracını kullanıp yapıyor.

Demek ki düşmanlarımız da en az bizim kadar bu gelişmelerin üzerinde duruyor. En az bizim kadar 15 Ağustos Atılımı’nı, onun yarattığı değerleri, kazanımları ele alıyor, anlamaya çalışıyor. Onlara karşı başarılı mücadele edebilmesi kesinlikle bunu gerektiriyor. Hatta bu konuda çok daha somut, gerçekçi, doğru yaklaşım içinde olmasını, yine her türlü gericiği mutlaka birleştirmesini gerektiriyor ve öyle de davranıyorlar. Bu anlamda TC Devleti’nin, AKP-MHP faşizminin yaklaşımlarını, çabalarını hiç hafife almamak lazım. Sadece kaba bir propagandayla “Yenilmeye mahkumdurlar, başarılı olamazlar, öcekiler de olamadılar” diyerek küçümsemek lazım. Evet, gerçeklerini ortaya koymak, yenilgilerinin üzerinde durmak, nasıl yenilgiye mahkûm olduklarını göstermek gerekli. Ama bu hiçbir biçimde hafife almamayı, basit görmemeyi gerektiriyor. Hiç küçümsememeli. Küçümsemek yanlıgıdır. Dolayısıyla rehavete götürür. Faşist-soykırımcı

saldırıları karşısında doğru ve yeterli durmamayı, mücadele edememeyi getirir. O durumlara düşmemeliyiz.

Şimdi uzun uzadıya bütün ayrıntılarıyla bu 38 yılın kazanımları üzerinde duracak değiliz. Fakat bu bir gerçek. Bu 38 yıl içerisinde Önderlik çıkışıyla birlikte son 50 yıl içerisinde Kürdistan’da özgürlük adına ne ortaya çıktıysa her şey Önder Apo, PKK ve 15 Ağustos Gerilla Direnişi’yle bağlantılıdır. Onun eseri oldu. Bunun dışında bir özgürlük gelişimi yoktur. Böyle demek kendini kandırmak, PKK’yi çok abartmak, başkalarını görmemek, onları küçümsemek değildir. Bazı işbirlikçi çevreler, hatta hainler, tasfiyeciler,

Bu son 50 yıl içerisinde

Kürdistan’da özgürlük

adına ne ortaya çıktıysa

her şey Önder Apo,

PKK ve 15 Ağustos

Gerilla Direnişi’yle

bağlantılıdır. Onun eseri

oldu. Bunun dışında

bir özgürlük gelişimi

yoktur. Böyle demek

PKK’yi çok abartmak,

başkalarını görmemek,

onları küçümsemek

anlamına gelmez. Bazı

işbirlikçi çevreler,

hainler, tasfiyeciler,

kaçkınlar böyle söylüyor.

Bu temelde yoğun bir

propaganda yapıyorlar;

işte biz de varız, vardık

söylemleri bizi

etkilememeli. Bunlar

böyle diyorlar diye

biz gerçeklerden

vazgeçecek değiliz.

kaçkınlar böyle söylüyor. Sömürgeci efendileri onlara imkân veriyor. Bu temelde yoğun bir propaganda yapıyorlar; işte biz de varız, vardık söylemleri bizi etkilememeli. Bunlar böyle diyorlar diye biz gerçeklerden uzak düşecek, vazgeçecek değiliz. Onları görmezden gelmemeliyiz. Ama onların gerçek olmadığını ortaya koyan somut duruşun, tutumun da her zaman sahibi olabilmeliyiz. Evet, birçok insan, grup, örgüt varoldu, bir sürü şey yazıldı, çizildi. Herkes belki PKK’dan çok daha fazla iddia ortaya koydu. Önder Apo’dan daha keskin oldular. Oldular da ne yaptılar, ne yarattılar, ne ortaya çıkardılar, sonuçta kime, neye hizmet ettiler? Bu soruları da sorup cevap vermesini de bilmemiz lazım. Gerçekten “Sezar’ın hakkını Sezar’a verebilmek” lazım.

İşte çok söylenen, illa ulusal birlik olsun diyerek **ulusa ihanet etmişleri** **ulusun içine çekmeye çalışmaları**. Daha doğrusu çalışsak bile çok

derin, köklü bir özeleştirme vermeden, ihanetlerini düzeltici yollarını görmeden onları katamayız. Bu konuda zayıf yaklaşım içinde olmamak lazım. Birileri kendi durumunu meşru göstermek için baskı yapıyorsa, bir şeyleri ortaya koyuyorsa, ondan diretsiz bir biçimde etkilenmemek gerekli. 15 Ağustos Atılımı’nın hesap soruculuğu temelinde her şeyden hesap sormak lazım. Böyle diyenin şeceresini ortaya çıkartmak gerekli: İyi de sen kimdin, neydin, ne yaptın, ne söyledin, hangi dönemde nasıl davrandın, sözlerin ve davranışların hangi sonucu ortaya çıkardı, neye hizmet etti? Ulusal varlık ve özgürlük mücadelesine, davasına katkı mı sundun, ondan yana mı oldun? Az da olsa ona hizmet mi ettin, yoksa düşman safında mı yer aldın? Ajanlık mı yaptın? Tabii bunlar ortaya konmalı. Bunları değerlendirmekten korkmamalıyız.

En çok saldırı 15 Ağustos Atılımı’na oldu

Niye bunları belirtiyoruz? Çünkü en çok saldırı 15 Ağustos Atılımı’na oldu. Bütün kaçkınının, ihanetin, işbirlikçiliğin, oportünizmin, döneğin en geniş birliği 15 Ağustos Atılımı’na karşı sağlandı. Kırk, elli, altmış örgüt birlikte toplantılar yaptı, bildiriler yayınladılar, saldırılar yaptılar. Kenan Evren yönetimine çağrıda bulundular; “Siz bu Apocuları bilmezsiniz, en iyi biz tanırız, imkân verin onlara karşı savaşta size öncülük edelim, yol gösterelim” dediler. Faşist-sömürgeci sistemin korucuları elliyle yapmaya çalıştığını birçok kişilik, örgüt, güya Kürt yurtseverliği ya da Türkiye solculuğu, sosyalistliği adına daha öncesinden yapmaya çalıştılar, talepte bulundular. Bunu hiçbir zaman unutmayacağız. Biz bunu unutursak, bu gerçeklerden uzak düşersek 15 Ağustos çizgisinden koparız. Onun devrimci ve atılımcı ruhundan, ideolojik ve örgütsel keskinliğinden, çizgi duruşundan koparız. Oradan koparsak biz de kayarız. Önder Apo oportünizmden söz ediyordu, dolayısıyla oportünist oluruz. Onların safına geçeriz. Devrimci çizgiyi saptırırız. Öyle olmamak lazım.

Gerçekten 15 Ağustos Atılımı’nın bu yarattıkları güncel açıdan çok önemlidir. Doğrudan ya da dolaylı her şey 15 Ağustos’la oldu. Bunu söyleyebilmemiz lazım. Buna karşı Başûr’daki gelişmeler gösteriliyor. Başûr’daki durumu doğru anlayan, dolayısıyla KDP’nin ne olduğunu doğru anlayıp onun karşısında doğru duruş gösteremeyenler, Önder Apo’yu, PKK’yi, 15 Ağustos’u, gerillayı, dolayısıyla Kürt varlığını ve özgürlüğünü anlayamazlar. Doğru siyaset geliştiremezler. Doğru taktik yürütemezler. Kadro, komutan, savaşçı olamazlar. Bu bir gerçek. Zaten bütün zayıflıklar buradaki anlayış zayıflığından kaynaklanıyor. Buna sonuna kadar inanmalıyız. O halde zayıf olmayacak, zayıflıklarımızı giderip güçlü olacaksak öncelikle kendimizi bu temelde düzeltmeliyiz. Kendimizi yanlışlarımızdan kurtaracağız. Bu işin başka yolu, çaresi yok.

Başûr’daki durum ne ile ortaya çıktı? Güya bir Kürt statüsü deniliyor. Ama bu statüyü kim tanıyor, ne kadar değer biçiliyor? Eğer gerçekten Hewlêr yönetimi etrafında bir Kürt statüsü varsa ve bu dünyaca tanınıyorsa peki Rojhilat’ın Kürt’ü, Bakûr’un Kürt’ü, Rojava’nın Kürt’ü, Kürt değil mi? Onlar karşısında ne yapılıyor? Kürt’e statü tanıyan varsa niye onlara tanıtmıyor? Niye onların imhası için bu kadar sömürgeci-soykırımcı güçlere imkân, fırsat ve destek veriliyor? Demek ki öyle bir şey yok. Bu **statü denilen şey PKK’ye karşı savaşımdır**. Yani Kürt varlığına ve özgürlüğüne karşı savaşmak için bir çete örgütlemektir. Bütün özgürlük mücadelesi yürüten ülkelerde böyle çete örgütleri ortaya çıktı. TC. Devleti, sömürgeci-soykırımcı sistem, 15 Ağustos Atılımı’na karşı da onlarca çete örgütü yarattı, yaratıyor. Her türlü kontrgerilla örgütlenmesinden, JITEM’inden, Hizbul-kontrasından tutalım günümüzde El-Kaide’sinden DAİŞ’ine, ÖSO’suna kadar binbir türlü çete örgütü ortaya çıkardı. Koruculuk bunda en başta gelen oldu. Daha 1985’in yazında, 15 Ağustos Atılımı’nın birinci yıldönümünden itibaren böyle bir çete örgütlenmesi geliştirilmeye çalışıldı. Onunla başarılı olamadıkları için 5 yıl sonra 1990’da bu Güney Kürdistan olgusunu ortaya çıkardılar. KDP devletliğini yarattılar.

Irak’ın Cumhurbaşkanı, Başbakan’ı, Dışişleri Bakanı, bütün Irak yetkilileri, “Bizim TC ile hiçbir anlaşmamız, hiçbir ilişkimiz yok. Biz TC’nin Irak’a girmesine izin vermiyoruz” diyor. Peki, o zaman TC nasıl geliyor? Xakurkê’den Heftanın’e, Zaxo’ya kadar olan alanları nasıl işgal edebiliyor? Nasıl her gün onlarca, yüzlerce uçakla, helikopterle, tankla, topla, keşif uçağıyla saldırı gerçekleştiriyor? Demek ki bir yerden icazet alıyor ve bu icazet aldığı yer içinde Irak devleti yoktur. Mevcutta Bağdat’ta ne düzeyde bir yönetim olduğu tartışmalı bir durumdur. Medya Savunma Alanları’ndaki savaş net bir biçimde gösteriyor ki böyle bir yönetim yoktur. Bir dönem nasıl Saddam Hüseyin, Bağdat etrafında kendini 10 yıl yaşattıysa, şimdi de bazı çevreler kendilerini yaşıyor. Onun ötesine geçen bir sistem yoktur. Zaten bir sistemin olmadığı, yaşanan krizle de net olarak ortaya çıkıyor.

Peki, TC bu kadar saldırıyı nasıl yapıyor? Bu Güney Kürdistan’daki oluşuma dayanıyor. Bu oluşumla birlikte 1991’de oluşturulan, adına “Çekiç Güç Operasyonu” denen, ABD ve NATO’nun Türkiye ile birlikte oluşturduğu sistem gereği yapıyor. İcazeti oradan almıştır. TC Devleti oraya dayanıyor. Bütün saldırılarını da ona göre yapıyor. İşte KDP devletliğini aynı operasyon yarattı. Bu devletçik de TC’nin saldırılarını da bu operasyona dayanıyor. Demek ki statü deniyorsa, burada bir şey oluşmuşsa bunlar PKK’ye karşı mücadelenin gereği olarak ortaya çıktı. Yani dolaylı sonucudur. PKK olmazsa, değil Hewlêr’de yönetim olmak, **Barzani Kürdistan’da bile duramazdı**. Önder Apo, “TC yetkilileriyle görüşebilmek için bir

onbaşı önünde secdeye duruyorlardı" diyordu. Onu bile yapamazdı, o şansı bile elde edemezdi. Her şey PKK'nin mücadelesiyle oldu. "KDP'nin mücadelesi vardı da kazandırdı" dememek lazım. Bir mücadele vardı ama 1975'te yenilgiye uğradı, bitti. Her şey Baba Barzani'yle bağlantılıdır. Sonrası PKK mücadelesinin durumuna bağlıdır. Bir dönem PKK mücadelesine dayanarak kendisini Kürdistan'a taşıdı, PKK desteğiyle yeniden var etmeye çalıştı. Ardından baktı ki PKK'ye karşı savaşmak daha fazla imkân, fırsat getirir. Ondan sonra da 1985 Ağustos'undan itibaren PKK'ye karşı savaş ilan etti. Günümüze kadar da aynı şey sürüyor.

Kadın Özgürlük Devrimi ile Rojava Devrimi 15 Ağustos Atılım ruhayla gelişti

15 Ağustos'un yarattıkları sadece siyasi-askeri boyutta da ele alınmaz. Siyaseten, askeri olarak da bütün kazanımlar 15 Ağustos Atılımı'yla ortaya çıktı. Devrimci bilinç, irade ve mücadeleden tutulmuş örgütlenme ve eyleme kadar parti öncülüğü yeniden 15 Ağustos temelinde örgütlendi, var oldu. Tabii bu yeniden bir doğuştu. Önder Apo, buna "İkinci partileşme hamlesi, Önderliksel doğuş" dedi. Bütün gerilla gelişimi, öz savunma bilinci, örgütlülüğü, direnci, iradesi bu temelde oluştu. Her türlü zorluğu göğüsleme, yenme bilinci, iradesi, şehadet çizgisinde mücadele, fedakârlık bu temelde gelişti. Daha '90'ların başında Ulusal Diriliş Devrimi gerçekleşti. Kürt toplumu teslimiyeti kırdı. Teslimiyet altında kültürel soykırıma dayalı olarak sömürgeci-soykırımcı sistemle birleşme, onun içinde erime durumundan kendisini kurtardı. Oradan koptu, kendine döndü. Bir demokratik ulus olarak özgür yaşayan bir ulusal gerçeklik olarak ortaya çıktı. Gerilla yanında, yeni bir mücadele olarak serhildanlar gelişti. **Serhildanlar kadın öncülüğünde gelişen devrimsel yürüyüşlerdi** ve Kadın Özgürlük Devrimi başladı, gelişti. Hem Kürt halkının ulusal düzeyde öncü örgütlülüğü, özgürlük bilinci, iradesi, demokratik ulus kurumlaşması ve mücadelesi, 15 Ağustos Atılımı temelinde gelişme gösterdi hem de kadın özgürlük bilinci, iradesi, örgütlülüğü, kurumlaşması, Kadın Özgürlük Devrimi Kürdistan özgürlük devriminin öncü, temel, yenilmez gücü olarak ortaya çıktı, gelişme gösterdi. Günümüzde hem özgürlük devriminin zafer garantisi haline geldi hem de devrimi dünyaya, tüm ezilenlere yayan, bölgesel ve küresel bir devrim haline gelmesinde öncülük eden bir güç yaptı. Bunlar açık gerçekler.

Uluslararası Komplö'ya karşı 24 yıldır bu temelde, bu ruhla direniliyor. Rojava Özgürlük Devrimi böyle bir sürecin ortaya çıkardığı en somut bir pratikleşme oldu. Rojava adımı gerçekten de 15 Ağustos Atılımı temelinde gelişen mücade- lenin siyasi-askeri ortamı ne kadar etkileyebileceğini, değiştirebilece-

ğini, nasıl büyük bir askeri-siyasi güç haline gelebileceğini açığa çıkardı, netçe gösterdi, kanıtladı.

Tabii Önderlik düzeyi bu atılımla gelişti. Şimdi paradigma değişimi temelinde "3'üncü Önderliksel Doğuş tüm ezilenlerin Önderliğidir" diyoruz. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm işçi ve emekçilere, dünyanın tüm ezilen halklarına kurtuluşun, özgür yaşamın yolunu gösteren küresel bir Önderlik gerçekleşmesi ortaya çıktı. Bu, her tarafı çok yoğun bir biçimde etkiliyor. Gittikçe daha fazla etkisi yayılıyor. Uluslararası Komplö'nun, onu sürdüren İmralı işkence ve tecrit sisteminin bütün baskı ve ağır tecrit uygulamalarına rağmen İmralı duvarlarını paramparça ederek etkisini tüm halklara, ezilenlere, bütün dünyaya ulaştırıyor. Bu duruma gelmesinde, Önderliksel doğuşun ve 15 Ağustos Atılımı'nın rolü var.

15 Ağustos Atılımı, yeni bir mücadele sürecini ifade ediyor

Şimdi arkadaşlar biyografi hazırlamış, Önderliksel doğuşlar tartışılıyor. Onu da tartışır hale geldik.

Kuşkusuz '70'lerde **birinci Önderliksel doğuş gerçekleşti**. Kürt halkının varlığını inkâr edip yok etmek isteyen zihniyet ve siyasete karşı Kürt'ü var ve özgür yaşar kılmayı öngören zihniyet ve ideolojik-politik çizginin ortaya çıkmasıydı. Önderliksel çıkış, ideolojik grup, ülkeye dönüş, PKK'nin kuruluşu ve Hilvan-Siverek direnişleri bunu ifade etti. Büyük doğuş buydu. Kuşkusuz her şeyin temelinde bu var. Bunu esas olarak görmeliyiz. Doğru anlamalıyız. Fakat '70'lerin sonunu, '80'lerin başını, dolayısıyla ondan sonraki gelişmeleri de bununla birlikte doğru ele alıp değerlendirmemiz lazım. Evet, bir büyük doğuş oldu. Düşman buna karşı hazırlandı, örgütlendi, imha ve tasfiye saldırısına yöneldi. 12 Eylül faşist-askeri darbesi bunu ifade ediyor. PKK gibi birçok grup, birçok parti vardı. PKK 27 Kasım 1978'de kendisini parti olarak kurdu, Kürdistan'da '75-76'da kendisini parti olarak örgütleyen birçok grup vardı. Kimisi adına "Sosyalist Parti" dedi, hatta kimisi "İşçi Partisi" dedi. PKK'den önce kendisini işçi partisi olarak örgütlemeye çalışan gruplar, hareketler olmuştu. Dolayısıyla '81 yeni duraktır. Ondan sonrası yeni bir süreci

ifade ediyor. 12 Eylül darbesi böyle bir saldırı durumuydu.

O zamana kadar varolanların, o yeni süreç karşısında da devam edip etmeyecekleri, 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında gösterecekleri duruşa, tutuma bağlıydı. Etkinlik gösteremeyenler, mücadele cesareti ve fedakârlığı gösteremeyenler, böyle bir ruh, duygu, düşünce ve tutum geliştiremeyenler, kısaca basit maddiyatçılığı ve bireyciliği aşamayanlar eridiler, yok oldular. Önder Apo devam etti, PKK devam etti. Ama dikkat edilirse bu devam öyle normal bir süreçle olmadı. Bir yeniden başlangıç ve doğuş yaparak oldu. **Buna "İkinci Doğuş"** diyoruz. Önder Apo böyle bir yeniden doğuşu, yenilenmeyi gerçekleştirmeseydi, PKK kendini bu temelde yeniden hazırlayıp, örgütleyip pratiğe yöneltemeseydi, PKK'nin sonu da diğer örgütler gibi olurdu. Başka türlü olmazdı. Yanılmamak lazım. İsteddiği kadar zindanda direnmiş olsun, Hilvan-Siverek direnişini geliştirmiş olsun. Önceki Kürt isyanları da böyle geçici süre direndiler. Sonra yok olma süreçlerini yaşadılar.

Yine onun yarattığı zengin tecrübe birikiminin dersleri ve bilinci, Uluslararası Komplö saldırılarına karşı paradigma değişimi temelinde Üçüncü Önderliksel Doğuşu gerçekleştirdi. Üçüncü Önderliksel Doğuş'un bütün felsefi-teorik-ideolojik temelleri aslında başlangıçta Birinci Doğuş'ta vardır. Ama daha çok İkinci Doğuş'ta bulunmaktadır. Gerilla mücadelesi içerisinde Önder Apo'nun yarattığı zihniyet değişiminde, devriminde ve gelişiminde vardır. Üçüncü Kongre değerlendirmelerinde, Mahsum Korkmaz Akademisi'nin eğitim ve değerlendirmelerinde vardır. Sovyetler Birliği'nin yıkıldığı süreç olmasına rağmen Önder Apo büyük bir zihniyet gelişimini, çizgi gelişimini 90'lı yıllarda gerçekleştirmiştir. Bütün reel sosyalist örgütlenmeler, hareketler çözülüp marjinalleşirken, PKK, gerilla temelinde direnerek hem gelişme sağlamış hem de özgürlük iddiasından ve iradesinden bir nebze bile geriye düşmemiştir. Bunu sağlayan Önderliksel gelişmedir. Önderlik düzeyinde yaşanan zihniyet ve vicdan devrimidir. Düşünsel devrimdir. Dolayısıyla paradigma değişimi gibi çok köklü, derin ve büyük

olarak bizim temel bir sorununuzdur. Çünkü gerçekleştirilmesi gereken bir dönemde bulunuyoruz. Artık devrimi sadece sosyal bilim düzeyinde ve siyasi-askeri mücadeleyle kökleştirip zafere taşımamız, kalıcılaştırmamız mümkün değil, bunu gerçekleştirebilmek için sanat ve edebiyatın oynaması gereken çok önemli roller var.

Siyasi-askeri devrimin daha güçlü bir sosyal devrime, değişime yol açabilmesi için çok güçlü bir kültür devrimine dönüşmesi gerekiyor. Bu anlamda 15 Ağustos'un yol açtığı gerilla savaşının, Kadın Özgürlük Devrimi'nin, kadın gerillacılığının, Önderlik düşünceleri ve mücadelesinin ortaya çıkardığı çok zengin veriler var. Bir değişim-dönüşümü Kürt bireyinde ve toplumunda gözle görülecek kadar açık ve kapsamlı yapmış durumda. Ama bunu tanımlamak, sanat ve edebiyatla ifadeye kavuşturmak, bunları sahiplenmek, bunları güzel söz, duygu ve ifadeye dönüştürmede zayıflıklarımız var. Bu noktada sanat ve edebiyat alanımızda ilkel milliyetçilik vardır. Egemen sınıfların etkisi var. Küresel sermaye sisteminin, Kürt soykırımını ortaya çıkartan sistemin baskılarının etkisi var. Onlardan etkilenme çok fazla. Sahte bir ulusalcılık taşıyorlar. "Biz sanatçıyız, ulusal oluruz, herkese eşit mesafede oluruz. Edebiyatçıyız, eşit mesafede oluruz" diyorlar. Hain ile fedaiye eşit mesafede olana ne sanatçı ne de edebiyatçı denir, insan bile denmez. Ortada bir ulusallık yok. Önder Apo, "Bir Apo Kürt'ü var, bir de Barzani Kürt'ü. Biri fosilleşmiş, yok olmaya yüz tutmuş Kürt, birisi de özgürlük temelinde yeniden yaşama göz açmaya çalışan, yaşamı yaratmaya çalışan fedai Kürt" dedi. Bu kadar net. Bunları uzlaştırmaya çalışmak boşunadır, beyhudedir, gerçekleşmez. Bu 15 Ağustos dolayısıyla karar vermemiz gerekir; bu gerçekleşmeyecek anlayış ve çabadan vazgeçelim. Onun yerine Apocu olalım, Önderlik çizgisinde birleşelim. Daha 15 Ağustos'tan hemen sonra Avrupa'daki toplumumuz Önder Apo'ya "Ulusal Önderlik" diye sahip çıktı. Önder Apo, "Öyle çok tekleştirmek iyi değil, yurtsever, mücadeleye hizmet eden başkaları da çıkabilir" dedi. Böyleleri yok mu? Zayıf bir temelde de olsa var. Yok denmez. Ama onlarla bir olmak ayrı, işbirlikçi-hainle bir olmak, ancak onunla olunur demek ayrı bir şey. Buradan kurtulmamız gerekiyor.

Herhalde böyle bir etki var. İnsan bunu rahatlıkla görüyor. Yoksa şimdi Kürt edebiyatının, sanatının gürül gürül akması gerekiyordu. Bütün insanlığa, kadınlara, gençlere etkide bulunacak, coşku-heyecan verecek bir sanat ve edebiyatın Kürdistan'da gelişmesi gerekiyordu. Böyle olmayınca kültürel soykırımcılar hala saldırı yapıyor. On binlerce uyduruk sanatçı, edebiyatçı çıkarıyorlar. Kültürel soykırımı Kürt ulusal değerleri üzerinde geliştirdikleri gibi, PKK'nin ortaya çıkardığı bu büyük mücadeleyi de saptırarak kendilerine mal etmeye çalışıyorlar. Biz sahip çıkamazsak, geliştiremezsek düşman her şeyi

tarihsel anlama sahip **Üçüncü Önderliksel Doğuş**, Birinci ve İkinci Önderliksel gelişmenin yarattığı düşünce gelişimi, tecrübenin dersleri temelinde gerçekleşmiştir. Kuşkusuz bunlar olmasaydı daha sonraki gelişmeler olmazdı.

15 Ağustos Atılımı, sosyal kültürel alanda da büyük gelişme ve değişimler yarattı

Sosyal-kültürel değişimler de önemli. O boyutlar konusunda 15 Ağustos Atılımı'nın yarattıkları daha fazladır. Bunu edebiyatçılar, sanatçılar yapabilmeliler. Ne yazık ki bu konuda sanat ve edebiyat kolumuz zayıf kalıyor. Bu büyük hazine yeterince değerlendirilemiyor. Büyük kültür devrimini geliştirmek mümkünken, onun çok zengin verileri varken, o veriler ortada duruyor, bazıları yok olup gidiyor. Bu da bizim bir handikabımız. Bu kadar Önderliksel gelişme, bu kadar cesaret, fedakârlık, fedai gelişimi, gerilla, kadın özgürlük direnişi ve kahramanlık neden büyük bir sanat ve edebiyat hareketi yaratamıyor? Bunun da tarihsel gelişimini çözümleyerek, doğru anlayarak ortaya koymamız lazım. Özgürlük Hareketi

**15 Ağustos Atılımı
Kürt'ü onuruyla ölür,
dolayısıyla özgür yaşar
hale getirdi. Kürt iradesini,
yiğitliğini, özgürlük
tutkusunu yeniden ortaya
çıkardı. Buna gerilla çizgisi,
Apocu çizgi aşıladı. Bu
yenilmezlik çizgisinde
yeniden varoldu. Bu da
kendisini en yalın bir
biçimde kadın da
somutlaştırdı. Kadın
gerillacılığında,
savaşçılığında dile getirdi.
Özgür kadın durumunda
ve bu temelde gelişen
Kadın Özgürlük
Devrimi'nde dile getirdi
ki biz çok fazla zayıf kalsak
da çok örgütlü-planlı
olamazsak da bu mücadele
kendi hükmünü icra ediyor.
Devrim sürüyor.**

yok edecek. Bunu görmemiz lazım. Önder Apo, "Başaramazsanız Kürt'lüğünüzü bile tartışılır kırlar, onu da elinizden alırlar" dedi. Gerçekten de biz bu değerleri doğru bir şeye dönüştüremezsek düşman dönüş-türecek. Şunu söylemek istiyordum: Birkaç sefer de ifade ettim. Değişim-dönüşüm çizgisini oradan tutturmamız en önemlisi, çünkü düşman da saldırılarını o noktaya, özel savaşa kadar götürüyor.

15 Ağustos Kürt'e rahat ölme imkânı verdi. Rahat ölmek, onurlu ölmektir. 1930'lu yıllarda Eruh isyanı şöyle gelişiyor: Eruhlular bir sabah uyanıyorlar ki bir yere karakol kurulmuş -zaten küçük bir yer- dört tane asker gelmiş. Bu askerleri görünce kim bunlar diye bazıları tepki, öfke duyuyor, başkaldırıp bu askerleri tutukluyorlar. İşte Eruh isyanı bu kadardır. Daha sonra büyük ordu geliyor, hepsini bastırıyor. Bu Eruh isyanına katılan ve tutuklanıp işkence gören, zindanlarda kalan, sonra bırakılan bir savaşçı artık hastadır, ölüm döşeginde yatıyor ama bir türlü ruhunu veremiyor, ölemiyor. Günlerce, haftalarca kıvranıp duruyor. Eruh camisinin minaresinden HRK'nin kuruluş bildirisini okuyan ses duyulduğunda "Nedir bu diye" soruyor. "Kürt gerillaları gelmiş, Eruh'u basmışlar" diyorlar. "Ya öyle mi, Allah'ım çok şükür" diyor, orada canını veriyor. Bu rivayet değil, gerçek. Bir özgür yaşam tutkusunun, isyana katılmış bir kişinin şahsında 15 Ağustos'un Kürt'e ne kazandırdığını görebiliriz.

Şimdi özel savaş güçleri Kürdün cenazesine, mezarına, türbesine saldırıyor. Her türlü değere saldırıyor.

Düşman saldırılarını görelim. Düşmanın bu saldırgan gerçekliği karşısında tabii onurlu ölümü, rahat ölümü küçümsemek lazım. Önder Apo, "Zafer kazanamazsak bu dünyada bir mezar yerimiz bile olmaz" dedi. Geçmişte yenilgiye uğramış Kürt isyanlarının liderlerinin, kahramanlarının mezarları, mezar yerleri yoktur. Şimdi bize dönük saldırırken de öyle yapmıyorlar mı? Hiçbir iz bırakmamak için özel savaş çok planlı, programlı saldırı yürütüyor. Bu açık bir gerçek.

15 Ağustos Atılımı Kürt insanında büyük değişim ve dönüşümler yarattı

Yurtseverlik ruhunda, bilincinde, özgür yaşam tutkusunda, Kürt insanında, Kürt toplumunda yaratılan değişimin-dönüşümün incelenmesi çok önemli bir konu. Çok büyük devrimler yaşandı. Bunlar gerilla öncülüğünde yürütülen mücadeleyle gerçekleştirildi, yaratıldı. Gerilla kendi içerisinde bir özgür ve komünal yaşam gerçekliği ortaya çıkardı. Yeni yaşamı kendisi yarattı. Bazıları, "Ya bu devrim ne yaratacak, hiç somut sonuçlar yaratmıyor, ne zaman devrim olacak? Hedeflediğimiz, öngördüğümüz yaşam ne zaman ortaya çıkacak?" diyormuş. Zaten çıkmış. Açalım gözlerimizi, niye kör ediyoruz gözlerimizi, bakmayı bilemiyoruz. Devrimi yaşıyoruz, özgürlüğü yaşıyoruz. Parti de gerilla da çıkmış. İlkeleri, ölçüleri, her türlü kültürel ve ahlaki değerleri çıkmış. Bu son derece net. Daha nerede, neyi bekliyoruz, neyi arıyoruz? Olanı anlayalım, doğru katılıp güçlü yaşayalım. Bize düşen ve hepimiz için gerekli olan budur.

Gerilladaki değişim, gerillada ortaya çıkan ölçüler, fedai çizgisindeki cesaret, fedakârlık, ilişki düzeyi, bağlılık ve kadın-erkek birliği, özgür yaşamın da demokratik komünalizmin de esasıdır. YJA-Star bu 15 Ağustos vesilesiyle yayınladığı bildiride buna dikkat çekiyordu. Çok önemliydi. Hepsi kadın özgürlüğü temelinde toplumsal özgürlük ve komünal yaşam, gerillada, parti öncülüğümüzde en somut bir biçimde, en üst düzeyde ortaya çıkmış. Eksiklikler, hatalar oluyor. Bunları eleştiri ve özelleştirileyle düzeltmeye çalışıyoruz ama gerçekleşen bir özgür yaşam, demokratik komünalizm var; hem de en üst düzeyde vardır. Onu görmemek mümkün değil. Bunun toplum üzerinde de çok derin etkileri var. Toplumu da etkileyip değiştiriyor. Ne kadar eksik kalsak da hatalarımız olsa da dikkat edelim, toplum özgür yaşam arayışından ve mücadelesinden bir an geri durmuyor. Bizim eksikliğimize, düşmanın saldırısına rağmen devrimi geliştirme, özgür yaşamı arama, kendini özgürlük çizgisinde örgütleme, eyleme yöneltmede son derece ısrarlı, kararlı davranıyor. Bunlar çok net, açık durumlar.

Gerillada ortaya çıkan bu düzeyde, bunun kadın özgürlük çizgisindeki yapılanışına "Mutlak özgürlük çizgisi" dedik. Aslında "Özgürlüğün Kılıcı" demek en doğrusudur. Kılıç olmaktan hiç korkmamak lazım.

Keskin olmalıyız. Keskinliği doğru kullanırsan doğruyu yaratan olabilirsin. O bakımdan kadın gerillacılığının özgürlük kılıcı olma durumu, hareket içerisinde doğru özgürlük bilincini, özgürlük çizgisini, doğru ölçüleri demokratik ve komünal yaşamı en üst düzeye çıkardığı gibi, gerillayı geleceğin yaşanacak en güçlü toplumsal modelini de yaratıyor. Kadın Özgürlük Devrimi'nin temel dayanağı oluyor.

Dikkat edelim, bugün bu kadar tutuklamaya, baskıya rağmen mücadeleyi geriletemiyorlar, durduramıyorlar, mücadele edecek gücü azaltamıyorlar. Çünkü kadın ayakta, mücadeleye kadın öncülük ediyor. Herkesi tutuklayınca bu sefer analar sokağa çıkıp mücadeleye omuzlanmış bulunuyor. İşte devrimin etkisi bu düzeyde. Bunlar ne anlama geliyor? Ne ile gerçekleşiyor? Böyle bir gelişmede mevcut gerilla örgütlenmesinin, kadın gerillacılığının, YJA-Star'ın rolü, etkisi ne oluyor? Tabii bunların yaratılmasında da Apocu çizginin, Önderlik çizgisinin gerçekleşme düzeyi görülüyor. Çizgi somutluk kazanıyor.

Kürdistan'da yüz yıllar içinde yaşanamayacak gelişmeler bu kırk yılda ortaya çıktı

Bazen televizyonda "Sokağın Sesi" diye programlar yayınyorlar. Bu programlara dair çok eleştiri var, arkadaşlar eleştiriyor. Eksiklikleri var, eleştirilebilir ama bazı güzel, önemli yanları da var. Mevcut bazı gerçekleri yansıtıyor. Bir defa bir grup genç kadına gerillanın durumunu soruyorlar. O kadınlar öyle bir anlatıyorlardı ki ben irkildim. YJA-Star ve YPJ gerillalarının durumunu değerlendiriyorlardı. "Onlar gibi kadın var mı, onlar gibi güçlü, iradeli kadın var mı?" diyorlardı. Bunları böyle görünce, anladım ki özgüveni, kendine saygısını, sevgisini, yaşam tutkusunu oradan alıyor. İşte bu etkidir. Normal sokaktaki bir grup kadındı. Bu anlattığımız en sıradan bir etki durumu oluyor. Örgütlenmiş, eğitimden geçmiş kadından söz etmiyorum.

Toplumsal etki, değişim bu düzeydedir. Bunların hepsi neyle oldu? 15 Ağustos Atılımı'yla oldu. 15 Ağustos Atılımı Kürt'ü onuruyla ölür, dolayısıyla özgür yaşar hale getirdi. Kürt iradesini, yiğitliğini, özgürlük tutkusunu yeniden ortaya çıkardı. Buna gerilla çizgisi, Apocu çizgi aşıladı. Bu yenilmezlik çizgisinde yeniden varoldu. Bu da kendisini en yalın bir biçimde kadında somutlaştırdı. Kadın gerillacılığında, savaşçılığında dile getirdi. Özgür kadın durumunda ve bu temelde gelişen Kadın Özgürlük Devrimi'nde dile getirdi ki biz çok fazla zayıf kalsak da çok örgütlü-planlı olamazsak da bu mücadele kendi hükmünü icra ediyor. Devrim sürüyor. Kültürel devrim, ruhsal devrim, duygusal devrim, düşünsel devrim, zihniyet devrimi, her türlü ahlaki, kültürel ilke-ölçü devrimleri, değişimleri derinliğine yaşanıyor. Biz bunları doğru anlasak, örgütlü çalışma yürütsek, kurumsaştırsak, bunları sanat ve edebiyatla güçlü bir biçimde

besleyebilirsek gerilladaki kadar olmasa bile onun yarısını aşan bir düzeyi özgür ve komünal yaşam düzeyini toplumda da hızla yaratabiliriz, açığa çıkartabiliriz.

Planlı, örgütlü mücadele yürütemeyişimiz bunu engelliyor. Yoksa devrimci değişimi, sosyal-kültürel değişimi engelleyemiyor. O kendiliğinden devrimci mücadelenin, Önderlik gerçeğinin, İmralı, gerilla ve kadın özgürlük direnişinin doğal etkisi olarak yaşanıyor, devam ediyor. Böylece yeni insan, yeni toplum oluşmuş bulunuyor. Kürdistan'da yüz yıllar içinde yaşanamayacak gelişmeler bu kırk yılda ortaya çıktı, yaşandı. Bu bir gerçek. Bu mücadeleyle oldu. Bu değişimi doğru anlamalıyız, iyi görmeliyiz, özümsemeliyiz. Mümkünse bunları daha da geliştirmek için eğitim ve örgütlenme faaliyetlerimizi hızlandırmalıyız. Bu temelde özgürlük mücadelesini, demokratik ulus örgütlenmesini geliştirmeliyiz.

Şunu görelim: Bu kadar dünya gericiiliğinin birleşip saldırmasına rağmen yenilmezlik buradan kaynaklanıyor. Önder Apo da gerillanın yenilmezliğine dikkat çekiyordu. Dikkat edelim gerilladaki yenilmezlik, gerillanın ortaya çıkardığı kadın-erkek duruşunun, özgür yaşam ölçülerinin topluma yayılmasından kaynaklanıyor. Topluma yayılamazsa, toplumu etkilemezse, toplumsal devrime, sosyal devrime dönüşemezse gerilla tecrit olur. Yalnız başına direnemez, kesinlikle ayakta kalamaz. Toplumdan kopulduğu yerde zorlandığımızı görüyoruz. Oysa toplum dört parça Kürdistan'da, yurtdışında ayakta, gerilla mücadelesiyle birlikte direniyor, mücadele ediyor. Bunun varlığı ortamında gerillanın zorlanması aşılabiliyor. Onu görmemiz lazım.

15 Ağustos zafer ruhu, Zap, Avaşın ve Metîna gerillasında çok güçlü bir biçimde yaşanıyor

Benzer hususlar üzerinde durulabilir. 39'uncu yıl mücadelesinin temel özellikleri nasıl olacak? Biz bu yıla, "50'nci yıl mücadelesi" dedik. Bir planlı ve örgütlü girişimiz oldu. 39'uncu 15 Ağustos yılı 50'nci Önderlik yılıyla örtüşüyor, öyle bir yıl oluyor. Dikkat edilirse biz böyle bir yıla hazırlıklı ve örgütlü girdik. 15 Şubat'tan itibaren Uluslararası Komploya karşı mücadele temelinde yeni bir 50'nci yıl hamlesi başlattık. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen "Dem Dema Azadiyê ye" hamlemizi zafere taşımaya hedefleyen bir hamleydi. Bunun için hamlemiz, İmralı işkence ve tecrit sistemini parçalamayı, AKP-MHP faşizmini yıkmayı hedefliyordu. Mart'ta güçlü bir çıkış oldu; 8 Mart'ta, Newroz'da 50'nci yıla güçlü girdik.

Çeşitli planları, hazırlıkları, hepseleri olsa bile 14 Nisan'da başlatılan Zap-Avaşın-Metîna saldırısı biraz da bizim 50'nci yıl hamlemizi önlemek, zayıflatmak, önünü kesmek, başarısız kılmak için ortaya çıkartıldı. Düşman cephesinin özgürlük hamlemize, 50'nci yıl hamlemize verdiği cevap Zap-Avaşın-Metîna işgal saldırısı oldu. Merkezine buraları işgal etmeyi alsa da

saldırı her yerde ve çok boyutlu bir şekilde sürüyor. Askeri açıdan Maxmur'dan Şengal'e, Rojava'ya kadar saldırılar sürerken, İstanbul'dan Amed'e, Serhat'a kadar yayılan faşist terör, baskı, tutuklama, zulüm had safhada, özel psikolojik savaş en yoğun bir biçimde geliştiriliyor. AKP-MHP faşizmi bir kere daha böyle bir işgal saldırısına yöneltilmiş bulunuyor. Bunda biraz kendileri de fırsat bulunca istekli oldular. Zaten bu, MHP'nin çizgisi. Soykırımcı-faşist-sömürgeci zihniyet ve siyaseti İttihat ve Terakki'den gelen, Birinci Dünya Savaşı içerisinde yaşanan güçlerin ortaya çıkardığı bu zihniyet ve siyasetin somutlaşması olan İttihat ve Terakki'den gelen çizgiyi esas olarak MHP temsil ediyor. AKP de o çizgiye teslim olmuş durumda. Bir de iktidarını sürdürme sorunu var. İktidarının son yılıdır. İktidarda nasıl kalacak? Onun için bazı şeyler yapması gerekiyor. Seçim yapacaksa, onu kazanacak ortamı yaratması lazım. Bu noktada bir askeri başarıya ihtiyaç duyuyor ya da ekonomiyi düzeltmesi, para dağıtması gerekecek. Eğer seçimi iptal edip erteleyecekse bunun için ona uygun bir çatışma ortamını yaratması lazım. Her açıdan AKP için de saldırı gerekiyor. Dolayısıyla bu güçler saldırıya geçtiler.

Ukrayna'da derinleşen savaş, Rusya-NATO savaşı da buna biraz zemin sundu. İmkân ve fırsat verdi. İki taraftan da güç olarak bu durumu değerlendirmeye çalıştı. İşte 14 Nisan'dan itibaren başlayan saldırılar geliştirdi. Bu saldırılar dördüncü ayını doldurdu. Merkez Karargahımız her gün, her hafta, her ay bilançoları açıklıyor. Nasıl bir savaşın yaşandığı, askeri sonuçlarının ne olduğu o bilançolarda net görülüyor. Gerçekten de AKP-MHP faşizmi Türkiye'nin tüm gücünü seferber ediyor. Yine her türlü teknik ve çete gücünü seferber ediyor. Birçok yere indirmeler yaptılar. Tepe tutmaya çalışıyorlar. Gerilla da buna karşı kahramanlık çizgisini zirveye çıkararak, direniyor. HPG ve YJA-Star'ın Zap-Avaşın-Metîna gücü, gerillanın kahramanlık çizgisini dorukta yaşıyor. Bütün mücadeleye, gerilla ve halk direnişine de öncülük ediyor. 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu bugün Zap, Avaşın ve Metîna gerillasında çok güçlü bir biçimde yaşanıyor. Onların öncülüğünde tüm ülkeye ve halk direnişine yayılıyor.

Göğüs göğüse bir savaş var. Taraflar kendileri açısından ölüm-kalım olarak da değerlendirdiler. Biz de bu durumu değerlendirdik. AKP-MHP faşizmi için "son savaş" dedik. Buradaki sonuç AKP-MHP faşizminin kaderini belirleyecek. Onlar açısından böyle bir durum var. Şöyle görmek lazım: Bu savaş AKP-MHP'nin de gerçekliğidir. Bu MHP çizgisinin uygulanması oluyor. AKP MHP'leştirdi ve iktidarını sürdürmek için böyle bir saldırı yapması gerekti. Onların çıkarlarını yansıtıyor. Fakat bunu sadece AKP-MHP'nin çıkarlarıyla değerlendirsek dar olur, yetersiz olur. Bu saldırıyı sadece oraya bağlarsak dar yaklaşmış oluruz. Kesinlikle doğru değil. Bunun arkasındaki küresel sermaye sistemini

görmemiz lazım. Küresel sermaye sistemi sadece ön açmıyor, izin vermiyor, destek vermiyor, yönlendiriyor. Bu saldırı planı, Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen, Birinci Dünya Savaşı sonucunda ortaya çıkan dünya siyasi-askeri sisteminin, küresel kapitalist modernite sisteminin, iktidar ve devlet sisteminin bir saldırısı oluyor. Onlar gerekli görüyorlar. Çünkü korkuyorlar. Zap-Avaşin-Metîna'da, Medya Savunma Alanlarında merkezleşen ve 38 yıldır savaşan gerilla Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Ortadoğu sistemini paramparça etti. Kürdistan'a dayatılan parçalanmışlığı ortadan kaldırdı. Kürt inkarını ve imhasını yerle bir etti. Bunu öngören Lozan Antlaşması'nı paçavra gibi kaldırıp attı, işlemez kıldı.

Bu sadece Kürdistan'da, Kürdistan siyasi-askeri sisteminde değişiklik yaratmıyor, sadece Ortadoğu sisteminin değişmesini dayatmıyor. Küresel iktidar ve devlet sisteminin durumunu zorluyor. Değişimi ona dayatıyor. Onu etkiliyor, onun değiştirilmesini gerektiriyor. Kürt'ü yok sayan, yok etmek isteyen, Yukarı Mezopotamya'daki halkları, Anadolu'daki halkları soykırıma tabii tutulmasına imkân-fırsat veren zihniyet ve siyaseti yok etmeyi getiriyor. Bugün Zap-Avaşin-Metîna merkezli gerilla direnişi, onun öncülüğündeki Kürt Özgürlük Direnişi, dolayısıyla BM diye somutlaştırdıkları, sağıyla-soluyla, doğusuyla-batısıyla ilişkili çatışma ve uzlaşma içinde tutukları sistem parçalanmakla yüz yüze. Değişime zorlanıyor. Kürtsüz olan bu sistemi Medya Savunma Alanları'ndaki gerilla direnişi, Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi, Kürt varlığı, özgürlüğü ve demokrasisi temelinde yeniden yapılandırmaya, değiştirmeye zorluyor. Bundan korkuyorlar, buna karşı tutum alıyorlar. Bunu kesinlikle ciddiye alıyorlar.

Uluslararası Komplo'nun güncellenmesi ve ona karşı mücadele

'70'lerde de PKK'nin çıkışını; örgüt, parti kuruluşu, Hilvan ve Sivelek'te direnişi haline geldiğini görünce 12 Eylül darbesiyle müdahale ettiler. Önderlik ve Parti onu bir biçimde aştı. 15 Ağustos Atılımı'yla yeni bir süreç geliştirdi. Ulusal Diriliş Devrimi'ni gerçekleştirdi. Kürdistan'da devrimci hamleyi ortaya çıkardı. O zamana kadar '80 öncesi Bakûrê Kurdistan'daki statüyü değiştirme temelinde hareket eden mücadele, '80'li, '90'lı yıllarda Kürdistan'ın diğer parçalarına da yayılarak, dört parçadaki statüyü değiştirmeyi dayatan bir hareket haline geldi. Buna karşı da Uluslararası Komplo'yla saldırdılar. Önder Apo'ya saldırarak, bu dayatmayı ortadan kaldırmak, Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Kürt soykırım zihniyet ve siyasetini sürdürmek, devletlerin siyasi statükosunu, sınırlarını devam ettirmek istediler. Buna karşı da Önder Apo, parti ve halk paradigma değişimi temelinde, Üçüncü Önderliksel Doğuş çerçevesinde büyük bir direniş geliştirdi. 24 yıldır böyle bir saldırıya

karşı direnmiyoruz. Bu saldırıyı kırmamızın, yenilgiye uğratmanın zihniyetini, siyasetini, programını, stratejisini, taktiklerini, tarzını ortaya çıkardık. Parti buna göre şekillenmeye yöneldi. Toplum bu çerçevede örgütlenilmeye yönlendirildi. Böyle bir mücadele Medya Savunma Alanları merkez olmak üzere Bakûr, Başûr, Rojhilat ve Rojava'da geliş-

meye başladı. Bir düzey de tutturdu. Şimdi buna yöneltilmiş yeni bir saldırı var. Yönetimimiz Uluslararası Komplo'nun güncellenmesi olarak da ifade etti. Doğru, komplo sürdürülüyor. Yeni planlar yapılarak başarıya götürülmek isteniyor. Başlangıçta komploya vurulmuş olan darbeler, parçalanması, etkisiz kılınması durumunda kendini güncelleyip yeniden planlayarak, kendini etkili hale getirmek istiyor. Bir süredir böyle planlı bir saldırı var.

"Çökertme Eylem Planı" denen projeyi de bu temelde hazırlanmış bir proje olarak görmek lazım. Bunu sadece AKP-MHP projesi olarak görmemek gerekli. Bunu sistem hazırladı. AKP-MHP'ye uygulatıyorlar. AKP uygulamak için yeterli olmadı, MHP ile ilişkiyi geçirdiler. MHP yeterli olmadı KDP'yi koydular. 30 Ekim 2014'te bu planı Türk Milli Güvenlik Kurulu kabul etti. Somut uygulamaya 24 Temmuz 2015 yılında koydular. Biz KDP'ye ne yaptık? O zaman KDP ile ilişkilerimiz normaldi. Önceden olan ilişkilerdi, hiçbir sorun yoktu. Bizden kaynaklanan hiçbir olumsuzluk da olmadı. Ama KDP giderek orada, burada provokasyon yarattı, bütün imkânları sınırlandırmaya yöneldi, gitti TC safinâ geçti. AKP-MHP ile Kürt düşmanı-soykırımcı, Kürt'e mezar bile bırakmak istemeyen MHP ile bir oldu ve '85'ten bu yana yürüttüğü saldırının devamı olarak PKK'ye karşı saldırıya geçti. Bunun bizden kaynaklanan bir yanı yok. KDP düşüncesiyle de oluştuğunu sanmamak lazım. Amerika yönlendirdi. Amerika yönlendirmiyor olsa KDP bu kadar saldırıya dayanamazdı. Demek ki AKP yetmedi, MHP yetmedi, KDP'yi de devreye koydular. Böyle bir ittifakla sürdürmek istiyorlar. Nasıl ki 9 Ekim 1998'den itibaren hareketin koordine merkezini, Ortadoğu'da, Lübnan-Suriye hatında bulunan Karargahı'nı tasfiye etmek için saldırdılarsa 24 Temmuz 2015'ten bu yana da hareketin Tür-

kiye-Irak-İran üçgeninde, Medya Savunma Alanları dediğimiz sahada oluşmuş üstlenmesini, dolayısıyla koordinasyonunu ortadan kaldırmak, tasfiye etmek istiyorlar.

24 yıl önce de saldırdıklarında esas Önderliği işlemez kılarak gerillayı zayıflatmak, ezmek ve Lozan'ı paçavra gibi atan, Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı statü-

24 yıl önceki gibi komployu sürdürüyor, İran-Rusya gibi güçler de 24 yıl önce ona nasıl payanda oldularsa, aynı siyaseti şimdi de sürdürüyorlar. İran da bu yönde PKK'nin önünü kapatmaya çalışıyor. Rusya da nasıl Uluslararası Komplo saldırısının, ABD'nin sürekinin zeminini oldu, aynı işlevi şimdi de görüyor. Böyle bir durum var. Saldırı

bu çerçevededir.

Fakat bu ittifakın içinde çelişkiler var. Bu kadar saldırı var, Zap-Avaşin-Metîna saldırıları üzerinden dört ay geçti ama başarı yok. Böyle bir saldırı dört aydır kırıldı. AKP-MHP saldırıları başarısız oldu. Bunu kesin ifade etmemiz lazım. Gerilla direnişi saldırıyı kırdı, amacını boşa çıkardı. Onlar "Gerillayı kaçırtırız, ele geçiririz" diye umut ediyordu. Gerillayı Gare ile Kandil'e toplarız. Zaten ABD dört-beş senedir "Sizi buralara toplayalım, savaştan da vazgeçin" diye baskı yapıyor. Aslında ABD'nin planı uygulanıyor. Onu bilmemiz lazım. Böylece "Zafer kazandık" diyecekti. Bunun karşılığında başka yerlere saldırmasına, örneğin Rojava'ya saldırmasına izin vereceklerdi. Oradaki sonuca dayanarak da AKP, Haziran 2023'te kendini yeniden iktidar yapacaktı. Tayyip Erdoğan'ın bütün hesabı, kitabı bunun üzerinedir. Bunun ilk planlaması kırıldı.

Onu aşmak için Rojava'ya saldırmak istiyorlar. Zap-Avaşin-Metîna'da çatışmalı durumu sürdürerek, bu alanda biraz adım adım ilerleyip esas olarak AKP'nin ihtiyaç duyduğu başarıyı Rojava'da kazanmak istiyorlar. Buna yönelim göstermeye çalıştılar. Bu da ciddi tehlike arz ediyor. Bunda birlik olamadılar. Birincisi, Rusya Ukrayna Savaşı'ndan dolayı zor durumda. Suriye ile savaş çıkarsa etkinliğini kaybedeceğinden korkuyor. Çünkü Suriye üzerinden savaşa katılamayacak. Oraya katılmaya kalkarsa Ukrayna'daki savaş kaybedecek. Dolayısıyla iki cephe birden savaş yürütemiyor, AKP-MHP'nin saldırısını engellemeye çalışıyor. Bunun yerine AKP-MHP'ye başka fırsat ve imkânlar, para vererek katmak istiyor. Herhalde Tayyip Erdoğan ile o yönde bir anlaşma yaptı. Belki kısmen "Kışın saldırı" dediler. Ama daha çok da para vermiş olma ihtimalleri var. Çünkü Suudi ve Katar'la ABD üzerinden anlaşta. Şimdi savaş yapıp bir yerleri fethedip kazanamaya-

çaksa AKP'ye seçim kazanması için şöyle bir şey yapıyorlar: Bol para vermek. 25 milyar dolar Suudi'den gidecekmiş, daha önce Putin 15 milyar dolar vermiş. Sıcak para ile ekonomik ortamı, mevcut havayı değiştirerek seçimi kazanmak istiyor. İşte bu temelde seçimi kazanacaksan, böyle kazan diyorlar.

Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli yönetimi iktidarda kalmak için her şeyi yapıyor. Böyle bir dayatma var. Bunu görmemiz lazım. İran, Suriye'de çatışma olursa zayıf düşeceği korkusuyla karşı çıktı. ABD de böyle bir savaşa olur demiyor. Çünkü TC'nin işgali biraz daha gelişirse ABD'nin Suriye'de kalma gerekçesi ortadan kalkacak. Zaten ABD çekilsin diye Tahran'da karar aldılar. Suriye devleti de onu onayladı. ABD üzerinde öyle bir baskı var. Biraz daha Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi ile karşı karşıya gelirse ABD'nin orada kalma şansı bitecek. Onun için TC'yi biraz durdurmaya çalışıyor. Kısaca mevcut çatışmanın durumu böyle. Bu durumda neler gelişebilir? Karşı cephenin durumu çok karışık. AKP-MHP için geri sayım yılı, ölüm-kalım yılı, iktidarının ne olacağı yılı. Tayyip Erdoğan, Devlet Bahçeli yönetiminin rahatlıkla iktidarı başkalarına bırakacağını beklemek biraz hayal gibidir. Çünkü sonrasının kendilerine neler getireceğini az-çok kestiriyorlar ve bundan çok korkuyorlar. Geçmişte bazı dersler çıkardılar. Mısır'dan, Irak'tan bazı dersler çıkardılar.

Gerilla direnişinin her yere yayılmasının önemi

6'lı masa muhalefetini bu dış güçler hazırlıyordu. Onlar çok varlık gösteremiyor. Biraz bir şeyler yapmaya çalışıyorlar ama zorlayıcı bir durumları yok. AKP-MHP iktidarı zorlarsa çok fazla çatışma çıkmasın diye onları yumuşak tutuyorlar. Bu da bir politikadır. Bunu dış güçler istiyor. Çatıştırlarsa PKK kazanır diyorlar. Bir korku odur. Niye sert bir iktidar kavgası gelişmiyor? PKK korkusundan dolayı. Birbirleriyle biraz kavgaya girseler, toplumsal muhalefet ortaya çıkacak, demokrasi hareketi gelişecek, PKK kazanacak diye korkuyorlar. Şimdi iktidarı değiştirme konusunda da böyle bir korku vardır. AKP-MHP'yi çekip yerine CHP-İYİ Parti'yi nasıl koyacaklar? Yeni yönetim AKP-MHP'nin yürüttüğü savaşı yürütebilecek mi? Yürütemezse o zaman onu yıkacak bir devrim Türkiye ve Kürdistan'da gelişmez mi? Gelişecek! Ondan korkuyorlar. Nasıl Taliban'la ABD uşağı yönetimi Afganistan'da anlaşıtıp ortak bir yönetim kurarak, ABD çekilmek isterken Taliban hepsini ele geçirdiyse, Türkiye'de de o duruma düşmek istemiyorlar. Korkuları şimdi biraz onun üzerinedir. İş bu noktaya gelmiş durumda. Artık ne tür gelişmeler olur, bilemiyoruz. Ama her şey olabilir. Darbeler olabilir. Baskı-terör çok daha ileri bir düzeye taşırılabilir. Eğer yönetimin Tayyip Erdoğan'a verilmesi noktasında CHP ile anlaşabilirlerse HDP'yi kapatıp bir biçimde "Ben yönetim oldum" demek istiyor. Aralarında

Gerilla direnişi tüm saldırıları başarısız kıldı, amacını boşa çıkardı

Peki, burada KDP'ye düşen nedir? Bugün PKK'yi yok ettik deseler, yarın KDP'nin yok olduğu gün olacak. Tamamen PKK'nin varlığı ve mücadelesi üzerinde yaşıyor. PKK'nin sırtına binmiş olarak ama PKK'yi ezmek isteyenlere de hizmet ediyor. Bunu para kazanmak, çalıp-çırmak için yapıyor. Bunu çok iyi görmemiz lazım. Bu süreçte yağmaladılar, talan ettiler, çaldılar-çıptılar, bunların hepsini de İstanbul'dan Washington'a kadar Türkiye ve Amerika'ya yatırdılar. Kürdistan'a bir çöp bile dikmiş değiller. Kaçmaya hazırlanıyorlar. PKK olmazsa yerleri çoktan hazır. Kaçacaklar. Bunların Kürtlükle, ulusallıkla, mücadeleyle, Kürdistan'da toplumun ruhunun, bilincinin ve maddi yaşamının gelişmesiyle ne alakası var. Hiçbir ilişkileri yok. Bunu net görelim. Bu düzeyde bir bireycilik, ailecilik ve düşkünlük var. Hiçbir ideolojik-siyasi değeri yok. Toplumla herhangi bir alakası yok.

Bu temelde bir saldırı var. Bunu görüyoruz. Bu konuda ABD-NATO

öyle bir uzlaşma yaklaşımı da var.

Böyle bir durumu ne bozar? Biz neler yapmalıyız? Bir defa bu ittifaki teşhir etmeye çalışmak lazım. O da önemli bir yan. ABD ile AKP arasındaki çelişkileri, AKP-MHP içindeki çelişkileri, KDP ile onlar arasındaki çelişkileri geliştirmeye çalışmak lazım. Özellikle bu kullanılan yasak silahlar, hiçbir ahlaki, hukuki kuralı dinlemeyen saldırılar, topluma dönük faşist terör, baskı, zindan uygulamaları, bunların teşhiri, bu temelde sisteme karşı mücadele geliştirme, özellikle AKP-MHP'yi teşhir edip üzerinde baskı uygulama çalışması önemli bir çalışma olmaktadır. Basite alınmamalı. O karşı cepheyi zayıflatıyor. Bir de parçalıyor. Onların parçalılığından yararlanılabilir.

Diğeri gerillanın mücadeleyi daha da geliştirebilmesi ve daha büyük zafer kazanabilmesidir. 2008'deki gibi Zap ve Avaşın'da AKP-MHP'nin saldırganlığını yenilgiye uğrattacak bir savaşı geliştirebilmesi çok önemli. Bu aslında her şeyi değiştirebilecek bir durumdur. Bunun da zorlukları var. Bu yönlü bir direnç yürütüyoruz. Bunu önlemek için dikkat edelim Tayyip Erdoğan yönetiminin Rojava'ya saldırısını göze alamayınca söz konusu sistem Esad yönetimi ile uzlaştırmaya yöneldi. İlk defa Türkiye ve Suriye yönetimleri açıktan görüşme yaptı. Böyle bir durumda bu sefer Serêkaniyê'den İdlîb'e kadar TC'nin işgal ettiği bölgelerde ayaklanmaya yol açan gelişmeler yaşandı. Bütün TC grupları kendilerinin satıldığını düşündü. Türkiye'ye karşı çıkışa yöneldiler. Yani orada da çelişkileri çok. Bu da bizim açımızdan önemli bir durum. Irak'a dönük saldırıda TC'nin halka dönük katliamları biraz teşhir oldu. Dolayısıyla bunlardan yararlanmalıyız. Ama esas olarak kendi çizgimizde askeri mücadeleyi geliştirebilmek, Zap-Avaşın-Metîna direnişini sürdürmek ama onu Bakûr'a, Türkiye metropollerine, Başûr'a yayılmasını sağlamak gerekiyor. Bu yayılma sağlanabilseydi şimdiye kadar Zap ve Avaşın'da büyük askeri zafer kazanılabildi. Bunu net ifade edebiliriz. Ama orada savaşı yaymakta zayıf kalıyoruz. Onu giderebilsek bu, Türkiye'nin de Ortadoğu'nun da dünyanın da kaderini değiştirecek, 15 Ağustos Devrimci Atılımı'nı 39'uncu yılda tarihin en büyük devrimci zaferine ulaştıracak gelişmeyi ortaya çıkarabiliriz. Bunların önü açık.

Hangi güç dayanaklarını yeniler ve sonuna kadar direnirse karşı tarafı yenecektir

Siyasi çerçevede de HDP'nin, demokratik güçlerin kendilerini geliştirmeleri önemli. Muhalefete, etkili muhalefet yapmaları için dayatmada bulunmaları önemli. Bu dış güçleri de etkileyebilir. Bu biçimde de PKK ya da demokratik siyaset alanında HDP daha çok gelişecek korkusuyla bu 6'lı masayı iktidara getirmeye yönelebilirler. İnsan ondan da yararlanabilir. Çünkü onu rahatlıkla yapma imkânları yok. Şimdiye kadar bize şunu dayattılar: "Durun, susun,

silahlı savaşı durdurun, bir biçimde de teslim olun, biz AKP-MHP yönetimini ortadan kaldıralım, yeni bir yönetim örgütleyelim, artık sonra ne olacak bakarız" dediler. Sonrası ne olacak? O yönetim aynı çizgiyi uygulayacak. Peki, o durumda biz ne yapacağız? Öyle olmaz.

Genel durum biraz böyle. Bizim mücadelemizin de görevleri belirlenmiş, ideolojik-siyasi alanda da örgütsel-askeri alanda da Newroz'dan bu yana geliştirdiğimiz hamle sürüyor. Gerilla direnişi önemli bir düzeyde. Onu sonuca götürecek düzeyde geliştirebilmemiz gerekli. Bu 39'uncu yılı böyle öngörmeliyiz. Buna göre kendimizi örgütlemeli, aktivite kazandırmalı, planlı harekete yönlendirebilmeyiz. İşin iki boyutu var; karşılıklı bir irade kırma savaşı var. Bu sürüyor. Hangi güç dayanaklarını yeniler ve sonuna kadar dayanma gücünü gösterirse karşı tarafı yenecek. Böyle bir direnme iradesini kesinlikle göstermeliyiz. Bu konuda zayıf düşmemek gerekli. Ama aynı zamanda savaşı yayarak siyasi mücadeleyi biraz daha tırmandırarak, karşı ittifak içerisinde çelişkiler yaratmaya çalışarak ve düşmanı askeri olarak yenilgiye uğrattacak bir sonuca ulaşmak lazım.

Hep bizim üzerimize yüklenen bir pozisyon var, bu bilinmeli. Birçok çevre, "PKK durdursun, PKK eskisi gibi yapsın" diyor. Biz şimdiye kadar yapmadık, bundan sonra da yapmayacağız. O geçmişteydi. Eski durum artık değişmiştir. Öyle bir şeyin ne kadar tehlike arz ettiğini görebilecek kadar aklımız var. O nedenle şunlar söylenebilir: 50'nci yılımızda, TC'nin yüzüncü yılı olacak. 15 Ağustos Atılımı'nın 39'uncu yılına giriyoruz. AKP-MHP iktidarı geri sayımdadır. Şimdi çok yoğun bir savaş var. Bu önümüzdeki süreçte daha da yoğunlaşacak; sadece savaş olarak değil, siyaset olarak da ideolojik mücadele olarak da çok daha yoğunlaşacak. Karmaşık ve yoğun hale gelecek. Bu durum böyle devam etmeyecek, bunun değişmesi gerekiyor. Oradan bazı sonuçlar ortaya çıkacak. Sonuçları kendi lehimize geliştirme, 15 Ağustos Atılımı ruhuyla hareket edip zafer çizgisinin gerektirdiği nihai zaferi bu yılda elde etme imkânımız var. Bunu görelim. Bunu yapmak için ne gerekli? Önder Apo'nun eleştirileri vardı, onları anlamak ve ona göre kendimizi yenilemek gerekli.

Agit komuta çizgisi, kesinlikle bu savaşı doğru yürütme ve zafer kazanma çizgisidir

Merkez Karargahımız da değerlendiriyor. "Komutanını arayan savaştan" söz ediliyor. Doğru komuta çizgisinin, kadronun geliştirilmesi lazım. Bütün bunları anlayan ve başarıyla uygulama gücünü, yeteneğini gösteren bir komutanlığın geliştirilmesi, ortaya çıkartılması lazım. Sorun, burada bu kadar gücün ittifak yapmış olması değil. Onların kendi içindeki çelişkileri daha fazla. Bizim yararlanacağımız noktalar daha çok. Teknik güçleri, bilmem istihbaratlarıyla saldırıyor olmaları önemli değil. Zaten onu yıllardır ya-

şıyorlar. Onlar yapabileceklerinin azamisini yaptı. Çok yeni şeyleri kalmadı. Yeni şey yapacak güç biziz. Bizim de yapabilmemiz için kendimizi yenilememiz lazım. Kesinlikle kendini yenileyen bir parti öncülüğü, gerilla duruşu bu gidişi büyük zafere dönüştürebilir. 39'uncu 15 Ağustos yılı buna kesinlikle açık.

Kendini yenilemesi ne demek? Yaratıcı haline gelmesi demek. Amaçlarımız, stratejimiz doğru anlaşılmalı. Devrimci halk savaşı stratejisi neyi ifade ediyor? Bu temelde nasıl mücadele edilir? Bunları doğru anlayacağız. Tarz ve taktik yaratıcılığını en ileri düzeyde göstereceğiz. Aklın gücünü kullanacağız. Sadece cesaret ve fedakârlığa dayanmayacağız. Mevcut mücadelecilerimiz, cesaret ve fedakârlıkta zirvededir. Orada bir kusur yok. Ama eksiklik, kusur yaratıcı aklın gücünü kullanmada var. Yaratıcı yol-yöntem bulmada var. Yerinde düşmana karşı yürütülecek mücadeleleri yürütmede eksiklik var. Bir bekleme var. Geriye bakma var. Başkasında arama var. Yanlış anlayışlar var. Bunların kırılması lazım. 15 Ağustos çizgisi bunların kırılmasını gerektiriyor.

Bizi de böyle bir mücadelede Devrimci Halk Savaşı'nı topyekûn zafer çizgisinde uygulamada geriye çeken, alıkoyan kesinlikle bu anlayışlar. Bunları kırabilmemiz lazım. Yaratıcı, imkânları, fırsatları yerinde değerlendiren, inisiyatifli, çizgiyle bütünleşmiş, kendini mücadeleye tümüyle katmış bir devrimci öncülüğü, komutanlığı geliştirebilmeyiz. Partimiz böyle bir kadro ve komuta duruşuyla yürüdü. 15 Ağustos Atılımı da böyle gelişti. Agit komuta çizgisi, kesinlikle bu savaşı doğru yürütme ve zafer kazanma çizgisiydi. Demek ki ortada bu çizgiyi özümseme ve uygulamada yetersizlikler, zayıflıklar var. Aslında bilinç iyi, eğitim de iyi, gerillanın, hareketin askeri-teknik eğitimler bakımından donanımı da iyi. Bunlar temelinde önemli bir gelişme düzeyi var. İnisiyatif kullanma az. Yaratıcılık az. Böyle örgütlü, kolektif çalışma adı altında bireyci olmayayım diye bu sefer de inisiyatifsizlik ortaya çıkıyor. Hep üstten bekleme ortaya çıkıyor. Oysa biz gerillacılık yapıyoruz. Gerilla inisiyatif demektir, gerilla sorumluluk demektir. Başkasından beklemez. Gerillaya talimat değerlendirmeye verilir, gerisi gerilla komutanının ve savaşçının inisiyatifindedir. Emirlerle yürümez. Öyle bir merkezilik olmaz. Ama hep o isteniliyor, o bekleniyor. Bu bekleme, hep merkezden isteme, aşırı merkezi duruş, inisiyatif kullanmayı, dolayısıyla da var olan imkân ve fırsatları pratikte değerlendirmeyi getirdi. Bunun sonucu düşmana çok fazla vuracakken vurmamış gibi, gereksiz kayıplar verdik. Yetersizlikler, hatalar, yersiz kayıplar böyle ortaya çıkıyor.

Örneğin Kemal Pir vardı; Önderlik de değerlendiriyor. Kemal Pir için genel çizgi yeterliydi, ondan sonrası onun inisiyatifindeydi. Nerede, ne yapılacak, kime vurulacak, nasıl vurulacak? Bunları birilerine soran, başkasından bekleyen değildi. Değerlendiren, yoğunlaşan, karar ve-

ren ve uygulayandı. Agit komuta çizgisi de böyle gelişti. Daha fazla bekleyen, erteleyen olsaydı 15 Ağustos Atılımı diye bir şey olmazdı. O bakımdan inisiyatif, irade, atılcılık önemli. Dönemin zafer kazanacak kadro-komuta duruşu kesinlikle inisiyatiften ve sorumluluktan geçiyor. Kendini bu mücadelenin yürütülüp zaferinden sorumlu görerek, o temelde inisiyatif üstlenerek pratikleştirmekten geçiyor. Kendine başka ölçüler yakıştırmaktan, kendini başka ölçülere çekip sınırlandırmaktan, kendini devrimci-militan ölçülerden, savaş sorumluluğundan uzaklaştıran durumlardan uzak tutmak lazım. Gerileme, kendini sınırlandırma çok. Böyle çaresizliğe sığınma, zayıflığa sığınma var. Bunlar genel hareketi de etkiliyor. Kadrodaki bu durum, ruh hali genel toplumu da etkiliyor. İşte toplumda da çok fazla talep etme, ama pratik yapamama durumu geliyor. Toplumdaki durum da öncünün yetersizliklerinin yansıması oluyor. Bunları kesinlikle böyle görmek lazım.

15 Ağustos zafer ve atılım çizgisini daha doğru anlamak önem taşıyor

O halde bu dönem için 39'uncu yıl açısından daha fazla 15 Ağustos zafer ve atılım çizgisini doğru anlamak gerekli. Onu gerçekleştiren kadro-komuta çizgisini, ölçülerini daha doğru anlamamız lazım. Şöyle demek olmaz: "Eskiden imkânlar çokmuş, arkadaşlar bunu yapmışlar, şimdi zorluk var." Bazı arkadaşlar öyle diyor. Agit arkadaş altında oturacağı bir taş altı bile bulamıyordu. Şimdi yüzlerce tünelimiz, şikeftimiz var. Bu hareket bu kadar yeraltı yapmış. Ne demek eskiden güçlüydük, şimdi zayıf olduk! "Düşman eskiden çok zayıfmış şimdi güçlenmiş" deniliyor. Ne alakası var. Kenan Evren, Ortadoğu'yu titretiyordu. Ortadoğu'nun devletleri Kenan Evren'den tir tir titriyorlardı. Arkasına NATO'yu almış herkesi tehdit ediyordu. NATO'nun tam desteği vardı. Türk ordusundan herkes korkuyordu. Biz onları çok iyi biliyoruz. "Ne cesaretle nasıl bu orduya karşı çıkacaklar, nasıl başaracaklar?" diye herkes PKK'ye şaşkınlıkla bakıyordu. "Ordunun şekli değişmiş" diyorlar. Kırk yıldır savaşıyoruz, değişecek tabii. Savaşın gereklerine göre değiştiler. "Teknik ilerlemiş, teknik güç almışlar." O zaman da bize göre teknikleri çok güçlüydü. Çünkü bizim elimizde çoğu tutukluk yapan Kara G1'lerden başka bir şey yoktu. Onların elinde yine her türlü silah vardı. Yanılmamak lazım. Sanki öyle görülüyor; "Şimdi düşman güçlendi, zorluklar arttı, biz zayıfladık" gibi değerlendirmeler var. Bunlar o zaman 15 Ağustos Atılımı ve mücadele nelere yol açtı sorusunu yeniden gündeme getiriyor. Onun için 15 Ağustos'u doğru anlamak önem taşıyor. Böyle değildi. Hep tersi doğruydur. Düşman güçlüydü, biz çok zayıftık. O havadan dolayı o orduya bir kurşun sıkılırsa acaba sonuçları ne olur diye kestirmek zordu. Agit arkadaşlar Eruh'ta eylem yaptılar, eylem toplantısını Hêzil Vadisi'nde

aldılar. Oraya kadar geri geldiler. Şemdinli'de eylem yapan grubumuz da Çemço'da değerlendirdi. O toplantiya ben de katıldım. Her şeyden önce düşmanın o kendini abartan tutumu ve psikolojisi vardı. Kenan Evren, "Bir askerimin bir düğmesi düşerse ben uyumam, bütün orduyu harekete geçiririm" diyordu. Peki, böyle bir orduya kurşun sıkınca ne yapacaktı? Belli bile değildi. Dolayısıyla ortalama bir insan, "Kurşun sıkılmaz, böyle bir ordu karşısında durulamaz" diye değerlendiriyordu.

İşte 15 Ağustos Atılımı böyle bir ortamda gerçekleşti. Yani o anlayışlar ve tutumlar kırıldı. Sömürgeci-soykırımcı güçlere kurşun sıkma cesareti gösterildi. Onun fedakârlığı göze alındı. Onun gerektirdiği dayanıklılık, mücadele tarzı içerisine girildi. İmkânsızlıklar o zaman çoktu, zorluklar fazlaydı. Şimdiki gibi değildi. En önemlisi de ufuk çok belirsizdi. Evet, genel teorik değerlendirme, dünya halklarının deneyimleri, gerillanın zafer pratiği doğru yürütülürse bizde de zafere ulaşılır diye çok genel bir anlayış ve inançtan öte ufukta bir şey görülmüyordu. Şimdi bunlar hiç kıyaslanabilir mi? O halde şunu görmemiz lazım: 38 yıl önce o ortamda böyle bir irade ortaya konabilmişse şimdi niye konulmasın? Onu katbekat aşan iradeler niye olmasın? Niye Agitler, Zilanlar her tarafta gelişmesin? Merkez Karargahımız bu 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümünde "Agitleşmekten" bahsediyor. Çok önemli. Bu olabilir. Ama ne gerekli? Agitleşmek gerekli, Zilanlaşmak gerekli. Bunlar olursa olur. Böyle olunmazsa tabii olmaz.

Diğer Kürt örgütlerinin ve solcu örgütlerin özelliklerine kayarsak, devrimci ruhtan, bilinçten ve pratikten koparsak olmaz. Kendimize göre ölçüler, bireyci anlayışlar geliştirir, kendimize başka şeyler yakıştırırsak olmaz. O halde bu yıldönümünde, 39'uncu yıla girerken daha fazla 15 Ağustos atılım ve zafer çizgisini doğru anlamak ve katılmak, daha çok Agitleşmek ve Zilanlaşmak gerekli. Zafer mümkün ama ancak Agitleşenler ve Zilanlaşanlar bu zaferi kazandırır. Başka türlü kazanılamaz. O halde hepimizin hedefi, tüm Kürt devrimciliğinin ve yurtseverlerinin hedefi kesinlikle Agitleşmek ve Zilanlaşmak olmalı. 39'uncu 15 Ağustos Atılım yılını, bu ruh, bilinç ve tarzla karşılayıp, kendimizi bu çizgi temelinde yenileyerek geliştirmeli ve mutlaka zafer kazanmalıyız. Bunun dışında başka hiçbir şeyi kabul etmemeliyiz.

Bunlar temelinde bir kere daha Önder Apo'nun, tüm yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın 15 Ağustos Ulusal Diriliş ve Gerilla Bayramı'nı kutluyor, 39'uncu 15 Ağustos yılının özgürlük ve demokrasi mücadelesinde tüm yoldaşlara, halkımıza ve dostlarımıza üstün başarılar diliyoruz.

Yaşasın 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu!

Biji Serok Apo!

14 TEMMUZ DİRENİŞÇİLİĞİ BUGÜN KÜRDİSTAN DAĞLARINDA ZİRVELEŞMEKTEDİR

12 Eylül faşizmi Diyarbakır Zindanı'nda özellikle PKK'li tutsakları pişmanlığa sürüklemeyi ve itirafçı yapmayı amaçlıyordu. Tüm işkenceler bu amaçla yapılıyor, zindanda gerçekleştirilen işkenceler sonucu tutsaklar ölüyordu. Birçok tutsak işkence ile katledilmişti. Ancak esas amaç öldürmek değildi. Tutsaklar yaşamalı ve pişman ettirilmeliydi.

Yani ideolojik ve siyasi ölümleri gerçekleştirilmeliydi. Bu nedenle Diyarbakır'da mücadele esas olarak ideolojik mücadele halini almıştı.

Mustafa Karasu

Tutsaklar bir irade savaşı veriyordu. Bu iradeyi sağlayan da ideolojileriydi.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu şehitleri Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek'i minnet ve saygıyla anıyorum. 14 Temmuz direnişçiliğini anlamak için 12 Eylül faşist askeri darbesinin amaçlarını bilmek gerekir. 12 Eylül askeri darbesinden önce Türkiye ve Kürdistan'da devrimci demokratik mücadele büyük bir gelişme içindeydi. Türkiye'de sosyalist güçler öncülüğünde emekçiler ve gençler başta olmak üzere tüm toplumsal kesimlerin mevcut siyasi, ekonomik, toplumsal sisteme karşı yürüttüğü bir mücadele vardı. Kürdistan'da ise 1978'de partileşen Apocuların başını çektiği Kürt halkının özgürlük mücadelesi her alanda büyük bir gelişme gösteriyordu. Türk devleti Türkiye'deki devrimci demokratik güçlerin üzerine kontrgerilla örgütlenmesinin içinde yer aldığı faşist güçleri saldırtarak mücadeleyi durdurmak istiyordu. Türkiye'de sağ-sol çatışması olarak ifade edilen durum faşistlerin devrimcilere ve emekçi halka saldırmasıydı. PKK'nin geliştirdiği Kürdistan özgürlük mücadelesinin üzerine ise ajanları, provokatörleri ve ajanlaşmış yapı haline gelen bazı aşiretleri saldırtıyordu. Bu ajanlaşmış ağalar ve bazı aşiretler sömürgeci soykırımcı Türk devletinin Kürdistan'daki ayaklarıydı. Türk devleti bunlara dayanarak soykırımcı sömürgeci sistemini ayakta tutuyordu.

Ajanlaşmış yapı ve kurumların Kürdistan'da, faşist güçlerin de Türkiye'de devrimci mücadeleye saldırması gelişmeleri durduramıyordu. Türkiye solunun parçalı durumu devrimci mücadelenin daha fazla gelişmesi ve etkili olmasını engelliyor olsa da Türkiye'de devlet artık toplumu yönetemez hale gelmişti. Türkiye'de polislerden subaylara kadar bir bölünme ortaya çıkmıştı. Bir iç savaş durumu yaşıyorlardı. Kürdistan'da başka gruplar olsa da PKK etkisini her geçen gün artırıyordu. Sadece gençler içinde değil, işçiler, köylüler, kadınlar içinde de hızla gelişim gösteriyordu. Apocular Kürdistan'daki soykırımcı sömürgeci sistemi sarsmış; Türk devletinin Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme stratejisine bir meydan okuma içine girmişti. Türk devletinin 1923'te kurduğu cumhuriyetle hedeflediği temel amacını yenilgiye uğrattak bir mücadele başlamıştı. Öte yandan Kürdistan ve Türkiye'deki gelişmeler emperyalist kapitalist sistemin reel sosyalizme karşı uç karakol olarak kullandığı Türk devletini güçten düşürerek NATO'nun Sovyetlere karşı jandarma görevini yerine getiremez hale getirmişti.

Türk devleti her şeye tahammül eder, sosyalist de olabilir, İslamcı da olabilir; ancak Kürdistan üzerindeki soykırımcı sömürgeci hakimiyetinin kaybolmasını kabul edemezdi. Türk devletinin tek ideolojisi ve amacı vardı o da Kürtleri soykırıma uğratmaktı. Bunu perdeleyecek her siyasi sistemi kendisine maske edebilirdi. Nitekim 12 Eylül darbesi sonrası İslami kesimleri ve kendisine sol diyen bazı kesimleri sistem içine alarak Kürtleri

yalnızlaştırıp daha kolay soykırıma uğratma politikasına yöneldi.

Türkiye'deki devrimci demokratik gelişme ve Türkiye'nin NATO jandarmalığını yapamayacak duruma gelmesi önemli bir etken olmakla birlikte 12 Eylül askeri faşist darbesi esas olarak Kürdistan'daki gelişmeleri durdurmak için gerçekleştirilmiştir. Nitekim Kenan Evren gazeteci M. Ali Birand'a verdiği röportajda darbe kararını helikopterle Mardin'den Ankara'ya dönerken Urfa üzerinde aldıklarını söyler. Helikopter Hilvan-Siverek üstünden geçerken soykırımcı sömürgeciliğin nasıl bir tehdit altında olduğunu derinden hissetmiş ve darbe yapma eğilimlerinin o zaman netleştiği. Bu söylemler darbenin gerekçesini ortaya koyduğu gibi amacını da ifade etmektedir.

12 Eylül askeri faşist darbesi Kürdistan'da öyle bir baskı ve zulüm politikası ortaya koydu ki, bir daha hiçbir Kürt Türk devletine karşı başkaldırı içinde olmasın! Kürt halkı içinde özgürlük fikrinin kökü kazınmak isteniyordu. Özellikle PKK'nin Kürdistan halkı içinde uyandırdığı özgürlük fikrinin, umudunun kökü kazınacaktı. Bunun için de Kürt halkının özgürlük mücadelesine öncülük eden PKK'nin tasfiye edilmesi gerekiyordu. İşte bu amacı gerçekleştirmek için Diyarbakır 5 nolu Zindanı'nda görülmek bir zulüm düzeni kuruldu. Zindandaki tutsaklar şahsında PKK'nin tasfiyesi hedefleniyordu. Zindanda PKK'nin kuruluşunda yer alan kadrolarının da içinde olduğu binden fazla kadro bulunuyordu. Başka cezaevlerinde de önemli PKK'li kadro ve sempatizanlar vardı. Ancak Diyarbakır 5 nolu Zindanı'ndaki PKK'li tutsaklar pişman hale getirilip itirafçılaştırılırsa diğerlerinin de etkisizleşip tasfiye olacağı düşünülüyordu. Bu nedenle solunan havası bile işkence olan zulümle PKK'li tutsaklar teslim alınmak isteniyordu. Türk devleti, tutsaklar şahsında PKK'yi tasfiye ettiğinde bu ortama dayanarak Kürdistan'daki soykırım uygulamalarını yoğunlaştırıp Kürdistan tümüyle Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirilecekti.

Zindan direnişi, 12 Eylül faşizmini ideolojik ve siyasi olarak yenilgiye uğratmıştı

14 Temmuz şahsında gerçekleşen direnişin önemini ve anlamını bu çerçevede daha iyi anlayabiliriz. 14 Temmuz şahsında zindan direnişi, 12 Eylül faşizmini ideolojik ve siyasi olarak yenilgiye uğratmıştır. Eğer zindan direnişçiliği 12 Eylül faşizmini ideolojik ve siyasi yenilgiye uğratmasaydı Türkiye'de sol güçlerin, demokrasi güçlerinin durumu bugünkünden katbekat kötü olurdu. Türkiye'de kurumsal faşizm köklü biçimde yerleşir, toplum bu faşizme tümünden boyun eğmiş ve kıpırdıyamaz hale gelirdi. Zaten faşist darbeciler yaratacakları yeni sistemi 50 yıllık planlamışlardı. Kuşkusuz halkın ve demokrasi güçlerinin mücadelesi tümünden ortadan kaldırılamazdı, ancak Türkiye halkları kurumsal faşizm altında daha

büyük acılar çekecekti. Eğer 12 Eylül faşizmi zindanlarda ideolojik ve siyasi yenilgiye uğratılmasaydı PKK'nin toparlanması daha zor olurdu. Önderliğin çabaları ve mücadelesi daha geç sonuç verirdi. Kürt halkı üzerindeki soykırım politikaları halkımızın varlığı açısından ciddi tehlikeler ortaya çıkarırdı.

Zindan direnişi 12 Eylül faşizmine karşı tarihi bir mücadele vermiştir. 12 Eylül faşizminin gerçeğini başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye halklarına ve insanlığa gerçek yüzü ile göstermiştir. Türkiye ve Kürdistan'a tam hakim oldum, amaçlarıma ulaştım derken, 12 Eylül faşizmine karşı direnmenin öncülüğünü yapmış ve herkese de faşizme karşı direnilebilir mesajını vermiştir. 12 Eylül faşizminin yarattığı yığınla büyük bir cevap olmuştur. Başta devrimci güçler olmak üzere toplumda direnilebilir inancını yaratmıştır. Özgürlük, demokrasi ve sosyalizm için, ütopya ve amaç için yaşamını verme kültürü ve geleneğini güçlendirmiştir. Öyle ki, Kenan Evren Amed'te yaptığı konuşmada eliyle zindanı işaret ederek orada bazıları var ki boynunu koparsan inançlarından vazgeçmiyor, demiştir. İşte bu söz 12 Eylül faşizminin ideolojik olarak yenildiklerinin itirafı olmuştur.

12 Eylül faşizminin zindanda ideolojik yenilgiye uğratılması büyük bir mücadele ile gerçekleştirilmiştir. Çok ağır işkenceler altında büyük bedeller verilerek elde edilmiştir. Mücadele edilmeden, büyük bedeller ödenmeden ne özgürlük ne demokrasi ne de insanlık adına bir değer kazanılmayacağı bir kez daha görülmüştür. En küçük bir kazanımın bile büyük bedellerle verilerek elde edildiği, edilebileceği bir ülkedir Kürdistan. Zindan direnişi bu gerçekliği en çarpıcı biçimde ortaya koymuştur.

12 Eylül faşizmi Diyarbakır Zindanı'nda özellikle PKK'li tutsakları pişmanlığa sürüklemeyi ve itirafçı yapmayı amaçlıyordu. Tüm işkenceler bu amaçla yapılıyor, zindanda gerçekleştirilen işkenceler sonucu tutsaklar ölüyordu. Birçok tutsak işkence ile katledilmişti. Ancak esas amaç öldürmek değildi. Tutsaklar yaşamalı ve pişman ettirilmeliydi. Yani ideolojik ve siyasi ölümleri gerçekleştirilmeliydi. Bu nedenle Diyarbakır'da mücadele esas olarak ideolojik mücadele halini almıştı. Tutsaklar bir irade savaşı veriyordu. Bu iradeyi sağlayan da ideolojileriydi. İradelerinin kırılması ideolojik yenilgi olacaktı. Zindanın en ağır koşullarında iradelerini korumaları ise ideolojik zaferle mümkündü. Böylece 12 Eylül ideolojik olarak yenilgiye uğratılacaktı. Düşman, tutsakları ideolojik yenilgiye uğratıp teslim almak için zulmü artırdıkça artırıyordu. Artık insanın dayanma gücü zorlanmaktaydı. Bu nedenle onlarca tutsak pişmanlık göstermiş, itiraflarda bulunuyordu. Mahkemede kandırıldıklarını, Kürt ve Kürdistan'ın olmadığını söylüyor, Hareketimize her türlü küfür ediyorlardı. İtirafçılar istedikleri kadar konuşuyorlar, ancak onlara cevap vermek isteyen tutsaklara konuşma hakkı verilmeyordu. İşkenceler öyle bir hal almıştı ki, tutsaklara pişmanlık göstermek ve itiraf et-

mekten başka seçeneğiniz yok diyorlardı. 14 Temmuz öncesi itirafçıların sayısı yüzü geçmişti. Bu zulme karşı güçlü bir direniş geliştirmeden, etkili bir cevap vermeden umutsuzluğu ve yılgınlığı kırmak mümkün gözüküyordu.

14 Temmuz direnişi, zulmün zirveleştiği bir zamanda başlatıldı

Zindanda baskılar ağırlaşmış, düşmanın tutsaklar şahsında PKK'yi tasfiye etme ve halkın umudunu zindanın betonlarına gömmeye amacı netleşince ve düşmanın bu uğursuz amacı görülünce 1981 Ekim ayında mahkemelerin savunma aşamasında direniş kararı alındı. Başka bir direniş biçimini geliştirmek de mümkün gözükmediğinden Ölüm Orucu direnişinde karar kılınmıştı. Çünkü duruşmaların kısa sürede sonlanacağı düşünülüyordu. Türkiye cezaevlerindeki siyasi davalarda hemen karar verilip uygulanıyorsa, PKK davalarında da hızlı karar verilip idamların gerçekleştirileceği düşünülüyordu. Bu nedenle savunmalar aşamasında direnişe geçilip savunma hakkını elde edip mahkemelerde PKK'nin ve halkın özgürlük davasının savunulması amaçlanıyordu. Ancak tahmin etmediğimiz düzeyde duruşmalar uzuyor, bir türlü savunma aşamasına geçilmiyordu. Aylar geçtikçe baskı ve zulüm artıyor, düşman bazı sonuçlar alıyordu. Nitekim Mazlum Doğan yoldaş bu kötü gidişi görerek bireysel bir eylem yaparak bizlere direnmenin zamanı geldi mesajı vermişti. Mazlum yoldaş direnişin geciktirildiği inancındaydı. Bu nedenle direniş kıvılcımını çakmış, bizleri harekete geçirmeyi amaçlamıştı. Zaten Ferhat Kurtay öncülüğünde Dörtler bu mesajı almış, 17 Mayıs gecesi bedenlerini ateşe vererek Mazlum'un direniş kıvılcımını harlandırılmışlardı.

Zindanda baskıların ağırlaşması ve bu iki eylem savunmalar aşamasında yapılması kararlaştırılan eylemin gecikmeden yapılmasını gerektirmişti. Bu nedenle Dörtlerin eyleminin sonrasında başlayan Diyarbakır ana davası duruşmalarında ölüm orucu başlatma kararı alınmış; Urfa grubu duruşmalarının sürdüğü 14 Temmuz'da da Hayri Durmuş yoldaşın mahkemedeki konuşmasıyla da eylem başlatılmıştı. Bu eylem Kemal Pir ve Ali Çiçek'in de olduğu 5 arkadaş daha katılmıştı. Bu direniş zulmün zirveleştiği bir zamanda başlatılmıştır. Bu direniş 14 Temmuz'da başlatılmasaydı bazı sonuçlar alan düşman, zindan yapısının büyük çoğunluğunu çökertir, pişmanlığa ve itirafa sürüklerdi. Bu durumda düşmana teslim olmayan az sayıdaki tutsak ne zindanın ne de faşizme karşı mücadelenin kaderini değiştirebilirdi. Bu açıdan 14 Temmuz direnişini gerekli olduğu zamanda başlatılmış bir direniş olarak değerlendirmek gerekir. Zaten bu nedenle sonuçları ve etkileri çok büyük olmuştur. Tutsakları çöktürmek isteyen düşman çökmüş; 12 Eylül faşizminin amaçlarını gerçekleştirmek için görevli kontrgerilla subayı olan Esat Oktay Yıldırım bir daha zindanda görülmemiştir. Çünkü Esat Oktay amaçlarına

ulaşamamış, yenilmiş ve tutsakların karşısına çıkacak yüzü kalmamıştır.

Bu direniş etkisini tabi ki ilk önce zindanda göstermiştir. Umutsuzluk ve yılgınlık kırılmış, bu önderlerimiz yaşamını veriyorsa, bizler de bir şeyler yapmalıyız anlayışı gelişmiştir. 35. ve 36. dışındaki (hücreler bölümü) koşullarda baskılar sürse de artık eski etkisini göstermemektedir. Yılgınlık ve boyun eğme yerine düşmana karşı durma, devrimci duruşu gösterme eğilimi öne çıkmıştı. Tutsakların düşünceleri, duyguları ve tutumları değişmişti. Direnişin etkisi o kadar büyük olmuştur ki, o zamana kadar pişmanlık gösterip itiraf edenlerin büyük çoğunluğu ifadelerini geri almış; baskı altında konuştuklarını söylemişlerdir. Düşmanın pişman ettirip itirafçılaştırma politikası; dolayısıyla da esas amacı çökmüştür. Düşman, zindan şahsında amaçlarına ulaşamadığı gibi tersi bir sonuç ortaya çıkmıştır.

Tutsaklarda PKK'ye, Kürt halkının özgürlük mücadelesine daha fazla bağlanma gelişmiştir. Kuşkusuz bizzat zindan koşullarının zihinde ve duruşta yarattığı tahribatlar olmuştur. Ancak 14 Temmuz direnişinin yarattığı etki, heyecan, coşku bu etkilerin üstünü örtmüştür. Zindan sürecinde objektif koşulların yarattığı rehabilitasyon sınırı görülse de; bu yönlü tahribatlar esas olarak zindanlardan çıkmıştı. Bu büyük isyan göstermiştir. Bunlar Reber Apo'nun gerçekleştirdiği zindan konferansı ve daha sonra geliştirilen konferanslarda önemli düzeyde ortaya konulmuştur. 14 Temmuz direnişinin tutsaklarda yarattığı etki, kazandırdığı ruh Kemal Pir'in şehadetinin birinci yıl dönümüne iki gün kala 5 Eylül 1983'te büyük bir zindan isyanına dönüşmüştür. 1 Eylül 1983 tarihinde başlatılan ölüm orucunun büyük isyana dönüşü tamamen 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişi sonucudur. Tutsakların 14 Temmuz'a gösterdiği bağlılık temelinde verdiği karşılıktır. Bu büyük isyan düşmanı sadece ideolojik yenilgiye uğratmamış, zindanda da tutsakların taleplerini kabul etmek zorunda bırakmıştır. Bu direnişten sonra sinen ve yılgınlığa düşen düşman olmuştur. Düşman zindanlardaki bu durumu sindirememiş, hazırlık yaparak yeni saldırılar yapmış; ancak bu saldırılar da direnişe püskürtülmüştür.

14 Temmuz direnişi aynı zamanda ülkeye dönüş çağrısıydı

14 Temmuz'un hareket ve halk üzerinde yarattığı etki de büyük olmuştur. Hareketimiz 12 Eylül askeri darbesi sonrası kadrolarını ülke dışına çekmiştir. 12 Eylül'le birlikte Türk solunun etkisizleşmesi, Kürt gruplarının mücadele gibi bir gündemlerinin olmaması, 12 Eylül öncesi PKK kadrolarının önemli bölümünün zindanlara düşmesi nedeniyle Hareketimiz de kadrolarını geri çekme ve hazırlık yaparak mücadeleye yeniden başlatma politikası izlemiştir. 12 Eylül'ün Kürdistan'ı boydan boya işgal etmesi, ağır bir baskı düzeni kurması, birçok kadromuzun yakalanması PKK'nin örgütsel yapısında da olumsuzluklar ortaya

çıkarmıştır. Bazı kadrolarda yılgınlık ve yenilgili ruh hali görülmüş, artık uzun süre ülkeye dönüp mücadele edemeyiz biçiminde mücadeleden uzaklaşan mültecilik anlayışı ortaya çıkmıştır. Rêber Apo büyük bir çaba ile örgütü toparlayıp mücadeleye hazırlarken, mültecilik biçiminde ortaya çıkan tasfiyecilik anlayışı da bu çabaları geriye çekme içinde olmuştur. Rêber Apo kadroyu eğitip motive ederken, onlar kadroda geliştirilen mücadele anlayışının karşısında kadroyu moralsiz ve inancsız kılan bir duruş ve çabanın içine girmişlerdir. 12 Eylül'ün yarattığı pasifikasyon ortamında bu tür eğilimler olumsuz rol oynamakta, inancı ve iradesi zayıflayanlar bu tür seslere kulak vermektedirler. Türk solunun 12 Eylül saldırıları karşısında çok ciddi zayıflaması, bir kısım örgütlerin tasfiye olması, Kürt gruplarının askeri darbe koşullarında mücadele olmaz, bu darbenin gidişini bekleyelim anlayışında olması PKK içindeki tasfiyecilik eğilimini güçlendiren etkenler olmuştur.

İşte bu ortamda Rêber Apo'nun çabalarına en büyük desteği 14 Temmuz direnişçiliği şahsında zindan direnişçiliği vermiştir. Rêber Apo, zor zamanlarda en değerli yoldaşlığı onlar yapmıştır, Hareketin yönünü onlar belirlemiştir, diyerek bu direnişçiliğin parti ve halk tarihimiz açısından önemini ortaya koymuştur. Zindan direnişçiliği 12 Eylül askeri faşizminin gerçekleştiği 1980 yılından 1984 15 Ağustos Atılımı'na kadar mücadele boşluğunu doldurmuş, 1980-1984 arasında mücadele köprüsü olmuştur. Zindan direnişçiliği bu dönemde Özgürlük Hareketimizin en temel moral gücü olmuş; propagandanın temelini oluşturmuştur. En önemlisi de mülteciliğe, kaçınıklığa, tasfiyeciliğe öldürücü darbe olmuş; partiye ve kadrolara ülkeye dön çağrısı olarak Rêber Apo'ya en büyük desteği vermiştir. 14 Temmuz direnişinden sonra artık mülteciliği, mücadelesizliği savunmak mümkün olmamıştır. Kadrolar ve örgüt yapımız içinde önder kadrolarımız en zor koşullarda direniyor, biz özgür koşullarda ve imkanların var olduğu ortamda daha iyi mücadele ederiz ve başarınız düşüncesi hakim olmuştur. Böylece 15 Ağustos hamlesinin gerçekleşmesine güçlü katkı verilmiştir. Özcesi 14 Temmuz direnişi güçlü bir biçimde ülkeye dön çağrısı olmuştur.

14 Temmuz zindan direnişi, Kürt halkı üzerinde büyük bir etkiye bulunmuştur

14 Temmuz ve zindan direnişçiliği Kürt halkı üzerinde de büyük etkiye bulunmuştur. 12 Eylül faşizmi, en iddialı olanlarınız, en devrimci olanlarınız, Türk devletine karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz diyenleriniz pışmanlık gösterdi, itiraf etti diyerek halkın umudu tümden kırılacaktı. Ancak zindan direnişi tersi bir durum yarattı. Halkta zindanda en zor koşullarda direniliyorsa biz de direnebiliriz duygusu gelişti. Halkın PKK'ye ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine inancı arttı. Halkın umudu zindanın betonlarına gömülmek istenirken zindan direnişi umutları artırdı. Halkın zorluklara katlanma direnci arttı. Halk içinde soykırımcı sömürgecilğe karşı mücadele edebiliriz ve başarınız bilinci gelişti. 12 Eylül yaptığı baskı ve yürüttüğü politikalarla soykırımın zeminini güçlendirip soykırım değişimini hızla çalıştırmayı hesaplarken, bu hesaplar zindan direnişçileri tarafından bozuldu. 12 Eylül faşizminin Kürdistan üzerindeki hesaplarının bozulması, genel olarak başarısız kalması anlamına gelmektedir. Nitekim 12 Eylül, 15 Ağustos hamlesinin gelişmesinden sonra hiçbir çevre tarafından sahiplenmemiş; Türkiye halkları tarafından da mahkum edilmiştir.

Zindan direnişçiliği Kürdistan açısından yaşamsal önemde olan bir yaşam felsefesi ve mücadele tarzı yaratmıştır. Kemal Pir'in **yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz**, söylemi Kürdistan halkı açısından çok anlamlı ve çok değerlidir. Bu söz bir yaşam olacaksa özgür olmalı diyerek bunun dışındaki yaşamı bir yaşam olarak kabul etmemektedir. Bu açıdan uğruna ölecek bir yaşam yaratmak temel bir yaşam felsefesi olarak ortaya konulmuştur. Nitekim böyle bir yaşam yaratmak için şehadete gidilmiştir. Böyle bir yaşam için şehadete ulaştıklarından, en moralli ve coşkulu oldukları an şehadete yaklaştıkları an olmuştur. Bir halk için özgür yaşam felsefesine sahip olmak çok önemlidir. Sıradan ve normal bir yaşamı yaşam olarak görmek en beter ölümdür. Nitekim PKK tarih sahnesine çıkmadan önce Kürt halkında, özgür olmayan bir yaşam da bir yaşamı gibi kabul edilmiştir. Hatta adım adım Türklüğe koşmak da normal bir durum gibi görülmeye başlanmıştır. Apoculuk ve PKK böyle bir yaşam anlayışına müdahale olduğu gibi Kürdistan'da yeni bir yaşam felsefesi yaratılmaya çalışılmıştır. İşte bu da kimliği ve kültürüyle özgür yaşamdır. Kemal Pir ve şehitlerimiz Kürt kimliğini ortadan kaldırmak isteyenlere karşı **uğruna ölünecek bir yaşam yaratmak** için direnmişler ve şehadete ulaşmışlardır. Böyle bir yaşam felsefesi kazanmak bir halkı çok güçlendirir ve yenilmez kılar. Tüm baskılara rağmen Kürt halkı teslim alınamıyor, özgür ve demokratik yaşam mücadelesi sürdürülüyorsa bunda 14 Temmuz büyük ölüm orucu direnişçilerinin ortaya koyduğu ve Kürt halkının içinde gelişen yaşamı uğruna ölecek kadar sevmeye biçimindeki yaşam felsefesi sonucudur. Kuşkusuz bu yaşam felsefesini Rêber Apo kadrolarına yedirmiş; zindan direnişçiliği de Rêber Apo'nun bu yaşam felsefesini direnişleriyle somut hale getirmişlerdir.

14 Temmuz direnişçiliğinin yarattığı yaşam felsefesini ortaya koyarken büyük şehidimiz, büyük önderimiz M.Hayri Durmuş'un şehadete giderken **'mezarıma borçludur yazın'** demesi bu yaşam felsefesinin boyutunun ne olduğunu ortaya koymaktadır. Uğruna ölünecek bir yaşam yaratmak için şehadete ulaşıyor ama yine de kendilerini borçlu görüyorlar. Bu halk sevgisinin, ülke sevgisinin, yoldaş sevgisinin, partiye bağlılığının ne kadar büyük olduğunu gösteriyor. Halk ve ülke o kadar sevilir ki onun için ne yapılırsa da yine de kendini borçlu görüyorlar. Bu yaşam felsefesinde değerlere büyük bağlılık vardır. Zaten uğruna ölünecek yaşam yaratma felsefesi de sevginin ve bağlılığın bu derinliğinden ileri gelmektedir. Kemal Pir'in ve M.Hayri Durmuş'un ortaya koyduğu bu yaşam felsefesi PKK militanının karakterini yarattığı gibi halkın da böyle bir yaşam felsefesine sahip olmasını sağlamıştır. Eğer Şehit Zilan (Zeynep Kınacı) kendisini düşmanda patlatırken **daha başka verecek bir şeyim olsaydı da verseydim**, dediyse bu da mezarıma borçlu yazın diyen zindan şehitlerinin izinden yürümesi nedeniyledir. PKK'de fedailik dünyanın hiçbir yerinde görülmedik düzeyde gelişmişse bunu sağlayan da Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek'in yaşamlarıyla ortaya koydukları yaşam felsefesi olmuştur. Şehitlerimiz kendilerini borçlu görüyorsa biz yaşayanların her an bu borçlarımızı ödemek için mücadele etmemiz gerektiğini ortaya koyuyor. Ne yapsak da bu borcu ödeyemeyeceğimizi gösterir. Uğruna ölünecek özgür ve demokratik bir yaşam yaratana kadar da bu borçluluk durumumuz devam edecektir.

14 Temmuz direnişçiliğinin Partimize ve Kürdistan halkına kazandırdığı diğer çok önemli şey de Kürdistan devriminin tarzının yaratılmasıdır. Çünkü bir halkın özgürlük mücadelesinin tarzı yaratılmazsa ne kadar mücadele edilirse edilsin, program, politika, strateji ve taktik ne kadar doğru olursa olsun başarılı olunamaz. Her mücadele kendi başarı tarzına sahipse başarılı olabilir. O ülkenin, o toplumsal yapının koşullarına ve karakterine uygun bir mücadele tarzı yaratılmazsa başarılı olunamaz. Rêber Apo daha ilk günden itibaren Kürdistan devrimi zor bir devrimdir, ancak zorluklara katlanılarak başarılı olunabilir demiştir. Arkadaşlarını ve tüm kadroları böyle bir devrime göre hazırlamış, motive etmiştir. Hiçbir zaman kolaylıktan söz etmemiştir. Hatta baştan uyararak bu zorluklara katlanılacaksa bu mücadelede yer alınsın demiştir. Eğer zindanda her türlü zorluğa katlanılmışsa bunu sağlayan Rêber Apo'nun Kürdistan devriminin mücadele tarzının nasıl olması gerektiğini ortaya koymasındır; tüm kadroları zorluklara katlanacak düzeyde hazırlamasıdır. Tabi bunun için de ideolojik mücadele ve ideolojik derinliğe çok önem vermiştir. Çünkü zorluklara katlanma tarzının da ancak çok güçlü ideolojik bilinç ve duruşla olacağını bilmektedir.

14 Temmuz direnişi zorun zoru koşullarda başlatılmış ve başarıyla sonuçlandırılmıştır

Kürdistan devrimi dünya dengelerinin kurulduğu Ortadoğu'da ve 4 parçaya bölünmüş bir ortamda verilmektedir. Arap, Fars ve Türk devletleri tarihin en eski devlet geleneğine sahiptirler. Bu gelenekte despotizm vardır. 20. yüzyılda bu devletlerin ulus devleti hedeflemeleri başta Kürtler olmak üzere diğer halklar için tam bir soykırım süreci haline gelmiştir. Bu durumda Kürtleri egemenlik altında tutan Fars, Arap ve Türk egemenleri Kürt düşmanlığında birleşmişler; bu da Kürt halkının mücadelesini daha da zor hale getirmiştir. Öte yandan Kürt soykırımına dayanan 20. yüzyıl Ortadoğu siyasi düzenin sarsılması, yıkılması ve dağılmasını uluslararası güçler de istememektedirler. Öte yandan Kürtleri bu ülkelere karşı kullanıp onları kendi çıkarlarına göre kullanmak da bu mücadeleyi zorlaştıran diğer bir etkidir. Kürtler üzerinde egemenlik kuran devletler tüm imkanlarını kullanarak Kürtler üzerinde bir egemenlik ve soykırım politikası yürütmektedirler. Bu da Avrupalı yazar Dr. Heinz Gstrein'in belirttiği gibi avukatsız kalan Kürtlerin soykırımla karşı karşıya gelmesini beraberinde getirmektedir. Tüm bu gerçekler Kürdistan devrimini çok zor hale getirmektedir. Neredeyse soykırıma uğratılmak Kürtlerin kaderi haline getirilmiştir. Rêber Apo, Kürt kördüğümü ve Kürt kapanından söz etti. Hem Kürtlerin kendi gerçeklikleri hem soykırımcı düşmanlar hem de uluslararası güçlerin Ortadoğu politikası Kürdistan'ı böyle bir konuma getirmiştir. Kürdistan devrimini zor bir devrim haline getirmiştir.

Diyanbakır zindanı ise zorun zoru koşullara sahiptir. Esaret altında olan tutsaklar işkenceyle, zulümle teslim alınıp itirafçılarla hem PKK'nin tasfiyesi sağlanmaya çalışılacak, hem de halkın umudu zindanlara gömülecektir. İki tutuklunun birbiriyle konuşmasının bile suç olduğu ve işkence nedeni yapıldığı bir zindan gerçeği yaratılmıştı. Bu zindanda direniş mucize haline getirilmiştir. Düşman siz kendinizi bile öldüremezsiniz; bir öldürme olacaksa onu da ben yaparım demiştir. Esat Oktay öyle bir zindan yaratacağım ki, sizleri bıraksak da siz dışarı çıkmayacaksınız diyerek tutsakları insan içine çıkamaz

hale getireceğini söylemiştir. Tutsakların inançları ve çıplak bedenleri dışında direnecek hiçbir imkanları yoktur. İşkence ile zindan zorun zoru bir mekan haline getirilmiştir. Buna karşı direnmek ise ancak zorun zoru koşullara katlanarak mümkündür. İşte 14 Temmuz direnişçileri artık direnilemez denilen bir zamanda zorun zoru koşullarda isyan bayrağı açıp eyleme geçerek insanlık tarihinin en büyük direnişlerinden birini gerçekleştirmişlerdir. En zor eylem biçimleri insanın kendini yakması, an an acı çekmesi ve gün gün eriten ölüm orucudur.

Dörtler ve 14 Temmuz direnişçileri bu en zor eylem biçimini gerçekleştirerek düşmana karşı koymuşlardır.

14 Temmuz direnişi zorun zoru koşullarda başlatılmış ve başarıyla sonuçlandırılmıştır. O koşullarda yaşamaların ortaya konularak düşmanın ideolojik yenilgiye uğratılması en büyük başarıdır. Zaten düşmanı ideolojik yenilgiye uğratan bu başarı Kürdistan devriminin gelişmesi için muazzam imkanlar yaratmıştır. Bu direnişin yarattığı en önemli sonuç; kazandırdığı en büyük güç Kürdistan devriminin tarzının yaratılması olmuştur. Böylece Kürdistan devriminin başarısı güvenceye alınmıştır. Bir devrimin başarısı ancak bu devrimin özgün tarzını bulmakla sağlanır. Kürdistan devriminin tarzı ise zorun zoru koşullarda direnmek ve başarmaktır. 14 Temmuz direnişçiliği zorun zoru koşullarda direnerek başarıya ulaşmıştır. 14 Temmuz direnişçiliği ortaya koydukları direnişçilik Kürdistan devriminin tarzını yaratmışlardır. 14 Temmuz ruhu, yaşam felsefesi ve mücadele tarzıyla direnilirse her türlü zorluk aşılarak başarı kazanılır gerçeğini ortaya koymuştur. Kürdistan'da ancak 14 Temmuz mücadele tarzıyla direnilirse başarılı olunur. 14 Temmuz direnişçileri Kürdistan'da nasıl başarılı olunacağını yaşamlarıyla göstermişlerdir. Zindanda hiçbir imkan yokken zorun zoru koşullarda direniliyor, başarılyorsa siz de direnip başarabilirsiniz demişlerdir.

Nitekim ortaya çıkarılan Kürdistan devriminin bu tarzı, yani zorun zoru koşullarda mücadele edip başarıma tarzını tüm PKK'liler ve gerillalar kendilerine kılavuz yaptıkları için, zor koşulları direnme ve başarı gerekçesi yaptıkları için mücadele en ağır saldırılar karşısında da başarılar ve yeni kazanımlar elde ederek bugünlere ulaşmıştır. Kürdistan devrimini yürütenlerin bir tarzı olduğu için bu tarzla mücadele edenlerin başarısızlığı söz konusu olmaz. Nitekim PKK'nin mücadele tarzı böyle olduğu için sürekli yeni başarılar elde edilmektedir. Hiçbir zorluk PKK'nin başarı

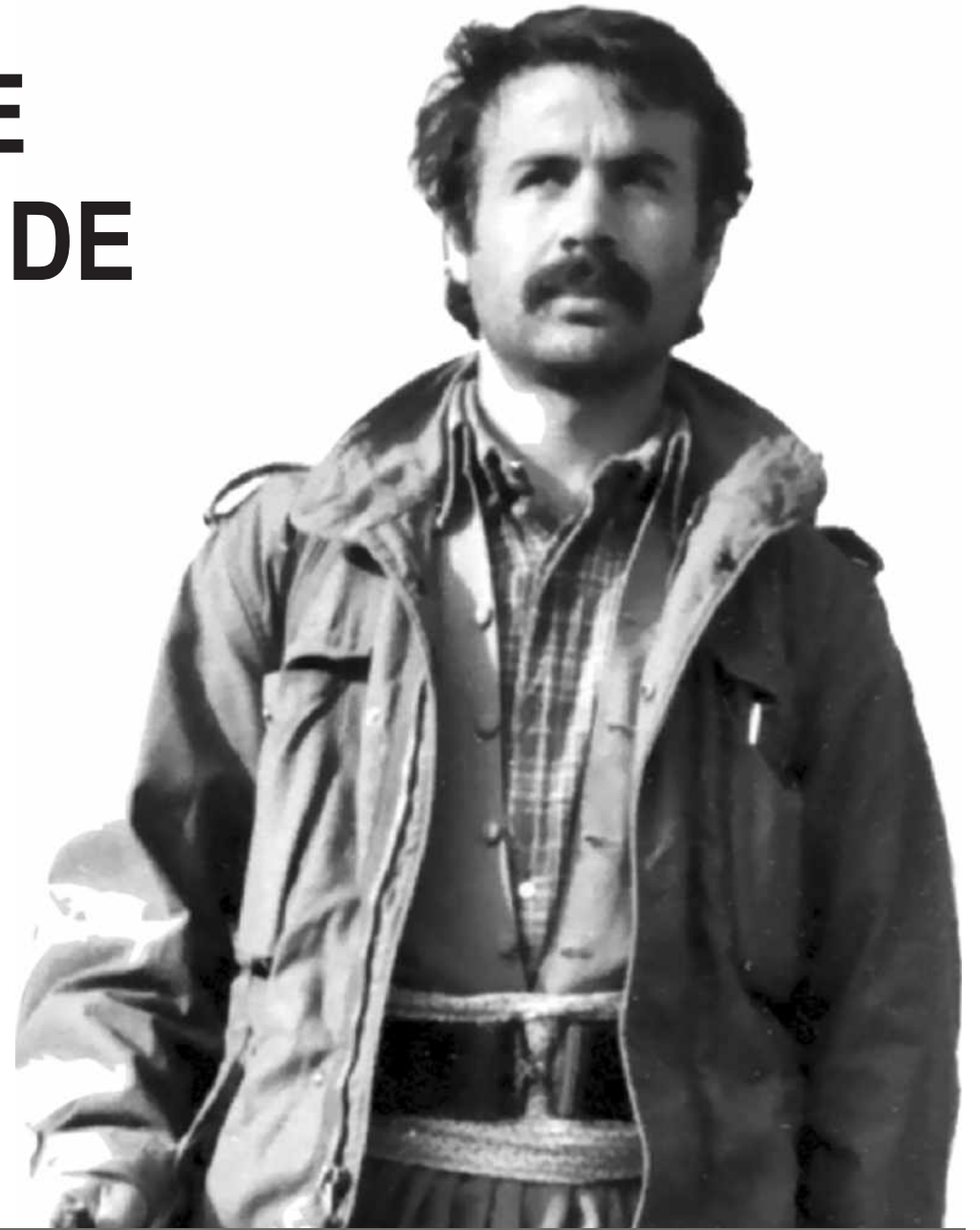
elde etmesini engelleyememektedir.

14 Temmuz yaşam felsefesi, mücadele tarzı ve ruhu PKK'nin yaşam felsefesi ve mücadele tarzı olmuştur. Zekiye Alkanlar, Rahşan Demireller, Ronahi ve Berivanlar, Zilanlar, Güneşimizi Karartamazsınız direnişçileri ve tüm fedailer 14 Temmuz ruhu ile direnmişlerdir. PKK'de ve Kürt halkında artık ölçü bunlardır. Özgürlük savaşçıların ve halkımızın yol göstericileri vardır. PKK'nin yaşam felsefesi, uğruna ölünecek yaşam yaratma felsefesidir. Bu yaşam felsefesinin aşamayacağı hiçbir engel

yoktur. 14 Temmuz'un yarattığı Kürdistan devriminin tarzı elimizde olan ve bizi başarıya götürecektir altın bilezik gibidir. 40 yıldır 14 Temmuz direnişçiliği ile mücadele ediyoruz. Eğer bugün de düşman karşısında büyük bir inanç ve coşkuyla savaş yürütülüyorsa bunu yaratan 14 Temmuz direniş ruhudur. 14 Temmuz ruhu her gün, her yıl daha da derinleşerek zirveleşmektedir.

Bugün Medya Savunma Alanlarında direnen 14 Temmuz direnişçiliğidir. Yoldaşlarımız 14 Temmuz mücadele tarzı ile direniyorlar, hiçbir zorluğu kendilerine engel görmüyorlar. Artık zorlukları, zorluklarla yaşamayı bir mücadele tarzı haline getirmiş Rêber Apo fedailiği var, PKK militanlığı var. Nasıl ki 14 Temmuz direnişçileri zorun zoru koşullarda direnmiş ve başarmışlarsa; bugün Kürdistan'ın özgürlük alanlarının zirvelerindeki yoldaşlarımız da her türlü zorluğa karşı direnerek; en zalim düşman karşısında direnerek; Kürdistan dağlarını onlara mezar haline getirerek direnip başarmaktadırlar. Onlar şimdiden başarmışlardır; zafer kazanmışlardır. Bedel ne olursa olsun direnilip başarılabacaktır. 14 Temmuz direnişçiliğinin yenilmeyeceği bir daha gösterilecektir. Zaten Metina, Zap, Avaşin, Heftanın ve Xakurkê'de direnen yoldaşlarımız her fırsatta 14 Temmuz yenilmezlik ikisini içtiklerini ve yenilmeyeceklerini söylüyorlar. Zaten 14 Temmuz'un direniş bilincini edinen ve anlayanlar kendinde yenilmezliği gerçekleştirirler. Medya Savunma Alanları'nda yenilmeyeceklerin direnişi sürmektedir. Şehadete gidenler de bu yenilmezliğin sevinci ve coşkusuyla şehadete yürümüşlerdir. Çünkü Rêber Apo'nun paradigması ve 14 Temmuz direnişçiliğinin mutlaka kazanacağını biliyorlar. Bugün direnenler şimdiden kazanmış; Kürtleri soykırıma uğratmak için kirli savaş yürütenler ise şimdiden kaybetmişlerdir.

15 AĞUSTOS ATILIM VE ZAFER RUHU TEMELİNDE ELLİNCİ YIL GÖREVLERİMİZİ BAŞARIYLA YERİNE GETİRELİM

PKK Yürütme Komitesi

PKK'nin tüm kadro ve sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar!

Hareket ve halk olarak, atılım ve zafer ayı olan yeni bir Ağustos ayına girdik. 15 Ağustos 1984 Devrimci Atılımı temelinde yaşadığımız 39'uncu Ağustos ayı oluyor. Büyük atılımın 38'inci yılını tamamlıyor, 39'uncu yılına giriyoruz. Faşist, sömürgeci ve soykırımcı sisteme karşı tam 38 yıldır kesintisiz özgürlük savaşı yürütüyoruz. Söz konusu devrimci atılım, gerilla öncülüğünde gerçekleştirilmiş bir atılım oluyor. Böyle bir atılımla Ulusal Diriliş Devrimi başarılmış bulunuyor.

Bunlar temelinde tarihi atılımın 39'uncu yılını selamlıyor, başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, kahraman gerilla güçlerimizin, yurtsever halkımızın ve demokratik dostlarımızın 15 Ağustos Ulusal Diriliş ve Gerilla Bayramını kutluyoruz. Büyük atılımın ölümsüz komutanları Agit ve Zilan yoldaşlar şahsında tüm atılım şehitlerini saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. 15 Ağustos Atılımı'nın 39'uncu yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyoruz.

Tarih, Önder Apo'nun görüşlerini doğrulamıştır

Değerli Yoldaşlar!

Çok açık ki özgürlük kolay kazanılmıyor. Bireyler, toplumlar, halklar ve kadınlar özgürlük için yıllarca savaş veriyorlar. Bu savaşlar beş yıl, on yıl, hatta yüzlerce yıl bile sürebiliyor. Böyle bir savaşı göze alabilen, bedelini ödeyip zorluğuna dayanabilen, doğru tarz ve taktikle

savaşabilenler sonuçta zafer kazanıyorlar. Hareket ve halk olarak biz de 15 Ağustos 1984 Devrimci Atılımı temelinde tam 38 yıldır kesintisiz özgürlük savaşı yürütüyoruz. Çok açık ki, özgürlük adına elle tutulur her şeyi işte bu savaş temelinde kazanmış bulunuyoruz.

Kuşkusuz özgürlük uğruna 38 yıl boyunca kesintisiz savaş yürütebilmiş olmak çok önemlidir. Halkların yürüttüğü ulusal özgürlük savaşlarının zaman ortalamasının çok üzerindedir. Elbette bedeli de aynı oranda fazla olmaktadır. Açık ki Kürdistan koşulları bunu gerektirmektedir. Kürdistan'da bağımsız düşünceye ve özgür yaşama ulaşmanın başka bir yolu yoktur. Başka yol olduğunu söyleyenlerin hepsinin yanığı dünyasında yaşadıkları kanıtlanmıştır. Tarih, Önder Apo'nun görüşlerini doğrulamıştır. Dolayısıyla doğruluğu kesinleşen özgürlük savaşı yolunda gerekirse onlarca yıl daha savaşmayı göze almalıyız ve özgür yaşamı mutlaka kazanmalıyız.

Böylesi mümkün müdür demek lazım. Nihai özgürlüğün kazanılabileceğini geçen 38 yıllık savaş süreci çok net olarak kanıtlamıştır. Çünkü, değil 38 yıl savaşmak ve tüm bu kazanımları elde etmek, Kürtlerin artık eline silah bile alamayacağı varsayılıyordu. 'Kürtler artık mezara gömülmüş ve üzeri de betonlanmış' deniliyordu. 'Özgürlük için savaşan halkı katliamlara götüreceği' iddia ediliyordu. Peki sonuç ne oldu? Öldü denilen dirildi, eline silah alamaz denilen kahraman özgürlük orduları kurdu, katliama yol açacağı söylenen insanlık için umut kaynağı olan özgürlükçü kazanımlar yarattı.

Demek ki 38 yıllık savaşın sonuçları değil boşa gitmek, tersine tüm ezilenler için yeni bir umut kaynağı ortaya çıkarmıştır.

Kuşkusuz 38 yıldır 15 Ağustos Devrimci Atılımı üzerine çok şey söylendi ve her türlü değerlendirme yapıldı. Önder Apo, 'Bir inadın, bir ısrarın, bir umudun atılımı' olduğunu söyledi. Yani insan kalmakta ısrarın, zulme karşı durmakta inadın ve özgür yaşamı yaratma umudunun atılımıydı. Kuşkusuz bedeli ağır ve zorlukları çok olan bir süreçti. Bütün bunları da özgür yaşam tutkusuna dayalı fedai militanlık yenip aştı. Kürdistan Özgürlük Gerillası baştan itibaren böyle bir fedai çizgide var oldu ve günümüze kadar söz konusu fedai çizgiyi derinleştirerek tüm devrimci görevleri başardı.

Önder Apo, "Mazlum'un şehadetine verdiğimiz sözle ülkeye geri dönüşü gerçekleştirdik, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'na verdiğimiz sözle de 15 Ağustos Atılımı'nı başlattık" dedi. Yani 12 Eylül faşist rejimine karşı özgürlük için direnme kararı 1982 Büyük Zindan Direnişi'yle verildi. 15 Ağustos Devrimci Atılımı bu kararı dağa taşıyıp gerilla savaşı haline getirdi. Tüm özgürlükçü değerler de işte bu karar ve onu uygulayan gerilla direnişi temelinde kazanıldı. Özgürlükçü bilinç, örgütlenme ve eylem bu temelde ortaya çıktı; Önderliksel gelişme ve paradigma değişimi bu temelde oldu; parti, gerilla, kadın ve gençlik örgütüllüğü buna dayalı olarak yaratıldı. Ulusal Diriliş Devrimi bu temelde gerçekleşti, Kadın Özgürlük Devrimi bu temelde başladı ve Rojava Özgürlük Devrimi'ne bu temelde ulaşıldı. Uluslararası Kompro'ya karşı 24 yıldır yaşanan

tarihi gerilla ve halk direnişi de buna dayanarak var oldu.

HRK silahlı propaganda eylemlerinden gerilla savaşına geçişi ifade ediyordu

38 yıllık savaş Kürdistan'da küresel değeri de olan çok önemli bir gerilla deneyimi ortaya çıkardı. HRK bir başlangıçtı ve esas olarak silahlı propaganda eylemlerinden gerilla savaşına geçişi ifade ediyordu. ARGK, birçok halkın geliştirdiği klasik kır gerillacılığının Kürdistan'da hayata geçirilmesiydi. Kürdistan dağlarının heybetiyle Apocu fedailiğin birleşmesi, 15 yıl gibi bir süre devam eden en etkili gerilla savaşlarından birini yarattı. Aslında Kürdistan'da yürütülen gerilla savaşı, diğer halkların yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşlarından az ve zayıf değildi. Ortalama ulusal kurtuluş sorununu çözüme kavuşturmak için fazlasıyla yeterliydi. Eğer söz konusu savaşla Kürdistan ulusal sorunu çözülemediyse, bu durum savaşın azlığı veya zayıflığından ziyade, Kürt sorununun diğer ulusal sorunlardan farklı olmasından kaynaklandı. Kuşkusuz savaşta yaşanan hata ve eksikliklerin payını da buraya eklemek gerekir.

HPG aslında yeni bir gerillacılığı ifade ediyor. Klasik kır gerillacılığının aşıldığı, ova ve şehir bütünlüğünde savaşan bir gerillacılığa ulaşmayı içeriyor. Her bakımdan fedailişmeyi öngörüyor. Profesyonel gerilla öncülüğünde tüm halkın öz savunmasını yaratmayı ifade ediyor. Demokratik özerkliğe dayalı demokratik konfederalizm temelinde tüm özgürlük sorunlarının çözümüne ön-

cülük etmeyi esas alıyor. Kısaca demokratik modernite çizgisini hayata geçirmede öncü bir rol oynuyor. Bu temelde de demokratik modernite gerillacılığı diyoruz. Kürdistan'daki ilk deneyimin ortaya çıkartacağı tecrübenin her alanda uygulanabileceğine inanıyoruz.

Kuşkusuz 38 yıllık savaş sürecinin gerillada olduğu gibi, ideolojik, siyasi ve toplumsal mücadelede de yol açtığı çok önemli gelişmeler ve yenilikler söz konusudur. Her anı büyük devrimci derslerle dolu olan bir süreçtir. 39'uncu yılda ve sonrasında başarılı olabilmemiz için, tüm bu dersleri özümsememiz gerekir. Mevcut durumla bizden daha büyük tecrübeye sahip bir devrimci örgüt ve özgürlük hareketi yoktur. O halde kendi başarımız kadar, başkalarına öncülük etme görev ve sorumluluğumuz da vardır.

Elbette bütün bunlar Önder Apo'nun büyük çabasıyla ve kahraman şehitlerimizin kanyıyla ve canıyla yaratılmıştır. 38 yıllık mücadelenin her anı bu temelde yürütülmüş ve kazanılmıştır. Bu sürecin her yılı, her ayı ve her günü onlarca, yüzlerce kahraman şehidin direnişiyle doludur. Atılım ve Zafer Ayımız olan ağustos ayının her gününde de onlarca kahraman şehidimiz bulunuyor. Büyük atılımın daha ilk yıl dönümlerinde Seyfettin Zoğurlu ve Mustafa Yöndem yoldaşların şehadetiyle başlayan bu süreç, Erdal, Sarı İbrahim ve Hüseyin Mahir yoldaşların şehadetiyle gelişmiş, 2018 ile 2020 yıllarının ağustos şehitleri olan Atakan Mahir, Zeki Şengali ve Agit Garzan yoldaşlara kadar ulaşmıştır. Bu vesileyle tüm bu yoldaşları ve şahıslarında tüm Ağustos ayı şehitlerimizi de saygı ve minnetle anıyoruz.

İmralı'da fiziki ve psikolojik işkence artarak devam etmektedir

Değerli Yoldaşlar!

Büyük 15 Ağustos Gerilla Atılımının 39'uncu yılına girerken, Önder Apo'nun duruşunda ve İmralı koşullarında herhangi bir değişiklik yoktur. Ağırlaştırılmış tecrit devam ettirilmekte ve Önder Apo ile hiçbir biçimde iletişim kurulamamaktadır. Özel psikolojik savaş kapsamında AKP ve MİT çevrelerinin yaymaya çalıştığı bilgilerin anlamını ise zaten önceki talimatta değerlendirmiştik. Daha sonra da yönetimimiz bu konuda Harekete ve halka uyarıcı açıklamalar yaptı. Sonuçta hile ve oyun bozuldu ve psikolojik savaş çevreleri de şimdilik sustular. Avukatların hukuki girişimleri de şimdiye kadar herhangi bir sonuç ortaya çıkarmadı.

Fakat İmralı'da fiziki ve psikolojik işkence artarak devam etmektedir. Özel savaş çevrelerinin el altından yaydıkları söz konusu sözlerden aslında biz bu sonucu çıkarmalıyız. Yani 'İmralı'da baskı ve işkencenin arttığı' biçiminde değerlendirmeli ve bu çerçevede İmralı sistemini kırmayı ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamayı hedefleyen Dem Dema Azadîyê ye hamlemizi her alanda daha da geliştirmeliyiz. Evet, İmralı soykırım sisteminde tarihin en amansız ve anlamlı mücadelesi yaşanmaktadır. Faşist AKP-MHP yönetiminin soykırımcı saldırılarına karşı Önder Apo tarihin en büyük ve anlamlı direnişini yürütmektedir. Bizim de her alanda esas almamız ve başarıyla yürütmemiz gereken işte böyle bir mücadele düzeyimiz olmalıdır.

Faşist-soykırımcı düşman, bir yandan baskı ve işkenceyi artırırken, bir yandan da durmadan sözde "disiplin cezaları" vermektedir. Söz konusu 'disiplin cezaları' ile bir yönüyle avukat ve aile görüşünü yasaklamaya çalıştığı açıktır. Fakat sürekli verilen 'disiplin cezalarının' anlamı sadece bu değildir. Aslında bu biçimde, Şubat 2023'ten itibaren AİHM'in Önder Apo'nun durumunu yeniden muhakeme etmesinin önünü kapatmaya çalışmaktadır. Biz bu oyunu da deşifre ettik ve bu temelde gereken hukuki mücadelenin önünün açılmasını sağladık. Bu yönlü girişimler sürüyor.

Fakat İmralı'da hukukun zerresi bile yoktur, ki öyle bir mücadele ile sonuç alınabilirdi. İmralı'da her şey ideolojik ve siyasidir. Bildiğimiz gibi, eşi görülmemiş bir rehine sistemi uygulanmaktadır. Her şey oyuna ve hileye bağlanmıştır. Dolayısıyla olumlu sonuç, ancak özgürlük mücadelesini zafer yolunda ilerletmekle alınabilir. Bunun için de kamuoyundaki duyarlılığı daha çok artırmamız ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için mücadeleyi her alanda daha fazla geliştirmemiz gerekiyor.

Aslında hem Türkiye'de ve hem de dünyanın dört bir yanında bu yönlü bir duyarlılık sürekli gelişmektedir. Herkes Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünde Önder Apo'nun belirleyici konumunu

Duran Kalkan

Ş.Engin Sincer

Rıza Altun

görmektedir. Bu yönlü çok önemli girişimler ve çağrılar da gelişmektedir. Fakat Kürt sorununu yaratan küresel kapitalist modernite sistemi ile sömürgeci-soykırımcı Türk faşizmi imha ve tasfiye saldırılarında ısrar etmektedir. Çünkü; her iki güç de Önder Apo öncülüğünde Kürt sorununun çözümünün Ortadoğu'yu ve dünyayı demokratikleştireceğini bilmekte ve böyle bir demokratikleşmede de kendi sonunu görmektedir.

Ancak korkunun ecele faydası yoktur. Ne yapsalar da söz konusu sonu mutlaka yaşayacaklardır. Bize düşen görev, bu süreci hızlandırmak ve söz konusu sonu yakınlaştırmaktır. Onun için de Önder Apo gerçeğinin daha doğru anlaşılması ve başarılı uygulanması gerekir. Bu çerçevede Önderlik Çözümleme ve Savunmalarını daha çok okumak ve daha derin özümsemek gerekir. Savunmaların farklı dillere çevrilmesi ve yayılması temelinde Önderlik Gerçeği'nin tüm ezilen insanlara, kadınlara ve gençlere ulaştırılması için daha çok çalışmak önemlidir. Yine Önderlik pratiğinden dersler çıkartarak Apocu tarz, üslup ve tempoyu anlamak ve özümsemek zorunludur. Başaran Apocu militanlık ancak bu biçimde gelişir. Tüm yoldaşların böyle bir yaklaşım ve çaba içinde olacağına inanıyoruz.

Çatışma merkezinin Ukrayna veya Pasifik'e kaydığı tespiti doğru değil

Değerli Yoldaşlar!

Şanlı 15 Ağustos Devrimci Atılımı'nın 39'uncu yılına girerken genel siyasi ve askeri durumun bazı temel özelliklerini yeniden değerlendirmek yararlı olabilir. Gerçi bu tür değerlendirmeleri sürekli yapıyoruz. Örneğin Temmuz Talimatı'nda kısmi bir değerlendirme ortaya koymuştuk. Fakat siyasi ve askeri süreç de epeyce hızlı. Önemli bazı yeni gelişmeler oluyor ve onları da zamanında değerlendirip, özgürlük mücadelemiz üzerindeki etkilerini ortaya çıkarmak gerekiyor.

Bu temelde küresel kapitalist modernite sisteminde yaşanan yeni gelişmelere bakarsak, geçen bir aylık süre içerisinde bazı önemli

olayların yaşandığını görürüz. Örneğin haziran ayı sonunda Madrid'de NATO toplantısı oldu ve hemen ardından Temmuz ayı ortasında da ABD Başkanı Biden Ortadoğu'ya geldi, İsrail ve Suudi Arabistan'da görüşmeler yaptı. Bunların hemen ardından 19 Temmuz günü ise Tahran'da İran, Rusya ve Türkiye üçlü toplantısı gerçekleşti. 'Astana formatı' denen toplantı dizisinin sonuncusu olan Tahran Toplantısı'nın, her bakımdan NATO toplantısına ve Biden'ın Ortadoğu gezisine karşı olarak geliştiği belirtildi. Kuşkusuz belli bir karşıtlığı vardı, ancak bu ne düzeydeydi ve ne tür sonuçlar verdi? Bu sorular çerçevesinde sonuçları değerlendirmek yararlı olacaktır.

NATO toplantısına önceki talimatta da kısaca yer vermiştik ve bazı çevrelerin "ABD'nin üç NATO'sundan söz ettiğini" belirtmiştik. Gerçekten de Madrid Toplantısı biraz daha açık vurgularla sonuçlandı. Hem İsveç ve Finlandiya'yı katarak NATO'yu biraz daha genişletti ve hem de Rusya ile Çin'i düşman düzeyinde karşıt ilan etti. ABD yönetimi mevcut Ukrayna Savaşı'nı bu yönlü değerlendirerek, güvenlik konusunu öne çıkartıp NATO ve Avrupa üzerindeki zayıflamış olan liderlik etkisini yeniden güçlendirmeye çalıştı. Gerçekten de Afganistan Savaşı kapitalist sistem ve NATO üzerindeki ABD etkisini iyice zayıflatmıştı. Biden yönetimi, biraz sorunlu da olsa Afganistan'dan çekilerek ve Rusya ile mevcut Ukrayna Savaşı konumuna ulaşarak bu zayıflığı kısmen giderdi. Zaten Pasifik'te de Çin'e karşı bir ittifak oluşturmayı başarmıştı.

Avrupa'da ve Asya'da bunlar oldu, ancak Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı unutmamak lazım. Devletçi uygarlık gerçeğini ve kapitalist modernite sistemini doğru ve yeterli bilmeyen bazı çevreler, bu tür gelişmelere bakıp hemen 'çatışma merkezinin başka yere kaydığı' belirtiyorlar. Ukrayna ya da Pasifik'in merkez haline geldiğini ifade ediyorlar. Kuşkusuz bu görüş ve değerlendirme doğru değil. Nitekim, bu tür çevreler göz ardı etseler de NATO'nun Madrid Toplantısı'nda da Ortadoğu'daki durum ciddi biçimde

gündem oldu. Ortadoğu ve Kuzey Afrika "Terörizm" başlığı altında birlikte değerlendirilerek, NATO tarafından açıkça düşman ilan edildi. Kuşkusuz bu alanlarda düşman sayılan birçok güç olsa da İran bunların başında geliyor. Böylece Rusya ve Çin'e İran da eklenmiş oluyorlar. Nitekim Biden Madrid Toplantısı ardından hemen Ortadoğu'ya gitti ve aslında Madrid Toplantısı'nı tamamlamaya çalıştı.

Peki, başarılı oldu mu? Genel kanı tam olamadığı yönündedir. İsrail ve Filistin yönetimleriyle görüştü, Suudi Arabistan'da Körfez İşbirliği Toplantısı'na katıldı, buraya Mısır ve Irak gibi Arap devlet yöneticilerini de götürdü. Fakat, örneğin İsrail ve Arap devletlerinden oluşan İran karşıtı bir ittifak örgütleyemedi. Arapları bile tam anlamıyla bir araya getiremedi. Örneğin Suudi Arabistan Irak aracılığı ile İran görüşmelerini sürdürdü. Türkiye yönetimi Tahran'da ve hem de Biden'ın Körfez Toplantısı'ndan iki gün sonra Rusya ve İran ile ortak toplantıya katıldı. Kuşkusuz ABD önemli bazı ekonomik anlaşmalar yaptı ve İsrail-Filistin ilişkilerini önceleyerek, bu temelde Arap-İsrail ittifakının önünü açmaya çalıştı. Fakat bu durumun mevcut olanı aşan sonuç verip vermeyeceğini zaman gösterecektir.

3. Dünya Savaşı daha çok büyüyüp tırmanacaktır

Bu bilgiler ışığında kapitalist modernite sistemi açısından şu belirlemeleri yapabiliriz: **Birincisi**, mevcut ABD yönetimi Ukrayna Savaşı'ndan yararlanarak NATO'yu yeniden toparlamaya ve NATO üzerindeki ABD etkinliğini geliştirmeye çalışmaktadır. **İkincisi**, bu temelde Rusya, Çin ve İran'ı NATO karşıtı ilan ettirmeyi başarmıştır. **Üçüncüsü**, böyle olsa da Çin ve İran'a karşı kendi bölgelerinde ayrıca ittifaklar örgütleme politikası da yürütmektedir.

Belli ki bu durum, otuz yılı aşkın bir süredir devam eden Üçüncü Dünya Savaşı'nı biraz daha tırmandıracak, derin ve şiddetli hale getirecektir. Askeri boyut daha ne kadar tırmanır; kuşkusuz buna hemen ve net yanıt verilemez, bunu biraz da

zaman gösterecektir. Fakat diğer boyutlarda 3. Dünya Savaşı daha çok büyüyüp tırmanacaktır. Çünkü mevcut haliyle Rusya, Çin ve İran'ın da kendi aralarında belli bir ilişkileri vardır. Bunu NATO benzeri bir ilişki ve ittifaka dönüştürürler mi? Bu soruya şimdilik net cevap verilemez. Fakat NATO düzeyinde bir ittifak olmasa bile, söz konusu bu üç devlet mevcut ilişkilerini NATO karşısında biraz daha ilerletip güçlendireceklerini rahatlıkla belirtebiliriz.

Bu durumda NATO ile Rusya-Çin-İran ilişkilerinin son otuz yılda olmayan bir düzeye ulaştığı ve küresel kapitalist modernite sisteminin kendi içinde daha belirgin bir kutuplaşmaya gittiği söylenebilir. Daha doğrusu siyasi süreç bu yönlü işlemektedir. Bu durum, kapitalist modernite içi çelişki ve çatışma durumunu daha da tırmandırıp şiddetlendirecektir. Yani bunun hemen gerçekleşeceğini sanmamak gerekir, süreç adım adım ilerleyecektir. Yine bu durumu hemen "Soğuk Savaş" denen ABD-Sovyet bloklaşma sürecine benzetmemek gerekir. Benzetme çabası pek doğru olmayabilir, fakat ille de bir benzetme yapılacaksa 'soğuk savaş' bloklaşmasına değil de Birinci Dünya Savaşı bloklaşmasına benzetmek belki biraz daha doğruya yakın olabilir. Zira ABD-Sovyet bloklaşması kapitalist modernite sistemi ile onu aşip alternatif olmak isteyen bir güç arasındaydı, Birinci Dünya Savaşı ise şimdiki gibi küresel kapitalist sistemin kendi güçleri içinde ve dünyayı yeniden paylaşma bloklaşmasıydı.

Stratejik müttefiklerimiz sistem dışı güçlerdir

Peki bu durumda, yürüttüğümüz özgürlük mücadelesi açısından hangi ve nasıl sonuçlar çıkartabiliriz? Çok açık ki, kapitalist modernite sistemi içindeki bloklaşma eğilimleri sistem içi çelişki ve çatışmaları daha fazla artırır ve bu da özgürlük mücadelemiz için yararlanılabilecek daha çok taktik ilişki bulma imkânı yaratır. Eğer taktik ilişkilere usta bir diplomasi ile yaklaşırsa belli bir kazanım sağlanabilir. Burada önemli olan husus, **birincisi**, taktik ilişkiye stratejik ilişkiymiş gibi yaklaşmamak, **ikincisi** ise, kapitalist modernite sisteminin mevcut bloklaşma eğiliminin bizimle stratejik ilişkiye girecek güç doğuracağını sanmamaktır.

Birinci durum siyasi alanda çokça yaşanmaktadır. Başta Rojava olmak üzere birçok alanda iktidar ve devlet güçleriyle girilen kısmi bir taktik ilişki sanki stratejik bir ilişkiymiş gibi ele alınmaktadır. Açık ki bu yanıltır ve de tehlikelidir. Stratejik ve taktik ilişkileri birbirine karıştırmadan, her birine ayrı ayrı doğru yaklaşım içinde olmak gerekir.

İkinci durum ise, anlayışta yanlışlığına düşmeye oldukça açıktır. Devletler arasında iki blok oluşunca, sanki bir blokla stratejik ilişki içine girmemiz gerekmiş gibi anlayışlar içine girilebilir. Özellikle paradigma değişimi öncesi ikinci partileşme dönemindeki, yani klasik ulusal kur-

tuluş hareketindeki ilişki ve ittifak anlayışımızın etkileri bizi yanlışla götürebilir. Kısaca dikkatli olmamız gerekir. Ortada yeni bir Sovyetler Birliği yoktur. Biz, ulus-devlet kurmayı amaçlayan klasik bir ulusal kurtuluş hareketi değiliz. Dolayısıyla devletçi sistem içinde bizim stratejik müttefikimiz yoktur, stratejik müttefiklerimiz sistem dışı güçlerdir. Devletçi sistem güçleri bizim için taktik ilişki ve ittifak güçleridir. Bu noktada da herkesle taktik ilişkiye açık olma durumumuz vardır. Yani,

desteği” de yeniden ve daha güçlü olarak taahhüt altına almıştır. İsveç ve Finlandiya’nın NATO’ya girişi bile bu temelde değerlendirilmiştir. Buna karşılık 19 Temmuz Tahran toplantısı’nın görüşleri de pek farklı değildir. Bu toplantı da TC Devleti’nin PKK’ye karşı mücadelesine ve Rojava’daki Kürt özerkliğini engelleme politikasına destek vermiştir. Yani Kürt sorununda ABD ve NATO ile Rusya ve İran devletlerinin anlayış ve politikalarında herhangi bir farklılık yoktur. Amaç aynıdır, sadece

böyledir. Son Tahran Toplantısı bu gerçeği bir kez daha belgelemiştir. Sonuç olarak, küresel kapitalist sistemin Kürt varlığını kabul etme ve ulusal-demokratik haklar temelinde Kürt sorununu çözme gibi bir yaklaşımı ve politikası henüz yoktur. ABD ile NATO’nun, Rusya ile İran’ın da yaklaşımı böyledir. O halde birlerinden Kürt sorununun çözümünü beklemek ve istemek boşunadır ve anlamsızdır. Kürt sorununu Kürtler örgütlenip mücadele ederek ve kendi yönetimlerini kurarak çözebilir. Demek ki başkasından beklemek ve istemek yerine, tüm gücümüzle kendi çözümümüzü yaratmak için çalışmamız gerekir ve de en doğrusu da budur. Diğer yandan, soykırımcı sistem içindeki çelişkiler ve çatışmalar daha da artmaktadır; bu da Kürt sorununu çözme mücadelesinde daha fazla yararlanma fırsatı vermektedir. O halde usta bir diplomasi ile söz konusu çelişki ve çatışmalı durumdan yararlanmayı bilmemiz ve Özgürlük Mücadelemizi bunları da kullanarak geliştirip zafere doğru götürmemiz gerekir.

22 Temmuz 2015’de yeni bir ABD-AKP anlaşması yaşandı

Değerli Yoldaşlar!

24 Temmuz itibarıyla Kürt soykırım belgesi olan ‘Lozan Antlaşması’nın yüzüncü yılına girildi. Bu antlaşma temelinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devletinin de yüzüncü kuruluş yılına 29 Ekim’de girecek. AKP-MHP iktidarı, söz konusu yüzüncü yılın sonuna kadar Misak-ı Milli’yi tamamlamayı hedeflemişti. Misak-ı Milli, ‘Türklerin ve Kürtlerin yaşadığı toprakları’ vatan olarak tanımlamıştı. Mustafa Kemal’de fırsat olunca bu toprakların alınmasını vasiyet etmişti. MHP zaten bu vasiyet üzerineydi. Tayyip Erdoğan için de iktidarda kalmanın başka yolu kalmayınca, kendini MHP’nin kucağına attı. AKP-MHP ittifakı esas olarak bu temelde oluştu ve Misak-ı Milli’yi zorla tamamlamayı hedefledi.

Tayyip Erdoğan yönetimi, Kobani’de yenilince ve 7 Haziran 2015 seçimini de kaybedince sarılacak dal aradı. Zaten ABD ile birlikte girdiği Suriye Savaşı’nda da bir tür tunacak dallardan biri ABD oldu. ABD’nin PKK karşıtı duruşunu değerlendirmek istedi. ÖSO üzerindeki ortak çalışmadan bir sonuç çıkmamıştı. PKK karşıtı olarak doğrudan askeri işgal saldırısı yaparak Suriye Savaşı’ndan yararlanabileceğini ve ABD desteğini alabileceğini hesap etti. ABD de DAİŞ’in etkisiz kılınması için PKK’yi AKP-MHP faşizmiyle zayıflatma politikası izleyince, 22 Temmuz 2015’de yeni bir ABD-AKP anlaşması oldu. Tabi ABD hem KDP’yi bu anlaşmaya dahil etti ve hem de MHP’yi AKP’ye yönlendirdi. Hala da çoğu kimsenin anlamadığı bir biçimde AKP-MHP ittifakı doğdu. Halbuki bunun gerisindeki güç de ABD idi. Böylece AKP-MHP iç ittifaka ABD ve KDP ise dış ittifaka eklendi. Bu çoklu ittifak, 26 Ağustos 2016 günü Türk ordusunun Cerablus işgalini başlattı. Dört gün sonra

da Çelê üzerinden Avaşin’e yönelik işgal saldırıları başladı. Bu alanlar PKK denetiminde olduğu için hiç kimse ses çıkarmamıştı. “Teröre karşı mücadele” adıyla söz konusu alanları PKK’dan de AKP-MHP alırsa yine kimse ses çıkartmazdı! Hesap böyle yapıldı. Zaten “DAİŞ’e karşı” denerek PKK’ye karşı 24 Temmuz 2015’de başlatılmış olan topyekûn imha saldırısı da buna zemin sunuyordu.

Suriye Savaşı ABD ile Rusya arasında bir denge ortaya çıkardı

Suriye Savaşı ABD ile Rusya arasında çok ilginç bir denge ortaya çıkardı. ABD ve Rusya arasında ilginç bir ittifak ve mücadele durumu doğdu. Bu durum, bir yönüyle 1919-1925 İngiltere-Sovyet ilişki ve çelişkisine benziyordu. Nasıl ki o ortamdaki Mustafa Kemal yönetimi yararlandıysa ve hem İngiltere’nin ve hem de Sovyet Rusya’nın desteğini alarak TC’yi kurmayı başardıysa, Tayyip Erdoğan yönetimi de benzer bir politika izlemeye ve hem ABD’nin hem Rusya’nın ve hem de İran’ın desteğini alarak Kürdistan’ın Rojava ve Başûr parçalarına yönelik işgal saldırıları yürütmeye çalıştı. Sonuçta iki Kürdistan parçasından da bazı toprak bölümlerini işgal etmeyi başardı.

Bu süreçte AKP-MHP ittifakı tarafından izlenen politikayı gerçekten iyi anlamak gerekir. Adeta bir cambaz gibi politik oyun oynadılar. Türkiye içinde bazen “Misak-ı Millinin gerçekleştirilmesi”, bazen de “sınırın terörden temizlenerek güvenli bölge oluşturulması” argümanını kullandılar. Suriye ve Irak’a karşı “Güvenli bölge” planıyla ortaya çıktılar. BM ve AB’ye karşı ise “mültecileri yerleştirecek ideal alan” söylemini kullandılar. ABD ile zaten Uluslararası Komplo çerçevesinde PKK’ye karşı anlaşmışlardı. KDP ile gerçekten hangi temelde anlaşılabilir olmadı. Fakat petrol başta olmak üzere birçok kirliliği ticaret temelinde anlaştıklarını, KDP’nin payına daha fazla dolar ele geçirmenin düştüğünü biliyoruz. Yani KDP bu temelde satıldı ve ülkeyi de sattı. Toplum da “TC’ye gücümüz yetmiyor” diye aldattı.

AKP-MHP açısından 2015’ten sonra inişli ve çıkışlı da olsa esasta işleyen bu sürecin şimdi sanki sonuna gelindi. Artık yüzüncü yıla giriliyor, fakat hedeflenenler tam olarak gerçekleşmemiş bulunuyor. Aslında AKP-MHP açısından sürecin sonuna 2021 yılı sonunda gelinmişti. Fakat imdada Ukrayna Savaşı yetişti ve bu sayede 14-17 Nisan 2022 günü Zap, Avaşin ve Metîna derinliklerine yönelik saldırı yapma imkânı buldu. Ama bunun da bir sınırı vardı. Herhalde azami üç aylıktı ve o süreçte doldu. Hatta bir ya da iki aylık bir plan olduğu da söylenebilir. Artık tüm zamanlar doldu ve hedeflenen işgal de başarılamadı. HPG ve YJA-Star gerillalarının kahramanca direnişi hedeflenen işgale fırsat vermedi.

AKP-MHP faşizmi 17 Nisan saldırısı ile hızla sonuç alıp, “Zap zaferi” propagandasına dayanarak seçime gitmeyi ve iktidardaki ömrünü uzatmayı planlamıştı. Bu gerçekleşmeyince, faşizm için ZAP’ta nemalanacak bir sonuç çıkmayınca, bu sefer Rojava Kürdistan’a saldırmayı ve oradan elde etmeyi umduğu sözde zaferle erken seçime gidip kazanmayı öngördü. Buna karşı Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi ve halkları önemli bir siyasi ve askeri hazırlık çalışması yürüttü. Biraz bunun etkisiyle ve biraz da 2015’ten sonraki siyasi yapının kısmen değişmiş olması nedeniyle Tayyip Erdoğan yönetimi planladığı işgal saldırısını gerçekleştirmek için gereken siyasi zemini ve desteği bulamadı.

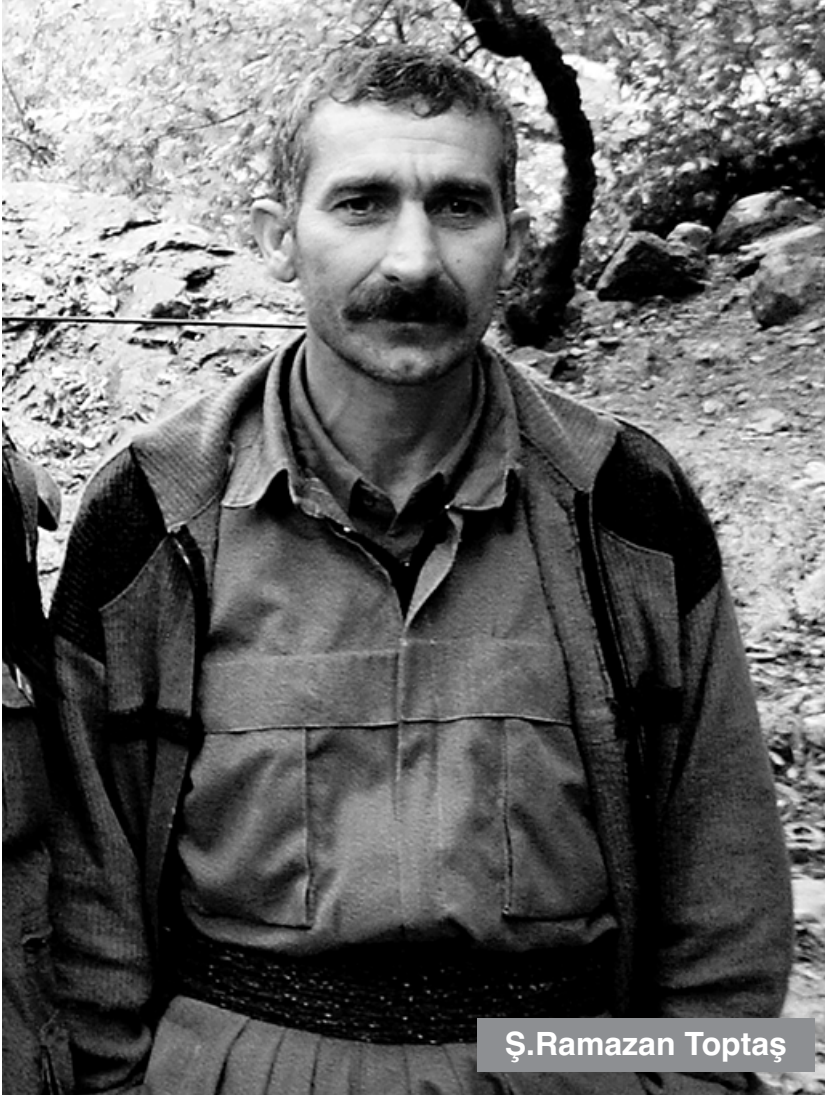
Tayyip Erdoğan Kuzey ve Doğu Suriye’ye saldırı için NATO’dan destek aldı. Ancak ABD yönetimi “Böyle bir saldırı DAİŞ’e karşı mücadelemizi zayıflatır” diyerek karşı olduğunu açıkladı. ABD, Ortadoğu ve Irak’ta yaşadığı zayıf durum nedeniyle Suriye’deki varlığını riske atmaktan korktu. Tayyip Erdoğan için tek umut olarak Tahran Toplantısı kalmıştı. Oradan da Rojava’ya işgal saldırısı için açık bir ret cevabı aldı. Hem İran ve hem de Rusya aynı tutumu takındı. 20 Temmuz tarihli Perex Katliamı ile 22 Temmuz tarihli Qamişlo Katliamı (üç YPJ Komutanının katledilmesi) işte bu gelişmeler arkasından geldi.

AKP-MHP yönetimi DAİŞ’in intikamını alma saldırılarını açıktan yapmaktadır

Şimdi AKP-MHP faşizmi tarafından söz konusu katliamların bu denli açık olarak niçin yapıldığı tartışılıyor. Tayyip Erdoğan kabul etse, birçok çevre “Kaza olmuş” demeye çoktan razı. Fakat Tayyip Erdoğan kabul etmiyor. Çünkü çok bilinçli ve planlı olarak yaptığı katliamlardır ve onlardan sonuç beklemektedir. Aslında bu katliamlarla, kendine Rojava’ya saldırı izni vermeyen herkesi tehdit etmek istemiştir. İzinsiz de olsa işgal saldırısı yapacağı mesajını vermiş ve böyle bir durumda nelerin olabileceğini anlamaya çalışmıştır. Yani yapılmak istenen işgal saldırıları için nabız yoklamak olmuştur.

Diğer yandan, gerçekten de AKP-MHP yönetimi DAİŞ’in intikamını alma saldırılarını açıktan yapmaktadır. Jiyan Tolhildan ve arkadaşlarının katledilmesinin çok önemli bir nedeninin de bu olduğu açıktır. Perex saldırısını ise, HPG açıklamasında ifade edildiği gibi, köyleri boşaltma ve alanı insansızlaştırma hedefine bağlı olarak anlamak en doğrusudur. Eğer yapabilirse, AKP-MHP faşizminin tüm Zaxo köylerini boşaltmayı hedeflediği rahatlıkla söylenebilir. Zaten ilerde Zaxo’yu da alma hedefi kesinlikle vardır.

Açık ki hem Perex ve hem de Qamişlo katliamları TC karşıtı tutumu daha etkin ve geniş bir biçimde geliştirmiştir. Kuzey ve Doğu Suriye’de Koalisyon Güçleri devreye girerken, Irak’ta ise halk ile

Ş. Ramazan Toptaş

sistem içi iktidar blokları arasında taraf değiliz, üçüncü siyasal çizgi olarak iki tarafla da taktik ilişkiye açığız. Bu durum, küresel düzeyde yeni bloklaşma eğilimleri karşısında da geçerliliğini korumaktadır.

Açık ki Kürdistan’ı dört parçaya bölen ve Kürt halkının varlığını inkâr eden zihniyet ve siyaset küresel kapitalist modernite sisteminin anlayış ve siyasetidir. Peki mevcut durumda ve yeni bloklaşma eğilimleri yaşanırken kapitalist modernite sistemi güçleri içinde söz konusu anlayış ve siyasette bir değişiklik yaşanıyor mu? Çok açık ki, bu durum pek gözüküyor. Hewlêr’deki yönetimin PKK’ye karşı savaşın diye kurulduğunu çok iyi biliyoruz. Rojava’daki koalisyonun Rusya ve İran’a karşı o alana geldiğini ve sadece çıkarını esas aldığını da çok iyi biliyoruz. Bu güçlerin halihazırda Kürt halkının ulusal demokratik haklarını tanıma gibi bir yaklaşımları şimdilik kesinlikle yoktur. Zaten Türkiye ve Suriye yönetimlerini Rojava’nın başında Demokles’in kılıcı gibi tutmaktadırlar.

Yönetimimizin karargahı tasfiye edilmek istenmektedir

Bu çerçevede, son olaylar da bir farklılık ortaya koymamıştır. Madrid’deki NATO toplantısı Tayyip Erdoğan yönetimini eleştirip politik değişikliğe yöneltmediği gibi, “PKK’ye karşı mücadelede her türlü

bazen yöntem farklı olabilmektedir.

Aslında ABD ve müttefikleri PKK’ye karşı 1998’de aldıkları komplo kararını olduğu gibi uygulamaya çalışmaktadırlar. Nasıl ki 1998’de Önderlik Karargahı tasfiye edilmeye çalışıldıysa, şimdi de mevcut yönetimimizin karargahı tasfiye edilmek istenmektedir. Medya Savunma Alanları’na yönelik saldırının bir boyutu ve esası budur. AKP-MHP faşizmi ile KDP yönetiminin Medya Savunma Alanları’ndaki gerilla üslenmesini tasfiye saldırılarını ABD ve NATO yöneltmektedir. 2008 Zap Savaşı’nın sonuçları ile Rojava Devrimi ve DAİŞ’e karşı savaşın sonuçları PKK’yi çok fazla güçlendirdi. ABD’ye göre bu gücün kırılması ve PKK’nin ABD’nin istediklerini yapar hale getirilmesi gerekmektedir. 22 Temmuz 2015 ABD-TC antlaşması temelinde Tayyip Erdoğan yönetiminin sınır dışına saldırı yapmaya yöneltildi ve desteklenmesi bu temelde gelişti. AKP-MHP faşist yönetimi de bu durumdan Misak-ı Milli’yi tamamlama temelinde yararlanmak istemektedir.

ABD ve NATO’nun PKK karşıtı bu politikasını Rusya ve İran da çok iyi bilmektedir. Onlar da 1998-2000 arasında yaklaştıkları gibi yaklaşmaktadır. Yani ‘Madem ki PKK’nin tasfiyesine karar verilmiş ve yok edilecek, o halde tasfiye olurken en büyük parçayı ben alayım’ diye çalışmaktadırlar. Mevcut durumda Rusya ve İran’ın PKK’ye yaklaşımları

yönetim birlikte tepki göstermiştir. Her iki alanda da toplumsal tepki önemli bir düzey kazanmıştır. Fakat Başurê Kurdistan'daki tepkilerin biraz az olduğu söylenebilir. Zaten hem Koalisyon Güçleri'nin ve hem de Irak yönetiminin tepki göstermesi biraz da toplumsal tepkinin zorlaması sonucunda olmuştur. Bu temelde çeşitli devlet güçlerinden de Zaxo Katliamı'na dönük kinamalar gelmiş ve olay Irak yönetimi tarafından BM Güvenlik Konseyi'ne götürülmüştür. BM Güvenlik Konseyi ilk kez TC Devleti'nin yaptığı söz konusu katliamlardan birini gündemine alıp tartışmış ve katliamı şiddetle kınamıştır.

Mevcut haliyle TC yönetimi toplumlardan ve devletlerden önemli

Gerilla öncülüğünde tüm Parti ve halk topyekûn savaş içindeyken, bazı parti kadro ve sempatanları savaş dışı olamaz, kendini bu savaşın dışında göremez. Böylesi tutum yanlıştır, kendini kandırmadır. Kendini böyle gören, yaşamını ve çalışmasını Devrimci Halk Savaşı stratejisinin gereklerine göre hazırlamayan, dönemin görevlerini başarıyla yürütemez. Dahası düşman saldırıları karşısında kendisini bile koruyamaz. Çünkü sen kendini savaş dışı görse bile, düşman öyle görmez ve saldırır. Bu durum dört parça Kürdistan ve yurtdışının tüm alanları için geçerlidir.

bir tepki almış olsa da söz konusu durumun nasıl sonuçlanacağı henüz net olarak belli değildir. Toplumsal tepkiler doğrudan sonuç yaratıcı bir düzeye ulaşmaktan uzaktır. Devletlerin tepkileri ise çoğunlukla somut bile değildir. Zaten birçok devlet sözde katliamı kınarken, katliamı hangi gücün yaptığını, dolayısıyla kendisinin kimi kınadığını bile belirtmemektedir. Söz konusu kınamaların biraz da zoraki olduğu böylece açığa çıkmaktadır. Irak yönetimi "TC'nin askeri güçlerini Irak'tan çekmesini" istemektedir. Fakat bunda ne kadar ısrarlı olacağı ve sonuca gideceği tam belli değildir. KDP yönetiminin Irak ve TC Devleti arasında arabuluculuk yaptığı ve sorunu büyümeden çözmeye çalıştığı değişik güçler tarafından ifade edilmektedir. Devletler arası ilişkiler bu tür durumlarda esneklik, kolaylıkla uzlaşma yolu bulabilirler.

Özellikle Zaxo Katliamı nedeniyle, Irak'taki durum ve tepkiler nasıl devam ederse etsin, TC Devleti ve AKP-MHP faşist hükümeti dünya kamuoyu nezdinde katliamcı olarak

çok ciddi bir biçimde teşhir olmuştur. Bu durum bir biçimde Türk devletinin siyasi ve askeri girişimlerini etkileyecektir. Ya çok daha açık bir çılgınlıkla hareket edecektir ki, o zaman da kendisine karşı genel tepki çok daha büyür ya da daha dikkatli hareket edecektir ki, o durumda da TC işgal ve soykırımcılığına karşı mücadele etme imkân ve fırsatları artar. İşte bizim bu durumları iyi takip ederek, gelecekte olası durumu etkin bir biçimde değerlendirmeyi bilmemiz gerekir.

Yani mevcut durumda TC işgalciliğine ve soykırımcılığına karşı mücadele etmenin imkânları biraz daha artmış durumdadır. Yaratıcı yöntemlerle bu durumu değerlendirmemiz ve AKP-MHP sömürgeci-soykırımcılığına karşı ellinci yıl hamlemizi çok daha etkili bir biçimde geliştirmemiz gerekir. Bu konuda doğabilecek fırsatları takip etmek ve değerlendirmeyi bilmek önemlidir. Özellikle Irak toplumunun tepkisinin büyümesi ve devletçi sistemin TC'ye karşı etkin tedbir alması durumunda ortaya çıkacak imkân ve fırsatı değerlendirerek, bu durumu Türkiye'de faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin yenilgisine ve demokratik devrimin zaferine dönüştürmeyi bilmeliyiz. Yine biraz zordur ama, bir bakarsınız askeri güçleri bizim üzerimize yönelme ve mevcut alanlarımızdan çıkmamızı isteme gibi durumlar da gündeme gelebilir. Böylesi durumlara karşı da şimdiden hazırlıklı olmayı ve gereken tutumu göstermeyi bilmemiz gerekir.

Zap, Avaşın ve Metîna savaşı AKP-MHP'nin çöküşünü hızlandıracaktır

Değerli yoldaşlar!

Lozan Antlaşması'nın yüzüncü yılına girilmiş, Tayyip Erdoğan'ın öngördüğü gibi "Lozan'ın güncellenmesini" sağlayacak siyasi ve askeri gelişmeler AKP-MHP faşizmi tarafından yaratılamamıştır. 29 Ekim'de Cumhuriyetin yüzüncü yılına girilecektir, fakat AKP-MHP faşist yönetiminin öngördüğü gibi "2023 hedeflerine" de ulaşamamıştır. Türkiye'de yasal duruma göre yeni seçim yılına girilmiş ve bu temelde AKP-MHP yönetiminin sonuna yaklaşmıştır. Zap, Avaşın ve Metîna savaşının AKP-MHP faşizmine seçim kazandıracak sonuçlar yaratması şurada kalsın, tersine AKP-MHP'nin çöküş ve çöküşünü hızlandıran sonuçlar ortaya çıkmıştır. Seçim kazandıracak, kolay askeri zaferler bulmak için Rojava'ya dönük yeni işgal saldırısı arayışı olumlu sonuç vermemiş ve de başarılı olmamıştır. Kuzey ve Doğu Suriye halklarının ve özgürlük güçlerinin bu sefer TC'den intikam alma ihtimalleri çok daha güçlüdür. Bu temelde hazırlıklı oldukları her alanda gözükmemektedir. Bundan da öteye, şimdiye kadar AKP-MHP yönetimine kolaylıkla saldırı fırsatı veren ve destek sunan devletler de artık bunu vermemektedir. Belli ki bu noktada da önemli siyasi değişiklik olmuş, AKP-MHP faşizmi için burada artık deniz bitmiştir.

Peki ne olacak, Türkiye nereye gidecektir? Temmuz talimatında da bu soruyu sormuş ve Türkiye'nin çok yönlü gelişmelere açık karmaşık bir yıla girdiğini belirtmiştik. Altılı masa muhalefetine özellikle Kürt sorunu ve demokratikleşme konularında AKP-MHP çizgisini fazla aşan bir konumda olmaması, açık ki bu durumu daha da ağırlaştırmaktadır. Yani Türkiye'ye yön veren ve çıkış gösteren bir muhalefet durumu söz konusu değildir. HDP'nin oluşturmaya çalıştığı 'Demokrasi İttifakı'nın gücü etkin çözümler üretmek açısından yeterli gözükmemektedir. Bütün bunlar, Türkiye'de önümüzdeki süreçte her türlü gelişmeye açık bir ortamın varlığına işaret etmektedir.

Çok açık ki, AKP-MHP faşizmi iktidarı öyle kolayca bırakıp gitmeyecektir. Bir kere ele geçirdikleri iktidar imkânlarını bırakmak istemeyeceklerdir. Dahası birçok yönden suçlu konumdadırlar ki, iktidardan düştüklerinde yirmi yıldır yaptıklarının hesabının kendilerinden sorulacağını bilmektedirler. Bunun için, eğer seçime gitseler de bin bir türlü hile, oyun ve zorla seçimi kazanmak isteyeceklerdir. Kaybetme ihtimali karşısında sokak terörünü geliştirerek seçimi iptal edebilirler. Hatta kendi içlerinde yeni darbeler düzenleyerek ya da çeşitli güçlerle savaşa girerek seçim ortamını yok edecek ve böylece iktidardaki ömürlerini uzatmaya çalışacaklardır. Tabi AKP-MHP faşizmi bu tür yöntemlere baş vururken, farklı iktidar odakları da benzer yöntemler kullanarak iktidarı gasp etmek isteyebilir.

AKP-MHP'nin komplocu, darbeci ve katliamcı gerçeği dikkate alınırsa ve en son baş vurduğu Zaxo Katliamı'nı değerlendirdiğimizde ilerde daha fazla çılgınca girişimlere yönelebileceğini insan düşünebilir. Belli ki iktidar ömrünü uzatmanın yolunu katliam ve savaşlarda görmektedir. Peki, nerede katliam yapacak ve kime karşı savaşacaktır? Öyle anlaşılıyor ki Rojava'ya karşı işgal saldırısı arayışından vazgeçmeyecek ve fırsat bulduğu an böyle bir saldırıya girişecektir. Olmazsa Suriye ile bir tür savaşa girmeyi bile deneyebilir. Zaxo Katliamı Irak içinde savaş geliştirmesi ihtimalini de güçlendirmiştir. Zaten Irak'ta yaşanan siyasi kriz de buna elverişli zemin sunmaktadır. Bunların hiçbirisi olmazsa, o zaman Garê gibi yeni gerilla alanlarına yönelik de işgal saldırısına baş vurabilir. Özellikle ABD ve KDP'yi zorlayarak böyle bir ortak saldırıyı hazırlayabilir. Tabi söz konusu güçlerin istihbarat örgütleriyle birlikte yönetimdeki arkadaşlarımıza yönelik saldırı hazırlığı içinde olacaktır.

İşte bütün bunları hesaba katan ve önceden kendini hazırlayan bir yaklaşım içinde olmamız gerekir. Yönetim düzeyinde olası saldırı çabalarını mutlaka boşa çıkartmayı bilmeliyiz. Medya Savunma Alanları'na ve Irak ile Suriye sahalarına yönelik olası yeni saldırı ihtimaline karşı hazırlıklı olmalı, saldırıları boşa çıkardığımız gibi, saldırganları ezerek zafer kazanmayı mutlaka başarmalıyız. İçerde her türlü olası komplo ve darbe girişimlerine karşı

Ş.Kadir Çelik

hazırlıklı olarak, bu tür girişimlerden demokratik devrimi başarıyla çıkartmayı sağlamalıyız. Bu tür durumların yaratacağı imkân ve fırsatları ustaca değerlendirmeyi bilmeliyiz.

Eğer AKP-MHP faşist diktatörlüğünün oyun ve saldırılarını boşa çıkartmayı başarısak, Türkiye'de gerçekleşecek olan Kürt özgürlüğüne dayalı gerçek bir demokratik devrim olacaktır. Tabi AKP-MHP yıkılırken, yönetimin CHP öncülüğündeki altılı masaya geçmemesine de dikkat etmeliyiz. AKP-MHP'nin iktidarı kolaylıkla bırakma eğiliminde olmaması, CHP ve altılı masa muhalefetine iktidar olma şansını zayıflatmaktadır. Fakat Türkiye'de Kürt sorununun çözülmesini ve demokratik devrimin gerçekleşmesini istemeyen dış güçler, özellikle AKP-MHP'yi iktidarı CHP ve altılı masa muhalefetine vermeye zorlayacaklardır. Bu tür durumlara karşı da uyanık olmak, Türkiye'deki iktidar değişiminin mutlaka demokratikleşme yönünde olmasını sağlamayı başarmak gerekir.

Tüm coğrafya savaş alanı haline getirildi

Değerli Yoldaşlar!

Çok yönlü faşist-soykırımcı saldırılara karşı Kürdistan Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı olarak yürüttüğümüz topyekûn direnişin durumu 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin kırkıncı yıldönümü vesilesiyle hazırladığımız talimatta değerlendirmiş; yürütülen mücadelelerin düzeyine, sağlanan gelişmelere ve mücadelede yaşanan bazı önemli hata ve eksikliklere dikkat çekmiştik. Ondan sonra da mücadele olduğu gibi devam etti. Zap, Avaşın ve Metîna'daki tarihi savaş üç buçuk ayını doldurdu. Merkez Karargah Komutanlığı'mız üç aylık toplu savaş bilançosunu yayınladı ve Kürdistan'da yaşanan savaşın düzeyini tüm dünyaya gösterdi.

Şimdi tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 39'uncu yılına girerken, Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelindeki topyekûn direniş gelişerek sürmektedir. Kısaca değişen pek farklı bir durum yoktur, sadece yeni olaylar ve gelişmeler vardır. Söz konusu mücadeleyi yıl başından itibaren kısaca özetlersek, şunları belirtiriz: Bilindiği gibi, 2022 hamlesini

esas olarak biz başlattık. Kış boyu gerçekleştirdiğimiz toplantılar temelinde Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen Dem Dema Azadîye hamlemizi 15 Şubat'tan itibaren geliştirdik ve 8 Mart ile Newroz'da Ellinci Yıl Hamlesi olarak yeni bir zirveye çıkardık.

2021 Yılı savaşında önemli ölçüde iradesi kırılmış olan düşman, aslında bu hamlemizin önünü alabilmek için ve Ukrayna Savaşı'ndan da yararlanarak 14 Nisan'dan itibaren hava saldırıları ve ardından 17 Nisan'la birlikte kara işgali biçiminde Zap ve Avaşın saldırısını başlattı. Bu saldırıları 25 Mayıs'tan itibaren Zap'ın batısına, Cudî Tepesi, FM Tepesi ve Hakkari Tepesi (Metina) alanlarına da yaydı. 4 Temmuz'dan itibaren Amediye Tepesine kadar genişletti. Söz konusu saldırılarda elindeki tüm silah gücünü azami düzeyde kullandı. Hatta kimyasal ve taktik nükleer bombalar gibi NATO'nun elindeki her türlü yasak silah çeşidini de özellikle direniş tünellerine karşı yaygınca kullandı. Yine tüm seçkin birliklerini, korucuları ve DAİŞ benzeri çeteleri savaş alanına sürdü.

Önemli bir hazırlık düzeyine sahip olan gerilla güçlerimiz, işgal saldırılarının niteliğini anladıktan itibaren aktif direniş pozisyonuna geçerek, tarihimizin en büyük ve anlamlı savaşını geliştirdi. 2021 yılı savaş pratiğinden çıkardığı derslerle ilk andan itibaren işgalci güçlere ağır darbeler vurdu. Her tepe ve tünel direndi, tüm coğrafya savaş alanı haline getirildi. Koordineli, hareketli tim ve tünel savaşında çok yaratıcı taktikler geliştirilip önemli bir düzey ortaya çıkartıldı. Savaş tünellerine yaklaşmak isteyen düşman güçlerine yönelik ezici saldırı eylemleri düzenlendi. Düşman hiçbir yere bedel ödemedi, hiçbir yerde önceden planladığı gibi hızlı ve sağlam yerleşemedi.

HPG ve YJA-Star gerillaları Zap, Avaşın ve Metîna'da gerçekten de tarihin en anlamlı ve birçok yenilik içeren gerilla savaşını yürüttü. Yapılabileceğin azamisini büyük başarılar temelinde yaptı. Apocu fedai ruhunu yeni bir zirveye çıkardı. Kadın-erkek yoldaşlığının, dava arkadaşlığının, fedai çizgisinde partileşmenin en yüksek örneğini ortaya koydu. Doğru devrimci ve yurtsever

yaşam ölçülerini yeniden oluşturdu. Gerilla gerçekten de Zendura, Mamreşo, Werxelê ve Girê Sor ruhuyla direndi. 18 Mayıs Şehitler Günü ve Şehitler Ayı'nda kahraman şehitler gerçeğimize yakışır bir yaşam ve direnişin sahibi oldu. 30 Haziran ve 14 Temmuz Direniş Ruhu'na zirve yaptırdı. Şimdi de 15 Ağustos Atılım ve Zafer Ruhu'yla direniyor. 15 Ağustos Atılımı'nın 39'uncu yılına girişi büyük zaferlerle karşıılıyor.

Kuşkusuz böyle büyük bir savaşın içinde yaşanan hata ve eksiklikler de oluyor ki, onlar üzerinde de Merkez Karargah Komutanlığı'mız duruyor ve düzeltiyor. Böyle bir direnişi selamlamaktan başka bir tutum olamaz. Bu temelde, bir kez daha Zap, Avaşın ve Metîna gerillasının tarihi büyük direnişini selamlıyoruz. Faşist-soykırımcı düşmana ağır darbeler vuran başarılarını, Mamreşo eylemi temelinde kutluyoruz. Kahraman şehitlerimizi derin saygı, sevgi ve minnetle anı-

karşılıklı birbirinin açığını yakalayıp saldırı yapma çabası içindedir. Gerilla hemen her yerde her gün düşmana darbeler vurmakta, askeri eylemler gerçekleştirmektedir. Bu durum sadece 17 Nisan 2022 tarihinden itibaren saldırılan alanlarda değil, 2021 yılı boyunca savaşın sürdüğü tüm alanlarda da durum böyledir. Şukê'den Mamreşo'ya kadar tüm alanlarda gerilla eylemleri gelişmektedir.

Savaşın bu cephesi için yaşananları doğru anlamak ve özümsemek dışında belirtecek fazla bir şey yoktur. Temmuz Talimatı'nda da ifade ettiğimiz gibi, sorun aslında savaşın Bakûr, Türkiye ve Başûr alanlarına yeterince yayılamamış olmasıdır. Kuşkusuz bu alanlarda da önemli bazı eylemler gerçekleşmekte ve düşmana çok ciddi darbeler vurulmaktadır. Bunların da selamlanması gerekir. Yine yetersizlikleri aşmak için önemli bir çaba da söz konusudur. Fakat mevcut

ve halk topyekûn savaş içindeyken, bazı parti kadro ve sempatanları savaş dışı olamaz, kendini bu savaşın dışında göremez. Böyle bir tutum yanlıştır, kendini kandırmadır. Kendini böyle gören, yaşamını ve çalışmasını Devrimci Halk Savaşı stratejisinin gereklerine göre hazırlamayan, dönemin görevlerini başarıyla yürütemez. Dahası düşman saldırıları karşısında kendisini bile koruyamaz. Çünkü sen kendini savaş dışı görse bile, düşman öyle görmez ve saldırır. Bu durum dört parça Kürdistan ve yurtdışının tüm alanları için geçerlidir. Hiçbir yer bunun dışında değildir. Çünkü düşman her yerdedir, Paris ve Süleymaniye katliamları göstermiştir ki düşman her yeri saldırı alanı olarak görmektedir. O halde kendimizi yanıltmamalı ve düşman gerçeğini doğru anlayıp, ona karşı doğru mücadele içinde olmalıyız.

Devrimci Halk Savaşı stratejisine esas olarak girmeyen, savaş iç-

ve mücadele tarzlarını mutlaka düzelticeklerine inanıyoruz.

Toplumsal mücadele potansiyelimiz çok güçlü

Değerli Yoldaşlar!

Toplumsal mücadelemizin de belli bir düzeyi vardır. Bu düzey geçen süreçte de devam etmiştir. 15 Ağustos Devrimci Atılımı'nın 39'uncu yılına böyle bir toplumsal mücadele düzeyiyle girilmektedir. Aslında toplumsal mücadele potansiyelimiz çok güçlüdür. Fakat Devrimci Halk Savaşı stratejisinin gereklerine göre bu potansiyel eğitilmiş ve örgütlü değildir. Bu nedenle de gereken toplumsal mücadele yeterince ortaya çıkmamakta ve halk savaşı gelişmemektedir. Yürüyüş ve miting düzeyinde alışılmış kitle eylemliliği devam etmektedir. Özellikle Rojava ve Avrupa'daki halkımız sürekli ayakta ve eylem halindedir. Belli bir tekrarı ifade etse de sürekliliği ve ısrarı her zaman selamlanmayı hak etmektedir.

Açık ki 24 Temmuz günü, 99 yıl önce Lozan Antlaşması'nın imzalanmış olduğu salonda 'Lozan Kürt Konferansı'nın yapılması çok önemli ve anlamlı olmuştur. Yüzüncü yılda Lozan'a karşı Kürt ulusal tutumunun nasıl olması gerektiğini ortaya koymuştur. Kürtlerin bir ulus olarak bilinçli, örgütlü, birlik halinde ve kendini yönetmeye hazır olduğunu tüm dünyaya göstermiştir. Kuşkusuz bu tutumun daha çok geliştirilmesi ve dünya kamuoyunun karşısına bu temelde çıkılarak, Kürt soykırım belgesi olan Lozan Antlaşması'nın geçersiz kılınması gereklidir. Her türlü işbirlikçiliği ve ihaneti yok edecek olan da böylesi çalışmalar ve onların başarısıdır. Bu çerçevede söz konusu konferans çalışmalarını selamlıyor, başarılar diliyoruz.

Diğer yandan, aslında Gemlik Yürüyüşü Bakurê Kurdistan ve Türkiye'deki toplumsal potansiyel gücün düzeyini ortaya koymuştur. Fakat söz konusu eylemlilik sürekli kılınamamakta ve daha fazla geliştirilememektedir. Bir yanı sıra faşist-soykırımcı saldırılar bunu engellese de esas olan öncülüğün zayıflığıdır. Bu nedenle mevcut durum yaşanmaktadır.

Toplumsal inşa çalışmaları dediğimiz kitle eğitim ve örgütlenme çalışmalarımızda, dönemin kitle eylemliliğinde ciddi zayıflıklar yaşanmaktadır. Yine yapılan eğitim ve örgütlenme çalışmaları Üçüncü Partileşme Dönemi'mizin ifade ettiği demokratik ulus inşasının ve öz savunmanın gereklerine göre değil, İkinci Partileşme Dönemi'nin özelliklerine göredir. Tüm tartışmalara rağmen, bu durum yeterince aşılamamakta ve gereken değişim ve düzeltme sağlanamamaktadır.

Açık ki, toplumsal alanda, eylemde zayıflık, eğitim ve örgütlemeye zayıflık demektir. Bu da aynı zamanda katılımdaki zayıflığı ifade etmektedir. Şüphesiz bu kabul edilemez. Tüm parti öncülüğümüzün, dolayısıyla tüm çalışmalarımızın kendisini katılımdan sorumlu görmesi ve yeni katılım çalışması yürütmesi gerekir. Kuşkusuz gençlik örgütlen-

meleri ve çalışmaları bundan en fazla sorumludur ve de bunun gereğini mutlaka yerine getirmelidir.

Değerli Yoldaşlar!

Son günlerde basın üzerinden iyice ifşa oldu ki, faşist-soykırımcı düşman iki yıldır Kürdistan'ın ormanlarını kesiyor ve Türkiye'ye götürüp satıyor. 1994'te köyleri yakıp yıkarak yok etti, şimdi de ormanları yakarak ve keserek yok ediyor. Başta gerillanın en çok dayandığı Besta alanı olmak üzere Dersim, Bitlis gibi birçok alanda adeta yaş bir çöp bile bırakmamak için orman katliamı yapıyor. Kuşkusuz bu bir ekolojik saldırdır. Ormanın olmadığı, yeşil çevrenin bulunmadığı yerde insan yaşamı ve toplum da olmaz. Demek ki bunu Kürdistan'ı insan-sızlaştırma amacı temelinde yapıyor. Yani uygulanan soykırımın çok temel bir parçasıdır. Aynı zamanda bir özel savaş yöntemidir de. Nasıl ki köyleri yok edip gerillayı halsiz bırakmaya çalıştıysa, şimdi de ormanı yok edip gerillayı kamuflajsız bırakmaya çalışıyor. Gerçekler böyle olmasına rağmen, iki yıldır bu duruma çok ciddi bir tepki gösterilmemiştir. Daha yeni yeni ve o da basın üzerinden bu durum teşhir ediliyor. Buna karşı olduğunu söyleyenler de devletin bu durumu engellemesini istiyor. Halbuki bütün bunların hepsini zaten devlet yapıyor, yapıyor. Hem de bilerek, planlayarak ve de örgütleyerek.

Bu durum bizim açımızdan çok önemlidir. Öncelikle gerilla duruşumuzu ve gerillamızın güç düzeyini göstermektedir. İkinci olarak, Bakûr'daki yurtseverliğin durumunu ortaya koymaktadır. Hem de yurtseverliğin en güçlü olduğunu söylediğimiz Şırnak'ta, bir kişi çıkıp da bunu yapanlara bir şey demiyor, yolları bozmuyor, ağaçları taşıyan araçları yakmıyor! Pek kabul edilebilir bir durum mu bu? Buna karşı mücadele etmek o kadar zor mu? Gerilla da çok rahatlıkla mücadele edebilirdi. Yurtseverler de bunu yapabiliirdi. Yakalanma tehlikesine karşılık gizli olarak da yürütebilirdi. Hiç kimsenin ruhu bile duymazdı. Fakat yapılmıyor. Tersine göz yumuluyor, görmezden geliniyor. Mücadele etmekten çekinen bir durum yaşanıyor. Burada denebilir ki, belirtildiği gibi 'mücadele edilseydi de engellenemezdi', bir faydası olmazdı! Diyelim ki bu görüş doğrudur. Ancak böyle de olsa orman katliamına karşı mücadele etmek çok önemlidir. Bu durum demokratik modernite paradigmamızın üç sac ayağından birini oluşturmaktadır. Bugün mücadele başarılı olmasa bile, bir gün gelir söz konusu mücadele başarılı olur.

Ayrıca psikolojik özel savaş karşı da dikkatli ve tedbirli hareket edilmesi gereklidir. Bu konuda özellikle basın-yayın çalışmalarının çok dikkatli olması gerekir. Her zaman belirttik, özel psikolojik savaş ortamında yaşamak bıçak sırtında yürümek gibidir. İyi hesap etmez ve ufak bir hata yaparsan hemen seni keser. Söyleyeceğin bir sözü çok dikkatli kullanmazsan, düşmanı teşhir edeyim derken onu güçlendirme ve onun propagan-

Ş.Arjin Garzan

Ş.Atakan Mahir

yoruz. Büyük zafer gücü ve öncüsü olan gerillanın bu işlevini her zaman yerine getireceğine inanıyor, üstün başarılar diliyoruz.

Gerilla direnişi AKP-MHP faşist yönetimin planlarını bozmuştur

Çok açık ki, Zap, Avaşın ve Metîna gerillasının düşmana vurduğu ağır darbeler AKP-MHP faşist yönetiminin hızlı sonuç alma ve zafer kazanıp seçime gitme planını bozmuştur. Dahası AKP-MHP faşizminin çöküş ve yıkılış sürecini de hızlandırmıştır. Eğer bugün Madrid'den Tahrân'a koşmasına rağmen Tayyip Erdoğan yönetimi ciddi bir sonuç alamıyorsa, artık eskisi gibi destek bulamıyorsa, kuşkusuz bunda Zap, Avaşın ve Metîna'da yaşadığı yenilgi önemli bir rol oynamaktadır. Çökmekte olan bir rejime artık kimse itibar etme ve destek verme gereği duymamaktadır.

Bugün Zap, Avaşın ve Metîna savaşında geline aşamada AKP-MHP faşizmi ağır darbeler yiyerek söz konusu alanın tepelik noktalarına indirmeler yapıp, bazı alanları tutmuştur. Buraları korumak ve sağlamlaştırmak için sürekli havadan saldırılar yapmakta ve karadan da yollar getirmeye çalışmaktadır. Tüm bu alanlarda faşist-soykırımcı ordu güçleriyle Özgürlük Gerillaları iç içe ve göğüs göğüsedir. Taraflar

durum, olması gerekene göre çok yetersizdir. Ne gerekiyorsa yapıp, söz konusu bu yetersizlikleri mutlaka aşmamız gerekir.

Çok açık ki, savaş yayılması gereken birçok alana yeterince yayılabilmemiş değildir. Dahası bu tür alanlarda tedbir yetersizliği nedeniyle kayıplar da verilmektedir. Herhalde bunları tesadüflerle açıklayamayız veya istisna olaylar olarak da göremeyiz. Açık ki ortada ciddi bir ideolojik ve stratejik yaklaşım sorunu vardır. Devrimci Halk Savaşı stratejisi doğru anlaşılmasında, yaşam ve çalışma bu stratejinin gereklerine göre düzenlenmemektedir. Hala kendisini savaş dışı gören anlayış ve tutumlar yaşanmaktadır. Bunun için bin bir türlü gerekçe üretilmekte, aslında ciddi bir gaflet durumu yaşanmaktadır. Bu temelde çok sayıda devrimci güç kendini savaş dışı tutarak stratejik görevlerin gereğini yerine getirmediği gibi, bir de savaş dışı olduğuna inanarak yeterince tedbir geliştirmeyip düşman saldırılarına hedef olmaktadır.

Yaşanan durum ve olaylar, bizi bir kez daha bu hususlar üzerinde durmak ve tekrar etmek zorunda bırakmaktadır. Artık bu durumları hem anlayış ve hem de pratik düzeyde kesinlikle aşmak gerekiyor. Partili olmanın, PKK ve PAJK'lı olmanın asgari gereği budur. Stratejimiz Devrimci Halk Savaşı stratejisi iken, gerilla öncülüğünde tüm parti

selleştirmeyen, kendini savaş dışı gören eğilim, giderek devrimci halk savaşı stratejisinin özünü boşaltan, stratejiyi anlamsızlaştıran yaklaşımlar da görülmektedir. Bol bol Devrimci Halk Savaşı'ndan sözü ederek, fakat pratikte gereğini yerine getirmeyerek bu yapılmaktadır. Hatta Devrimci Halk Savaşı diyerek, savaş dışı her şey bunun içine konulmaya çalışılmaktadır. Yani kavramların içeriğiyle oynanarak özü boşaltılıyor. Açık ki bu tür yaklaşımlarla da mücadele etmek ve Devrimci Halk Savaşı stratejisi ile öz savunma deyimlerinin anlamına ve özüne uygun pratik tutumları geliştirmek gerekir.

Sonuç olarak, kuşkusuz büyük bir savaş yapıyoruz ve özellikle Medya Savunma Alanları'nda bu savaşın çok önemli bir düzeyi de var. Fakat yalnız başına bu alandaki savaş tam yeterli olmuyor. Savaşın her tarafa yayılması ve halkı da içine alması gerekiyor. Yine tüm çalışmaların Devrimci Halk Savaşı stratejisinin gereklerine göre örgütlenip yürütülmesi ve tüm partinin kendini savaşın içinde görmesi gerekiyor. Hem devrimci çalışmaların bütünlüğü ve başarısı açısından bu gerekli ve hem de düşman saldırılarına karşı tedbirli olup onları boşa çıkartabilmek açısından bu gereklidir. Yani savaşta zafer ve yaşamda özgürlük düzeyini yükseltmemiz gerekiyor. Tüm yoldaşların bu temelde yaşam, örgütlenme

Ş. Mam Zeki Şengal

dasını yapma durumuna düşersin. Bu konuda özellikle propaganda yapanların çok dikkatli olması ve kendini eğitmesi gerekir.

Özel psikolojik savaş ortamında düşmanımızı teşhir etmeyi hedeflerken, onun çok güçlü olduğunun propagandasını yapar hale düşebiliriz! Düşmana vurmak isterken, kendi ayağına vurur hale gelebiliriz. Buna tüm parti ve halk çok dikkat etmelidir. Kendimizi ve halkı bu konularda eğitmeliyiz. Tabi en çok da propaganda faaliyeti yürüten kişi ve kurumlar, özellikle de basın çok dikkat etmelidir.

Erdoğan ile Bahçeli kendilerine koltuk değneği olan muhalefet dahil herkesi eziyor

Değerli yoldaşlar!

Çok açık ki, 15 Ağustos Gerilla Atılımının 39'uncu yılına girerken, Hareket ve halk olarak çok yoğun ve şiddetli bir savaş içinde bulunuyoruz. Faşist-soykırımcı düşman yüz yıldır yürüttüğü soykırımı tamamlamak, bunun için öncelikle PKK'yi imha ve tasfiye etmek istiyor. Bunun için de gerillayı ezmeye ve üs bölgelerimizi ele geçirip işgal etmeye çalışıyor. Biz de AKP-MHP faşizminde somutlaşan sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenilgiye uğratarak, Ortadoğu'nun ve Türkiye'nin demokratikleşmesine dayalı bir biçimde Kürt sorununun özgürlükçü ve demokratik çözümünü gerçekleştirmek istiyoruz. Yani 15 Ağustos 1984'te başlattığımız Kürdistan Özgürlük Savaşını kazanıp siyasi amaçlarımızı ulaşılmaya çalışıyoruz.

Bu savaşı iki taraf da kendisi için 'ölüm-kalım savaşı' olarak tanımlayıp tüm gücünü kullanıyor. Özellikle AKP-MHP faşizmi Türkiye'nin tüm iç ve dış gücünü, imkânlarını bu savaşa seferber ediyor. Savaşta hiçbir ahlak ve hukuk kuralına bağlı olmayan yöntemler ve araçlar kullanıyor. Açık ki belli bir gücü var ve bu temelde de savaş yapıyor. Yüz yıldır Kürdistan'da yürüttükleri soykırım savaşının tecrü-

besine dayanarak belli ölçüde savaşımayı da öğrendiler. Fakat zayıf yanları güçlü yanlarından daha fazladır. AKP-MHP faşizmi Kürdistan'da yaptıklarıyla, Suriye ve Irak'taki saldırılarıyla epeyce teşhir oldu. DAİŞ, EL Kaide ve ÖSO ile birlikte olması, onu birçok çevre nezdinde güvenilmez ve tehlikeli kıldı. Bu nedenle, eskisi gibi dış desteği alamıyor. Son NATO ve Tahran görüşmelerinden sonraki durum bunu çok daha açık olarak gösteriyor. Şimdi Irak'da ise Perex Katliamı sonucunda çok daha fazla sıkışmış durumda. Halktan ve siyasi çevrelerden kendine yönelik genel bir karşıtlık gelişiyor.

Açık ki iç durumu dışardan daha da kötü. İyice yıpranmış ve ruhen yenilmiş bir askeri gücü var. Yıllardır her şeyi savaşa harcadığı için, çok ciddi bir ekonomik kriz, yokluk ve yoksulluk hüküm sürüyor. Bu da kitleleri her gün daha fazla AKP-MHP faşizmine karşı çıkar hale getiriyor. Yönetimde diktatörlük düzeyinde bir merkezileşme var. Tayyip Erdoğan ile Devlet Bahçeli ikilisi, birbirini idare etme temelinde her şeyi elde tutuyor. Bunlar saygısız ve saldırgandırlar. Kendilerine koltuk değneği olan muhalefet dahil herkesi eziyorlar. AKP-MHP ittifakının yeni bir seçim kazanma gücü kalmamış bulunuyor.

Kuşkusuz kendiliğinden yıkılmazlar ama, mevcut durumda asgari bir devrimci mücadele karşısında yıkılabilecek bir duruma gelmişlerdir. Yirmi yıldır iktidardılar; dolayısıyla Türkiye toplumu da dış dünya da artık kesin değişiklik istemektedir. Söz konusu değişimi devrimci mücadele temelinde ve demokratik devrimle gerçekleştirmenin koşulları uygundur, bunun imkân ve fırsatları vardır. Biz de bunu gerçekleştirmek için 12 yıldır Devrimci Halk Savaşı temelinde mücadele ediyoruz. AKP-MHP faşizmini iyice zayıflattık ve artık çöker, yıkılır hale getirdik. Şimdi tüm ideolojik, siyasi ve askeri planlamamızı da bu temelde sonuç almak üzere geliştirdik. Yeni 15 Ağustos yılına işte bu temelde giriyoruz. İs-

tiyoruz ki, 39'uncu yılda bu amacımızı tam olarak gerçekleştirelim.

Bunun için önemli bir hazırlığımız ve gücümüz var. Önderlik paradigması ve elli yılın tecrübesi önümüzü aydınlatıyor. İmralı Direnişi ve Önderlik duruşu, izlememiz gereken yolu açıkça gösteriyor. Gerilla tam bir fedai kahramanlık çizgisinde direnir. Kürt gençliği ve kadınları ayakta. Halkımız Önderlik ve Parti etrafında kenetlenmiş durumda ve özgürlükten başka bir şeyi kabul etmiyor. Dünyanın devrimci, sosyalist, aydın, düşünür ve demokratik güçleri bizim yanımızda. Kürtler tarihte ilk kez bu kadar dost kazanmış durumda. Kısaca özgürlük mücadelesi yürütmek için önemli bir gücümüz var ve artık bu mücadeleyi büyük zaferle de taçlandırmamız gerekiyor.

Yürüttüğümüz mücadele zafer için yetmiyor

Bir süredir yoğun toplantılarla bu durumu tartıştık ve zaferin mümkün olduğuna kesin karar verdik. Tüm eksiklerine rağmen, altı aylık direniş de bu temelde gelişti. Şimdi önümüzdeki süreçte bu direnişi daha da büyütüp zafer taşıma görevimiz var. Öncelikle böyle bir zaferi yürekten inanmaya ve kilitlenmeye ihtiyacımız var. Herkeste ve aynı düzeyde olmasa da bazılarımızda sanki zaferi inançta biraz zayıflık veya tereddüt görülüyor. Bunun için sorunlar çok fazla öne çıkartılıyor ve abartılıyor, işler hep yukarıya havale ediliyor ve çözümler üstten bekleniyor, zayıf ve çaresiz tutumlar sergileniyor ve benzerleri. Yani bir daralma, büzülme, deyim yerindeyse geri çekilme gibi emareler görülüyor. Büyük bir devrimci heyecan ve atak davranışla çevreyi değerlendiren, imkân ve fırsatları görerek yanındaki arkadaşlarıyla birlikte onların üzerine yürüyüp güçlü devrimci kazanımlar elde eden duruş ve tutumda zayıflama hissediliyor. Bunlar kuşkusuz açık olarak söylenmiyor. Fakat çok çeşitli gerekçeler biçiminde ortaya konuyor. İmkân azlığından, düşmanın şiddetinden, daha çok da çevresindeki arkadaşlarının engellemesinden yakınıyor. Hatta bu konuda halkı gerekçe yapma yaklaşımları bile zaman zaman görülebiliyor. İşte bütün bu zayıflıkların görülmesi ve aşılması gerektiğini belirtmek istiyoruz.

Sorun düşmanın gücünün fazlalığında veya bizim gücümüzün azlığında, koşulların yeterince imkân ve fırsat sunmamasında, halkın, gençlerin ve kadınların az mücadele etmesinde değildir; tersine bunların hepsi hem de en yüksek düzeyde mevcuttur. Sorun tüm bunları planlayıp örgütleyerek mücadeleye sevk edecek ve yönetecek öncülüktedir. Yani Partidedir, yani bizdedir. Kuşkusuz biz de çok yönlü emek harcıyor ve mücadele ediyoruz. Belli ki yerimizde durmuyoruz. Fakat yürüttüğümüz mücadele zafer için yetmiyor. Anlayışımızda darlık ve yüzeysellik var; Önder Apo'nun anlayış düzeyine ulaşamıyoruz ve kendi bireysel anlayışlarımızı ge-

liştirip bunu ortama dayatarak ısrar ediyoruz. Tarzımız yaratıcı, üslubumuz örgütleyici ve kazanımcı, tempomuz yeterli değil. Dolayısıyla böyle bir zafer mücadelesine öncülük etmede yeterli olmuyor.

Kuşkusuz bu durum yeni aklımıza gelmiyor. Yönetim toplantılarında ve eğitimlerde hep bunları tartışıyoruz ve kendimize göre bir düzeyde eleştiri ve özeleştiri de yapıyoruz. Fakat sonuç kalıcı olarak yine de çözülüyor ve yeterlilik ortaya çıkmıyor. Demek ki yaptığımız eleştiri ve özeleştiri yeterli değil. Gereken ve istenen değişim ve dönüşüm düşüncede ve tarzda tam olarak gerçekleştiriyor, sınırlı bir değişimle esasta eskinin sürmesini sürdürüyoruz. O halde, ikinci olarak da eleştiri ve özeleştiri yöntemimizi ve tutumumuzu değiştirmemiz gerekiyor. Bunları gerçekten de Önderlik çizgisine uygun olarak yapmalıyız ve mutlak değişim ve dönüşümü yaratmalıyız. Canımız acısa da pratiğin zengin derslerini çıkartıp kendimizi güçlendirmemiz için mutlak gerekli olan eleştiri ve özeleştiri yeterince yapmaktan geri durmalıyız. Bu değişim ve dönüşümü başkası yapsın, bizi Parti değiştirsin dememeliyiz. Kendi değişim ve dönüşümümüzü kendi çabamızla, Apo'cu eleştiri ve özeleştiri tarzını doğru kullanarak kendimiz yapmalıyız.

Önderlik paradigması ve elli yılın tecrübesi önümüzü aydınlatıyor. İmralı Direnişi ve Önderlik duruşu, izlememiz gereken yolu açıkça gösteriyor. Gerilla tam bir fedai kahramanlık çizgisinde direnir. Kürt gençliği ve kadınları ayakta. Halkımız Önderlik ve Parti etrafında kenetlenmiş durumda ve özgürlükten başka bir şeyi kabul etmiyor. Dünyanın devrimci, sosyalist, aydın, düşünür ve demokratik güçleri bizim yanımızda. Kürtler tarihte ilk kez bu kadar dost kazanmış durumda. Kısaca özgürlük mücadelesi yürütmek için önemli bir gücümüz var ve artık bu mücadeleyi büyük zaferle de taçlandırmamız gerekiyor.

Anlayış ve tarz düzeyinde değiştirmemiz ve düzeltmemiz gereken çok şey var. Küçük-burjuva sınıf anlayışı ve özellikleri içimizi çok fazla etkiliyor. Erkek egemen zihniyet ve siyaset de parti ortamımıza çok fazla etkide bulunuyor. Esas düşman bunlardır. Diyorlar ya, 'su uyur düşman uyumaz' diye. İşte uyumayan ve sürekli saldıran düşman bunlardır. O halde küçük-burjuva anlayış ve tutumlara karşı sınıf mücadelesini, erkek egemen zihniyet ve tutumlara karşı cins mü-

cadelesini kendi içimizde sürekli geliştirmeliyiz. Arkadaşlar kendi içlerinde düşünmek, bunlar temelinde kendilerini sorgulamak ve pratikte buldukları hata ve eksiklere karşı iç mücadele yürütmek için kendilerine zaman ayırmalıdır. Dar pratiklik temelinde yirmi dört saat pratik işlerle uğraşmak insanı doğruya ve başarıya ulaştırmaz. Okumaya ve düşünmeye de zaman ayırmalıyız. Önderlik savunmalarını tekrar tekrar okumalı ve pratik tecrübenin derslerini düşünmeliyiz. Ortak çalıştığımız yoldaşlarla tartışma yürütmeye de zaman ayırmalıyız. Onlarla sadece dar pratik-örgütsel işleri değil, aynı zamanda ciddi teorik, ideolojik ve politik konuları da tartışmalıyız. Böyle bir şey bizim için de gereklidir, yanımızdaki yoldaşların da buna ihtiyacı vardır. Doğru sınıf çizgisinde, ulus çizgisinde ve özellikle de cins çizgisinde, yani kadın özgürlük çizgisinde yoğunlaşmak, pratik çalışmaya her zaman böyle bir yoğunlaşma temelinde yönelmek bir kadroyu her zaman başarılı kılar. Öncülük sorunu da birey ve parti düzeyinde ancak böyle çözüme kavuşur.

Değerli Yoldaşlar!

Ellinci Önderlik Yılı'nı yaşıyoruz. Hareket olarak elli yaşın olgunluğuna sahibiz. 15 Ağustos Devrimci Atılımı'nın 39'uncu yılına giriyoruz. Hareket olarak 39 yaşın iradi gücüne sahibiz. Artık her şeyin doğrusunu bilecek ve büyüğünü başaracak bir yapıdayız. Böyle bir bilinç düzeyine ve beceri gücüne sahibiz. O halde bütün bu gerçekliği pratikte gösterebilmeli ve devrimci ustalığı pratiğin her alanında sergileyebilmeliyiz. Bu çerçevede, ardında ve önünde kimler olursa olsun AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratarak ve Kürdistan'ın özgürlüğünü kazanacak her türlü politik düşüncüyü ve pratik tarzı yerinde ve zamanında geliştirebilmeliyiz. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen Ellinci Yıl görevlerimizi pratikte başarıyla yerine getirmeyi bilmeliyiz.

Bunlar temelinde, başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, kahraman gerilla güçlerimizin, halkımızın ve dostlarımızın 15 Ağustos Ulusal Diriliş ve Gerilla Bayramını bir kez daha kutluyor; tüm yoldaşları 15 Ağustos Atılım ve Zafer Çizgisinde kendini yenileyerek Ellinci Önderlik Yılı'nı tarihimizin en büyük zafer yılı haline getirmeye çağırıyoruz!

Kahrolsun Faşist-Sömürgeci
Soykırımcı Diktatörlük!

Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi
Mücadelemiz!

Yaşasın Devrimci
Halk Savaşımız!

Yaşasın 15 Ağustos Atılımı
ve Zafer Ruhu!

Bijî Rêber Apo!

15 AĞUSTOS ATILIM RUHU İLE ZAFERE YÜRÜYORUZ

*Tüm yoldaşlar 15 Ağustos Atılımı'nın
38. yılını geride bırakırken
39. yılına girdiğimiz bir süreçte
Agitlerin, Zilanların fedai ruhuyla başta
Avaşin'de, Zap'ta, Metîna'da ve tüm
Kürdistan topraklarında 15 Ağustos faşist
sömürgeci düşmana karşı amansız
bir mücadele içerisinde.
Bakûr'dan Başûr'a, Rojhilat'tan
Rojava'ya kadar tüm yoldaşlar
15 Ağustos ruhuyla mücadele ediyor.
15 Ağustos ruhu tüm Kürdistan halkına
mal olmuş, özgürlük umudu haline gelmiştir.
Kürdistan gerillası ve halkı büyük direnişlerle,
inançla, Agitlerin, Zilanların direniş ruhuyla
zafere ve özgürlüğe yürümeye devam
etmektedir.*

Haki Armanç

Başta Rêber Apo olmak üzere tüm kahraman şehitlerimiz, fedakar halkımızın ve ezilen dünya halklarının, Kürt halkının miladı niteliğinde olan 15 Ağustos Ulusal Diriliş Bayramı'nı kutluyoruz.

Rêber Apo, 70'lerde Kürdistan'da sömürgeci politikalarla karşı devrimci yol ve yöntemle mutlaka mücadele edilmesi gerektiğini, düşüncelerini olgunlaştırarak adım adım yoldaşlarıyla paylaşıp 15 Ağustos Atılım ruhunun temelini attı. Ardından Rêber Apo yoldaşlarıyla yürüttüğü toplanti ve tartışmalarla bu ruhla zafere

ulaşacağımızın inancını pekiştirerek zamanla tüm Kürt halkını da etkileyecek önemli başarıların önünü açtı.

Amed Zindan Direnişi 15 Ağustos gerilla direnişinin yolunu açtı

Amed Zindanı'nda Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay, Kemal Pir ve Hayri Durmuş öncülüğünde 12 Eylül faşist askeri darbesine karşı gelişen direniş ve ortaya çıkan başarı 15 Ağustos Atılım ruhunun oluşumuna büyük bir etki yapmıştır. Amed Zindanı'nda Türk devletinin uyguladığı insanlık dışı yönelimlere karşı

PKK'nin öncü kadroları kendi yaşamlarını ortaya koyarak geliştirdikleri direniş sadece 15 Ağustos Atılımı'na giden yolu açmadı; aynı zamanda tüm Kürt halkı ve insanlığa her koşul altında "nasıl direnilir, nasıl kazanılır ve onurlu yaşamın sahibi nasıl olunur" mirasını da bıraktı.

Rêber Apo, Türk devletinin Amed Zindanı'nda uyguladığı vahşi işkencelerine karşı arkadaşların sergilediği direnişe ve yükselen çığlıklarına karşı "buna nasıl cevap olunur?" arayışına girmiş ve bunun için çok yönlü bir hazırlık içerisinde olmuştu. Rêber Apo çok kısıtlı imkanların olduğu bir süreçte Lübnan ve Filistin sahasından yüzlerce arkadaşı eğitip, donatarak bir çoğunu ülke sahasına göndermişti. Gönderilen tüm arkadaşlara zaman kaybetmeden mutlaka askeri bir hamlenin geliştirilmesi gerektiği perspektifini vermişti.

Rêber Apo'nun tüm çabalarına rağmen başlatılması gereken direniş gecikmiş ve Önderlik bu durumu eleştirmişti. Rêber Apo, "15 Ağustos Atılımı 1983 yılında başlamalıydı"

değerlendirmesiyle yapılan hazırlıkların tamamlanması ve Amed Zindanı'nda direnen ve şehit düşen arkadaşların anılarına bağlılık gereği olarak bu hamlenin aciliyetini dile getirmekteydi.

15 Ağustos Atılımı'nın tarihsel ve güncel nedenleri var: Tarihsel boyutu biliniyor; Türk devletinin Kürtleri yok etmek için uyguladığı soykırım ve yok etme politikasına karşı 1920'ler de Koçgiri'de başlayan ve Şêx Seîd, Ağrı, Dersim, serhildanları ile devam eden ve Mahabad Cumhuriyeti'nin ilanı ve en son 1975'de Barzani hareketi gibi direnişlerin başarısızlıkla sonuçlanması Kürt halkında hayal kırıklığı yaratmıştı. Düşmanlarına karşı direnme duygusu zayıflamış ve umutsuz hale gelmişti. Yaşanan Kürt serhildanlarının başarısızlığı Kürt halkı için baş aşağı gidişin başlaması oluyordu. Özellikle Türkiye'de gelişen 12 Eylül 1982 askeri darbenin hem Türkiye hem de Bakûrê Kurdistan halkı üzerinde yürüttüğü baskı ve işkence uygulamaları, direnme ve başarma umudu bırakmamıştı. Cunta rejimi öyle bir

korku imparatorluğu oluşturmuştu ki, Bakûrê Kurdistan halkımız bu saldırılara karşı bırakalım direnmeyi, çoktandır ölüm döşeğine yatmış, kendini inkâr eden, kendi gerçeğinden kaçır duruma getirilmişti.

Bu süreci daha iyi anlayabilmemiz için çocukluğumda tanık olduğum bir anıyı dile getirmek istiyorum. 12 Eylül darbesinin ilk dönemi binlerce işgalci düşman askeri 300 hanelik köyümüzü çembere alıp daha sonra köy içine girmiş, çocuk, yaşlı ve kadın demeden tüm köy halkını okul avlusuna toplamıştı. Okul avlusu toz-topraklı, bu avluya su dökerek topladıkları 20-30 kişiyi tüm köy halkı karşısında çırılçıplak edip, oluşan çamurun içinde yuvarlanmalarını emrettiler. Bu insanların tüm vücutlarını çamur içerisinde bırakarak adeta insan görünümünden çıkarmışlardı. Ardından çırılçıplak ettikleri bu köylüler birbirine bindirilerek avlunun bir başından diğer başına koşturdular. Tabi bu uygulamayı yaptıran ve izleyen Türk ordusunun komutanları yüksek

kahkahalar atarak gülüyorlardı. Bu vahşi uygulamalarla birlikte köyün başka bir erkek grubunu okulun içerisinde toplamışlardı. Bunlar da çırılçıplak edip ayak tabanlarına çivi çakarak betonda yürümeye zorluyorlardı. Bu vahşi işkenceye uğrayan köylülerin çığlıkları tüm meydandan duyuluyordu. Manzarayı zorla izlemek zorunda bırakılan köy halkı başını eğip ağlıyorlardı. Vahşice uygulanan bu işkencelerin nedenini de dışarıda firari olan mahkumların köye gelip ekmek almaları gösteriliyordu.

Bu onur kırıcı vahşi işkenceler sadece bizim köyümüzde değil Bakûrê Kurdistan'ın birçok yerinde buna benzer vahşeti uyguluyorlardı. Faşist Türk devletinin amacı kendisinin güçlü olduğu ve biz Kürtlerin bir hiç olduğunu ve bunu Kürtlerin beynine ve yüreğine iyice yerleştirip kabul ettirmektir. Gerçekten de düşmanın bu insanlık dışı uygulamaları halk üzerinde ciddi bir etkide bulunmuş, büyük bir umutsuzluk yaratıp, bundan kurtulmanın hayalini bile düşünmez hale getirmişti.

Türk devletinin bu barbar saldırılarına karşılık vermek için bir an önce silahlı mücadeleyi başlatmanın aciliyeti vardı. Amed Zindan direnişinde şehit düşen ve her türlü işkenceye karşı direnen yoldaşlara bağlılığın gereği olarak silahlı mücadeleyi daha da genişleterek cevap vermek gerekiyordu.

Agit'in kurşunu Kürdün yüreğindeki korku duvarını yıktı

Mahsum Korkmaz öncülüğünde Eruh baskını 14 Temmuz Silahlı Propaganda Birliği adı ile yapılmıştı. Yine Gözlüklü Ali arkadaşın komutasında Şemdinli'ye baskın yapan birliğin adı da 21 Mart Silahlı Propaganda Birliği olarak belirleniyor. Amed Zindan şehitleri anısına yapılan bu eylemlerle HRK'nin (Hêza Rizgariya Kurdistan) kuruluşu da ilan ediliyor. Yine Kürt halkının hızla baş aşağı gidişini durdurmak, yaşanan zulme karşı direnme umudunu yaratmak için böyle bir hamleye acilen ihtiyaç duyuluyor. Bu hamlenin planlayıcısı ve uygulayıcısı olan başta Agit (Mahsum Korkmaz), Erdal (Mustafa Yöndem), Bedran (Mehmet Sevgat) ve Gözlüklü Ali (Abdullah Ekinci) gibi büyük komutanlarımız Rêber Apo'nun perspektiflerini doğru anlayıp ve dönemin ruhunu iyi okumaları sonucunda 15 Ağustos Direniş Hamlesi'ni başlatıp öncülük ediyorlar. Bu hamlenin sadece askeri bir hamle olmadığını ideolojik, örgütsel, toplumsal ve siyasi alanlarda büyük gelişmeler yarattığı gelişen süreçle daha iyi görülmüş oldu. Bunun için Kürt halkı 15 Ağustos Atılımı'nı Ulusal Diriliş Bayramı olarak kabul edip, sahip çıkıyor. 15 Ağustos Hamlesi'yle yaratılan zafer ruhu sadece Kürt halkı için değil tüm bölge ve devlet terörüne karşı özgürlük isteyen tüm dünya halklarına umut kaynağı olmuştur. 1982 Newroz'unda Mazlum Doğan yoldaşın "Direniş Zafere Götürür" şiarı, 15 Ağustos Atılımı'yla pratik-

leştirilmiş ve tüm insanlığa mal olup zafer hamlesine dönüşmüştür.

15 Ağustos'un geliştiği dönem birçok zorlukların olduğu bir dönemdi. Bir yandan Türk devletinin Kürt halkı üzerinde yarattığı korku ve umutsuzluk, diğer yandan savaş tecrübesi olmayan, silah ve teknik bakımından imkanların kısıtlı olduğu bir dönemdi. Zorlukların en üst düzeyde olduğu bir zamanda az sayıda bir arkadaş grubunun böyle başarılı bir hamleyi geliştirmeleri kolay değildi. Büyük bir ideolojik-örgütsel bilinç, büyük cesaret ve azim olmasaydı böyle bir dönemde böylesi bir hamlenin geliştirilmesi mümkün olamazdı. 15 Ağustos Atılımı askeri-taktik açısından da silahlı mücadele tarihimizin en sonuç alıcı ve başarılı eylemi olmuştur. Büyük komutanlarımız Mahsum Korkmaz ve Abdullah Ekinci öncülüğünde hedefin keşfinden, eylem gücünü hazırlamaya, eylemi uygulayıp geri çekilmeye kadar tüm ayrıntılar hesaplanmış başarılı bir uygulamayla tarihi değiştiren bir diriliş gerçekleştirilmiştir.

Eruh ve Şemdinli, dağların arasında adı, sanı duyulmayan küçük ilçelerdi. Büyük komutan Agit yoldaş "Ey Eruh çok güzelsin ancak kimsenin senden haberi yok. Eylemden sonra tüm dünya sesini duyacak. Herkes seni duyup, tanıyacak" gibi bir belirlemede bulunuyor. Agit arkadaşın bu konuşmaları gerçek oldu. Başta Kürt halkı ve tüm dünya halkları Eruh ve Şemdinli'nin adlarını duydu. Bu başarılı hamlede patlatılan ilk kurşun sömürgeci, faşist Türk devletinin beyninde patladığı gibi, Kürdün beyninde ve yüreğinde oluşturulan korku duvarlarını da parçalayan kurşun oldu. 15 Ağustos Hamlesi'nden sonra Kürt halkında yaratılan uyanış ve PKK'ye sempati duyma arayışları bu gerçeği doğruluyor.

Patlatılan ilk kurşun sömürgeci düşmanda ciddi bir korkuya neden oldu. 12 Eylül darbesinde onlarca siyasi tutsağı idam sehpasında infaz eden devlet 15 Ağustos Atılımı karşısında yaşadığı korku, panik ve şok karşısında idam kararlarını durdurmak zorunda kaldı. 12 Eylül darbesi tüm demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırmış, sivil toplum örgütlerinin kapısına kilit vurmuş, basın yayın organları kapatmış, yasal demokratik eylem ve gösteriler, yasaklanmıştı; ancak 15 Ağustos Atılımı ile birlikte devrimci, demokratik kesimde bu faşist baskılara karşı direnme ruhu yeniden canlanmış, güven ortamı oluşmuş bu anti demokratik uygulamalara karşı mücadele azmi ortaya çıkmıştı.

15 Ağustos Diriliş Hamlesi'nin Kürt halkında yarattığı etkilenme sonucunda binlerce kadın-erkek Kürt genci gerilla saflarına katılmış ve katılan bu gençler içerisinde yüzlerce komutan ortaya çıkmış ve bu komutanlar Agitlerin yılmaz takipçisi olmuştu. Kuşkusuz tüm bu gelişmelerin mimarı, geliştiren Rêber Apo olmuştur. Rêber Apo nasıl ki Amed Zindan şehitleri anısına 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirmişse aynı şekilde büyük komutan Agit yoldaşın şehadetinden sonra

da Agit'lere bağlılığın bir gereği olarak gerillayı ordulaştırarak cevap vermiştir. Rêber Apo tüm zamanını binlerce gerillayı eğitip komutanlaştırarak devrimci mücadelenin daha fazla gelişmesi için harcamıştır.

Başkan Apo, "PKK gerçeği şehitler gerçeğidir" diyerek nasıl ki Haki Karer yoldaşın şehadetinden sonra yoldaşlığa bağlılığın bir gereği olarak PKK'yi kurmuşsa, Amed Zindan şehitlerinin intikamı anısına 15 Ağustos Hamlesi'ni hazırladıysa, Agit arkadaşın şehadetinden sonra da 3. Kongre'de ARGK'yi (Arteşa Rizgariya Gelê Kurdistan) oluşturup gerillayı büyütme ve Mahsum Korkmaz Akademisi'ni kurma kararına gitmiştir. Önder Apo'nun emeğiyle, bu PKK'de bir diyalektik haline gelmiş ve bugüne kadar sürmektedir.

Agit, Erdal, Bedran ve Ali'lerin takipçisi olan büyük emek veren ve şehadetlerine kadar hep önde mücadele eden yüzlerce değerli komutanlarımız olmuştur. Kuşkusuz bu soylu ve öncü komutanlarımızın hepsini bu yazıda anlatma imkânımız yoktur. Ancak 15 Ağustos'un 38. yıl dönümü vesilesiyle birkaç cümleyle de olsa bazı arkadaşları bu yazıda anmak şehit yoldaşlara bağlılık gereğidir.

Agit arkadaşın militan özelliklerini kendisine rehber edinenler

Sarı İbrahim (Ramazan Toptaş) arkadaş, çok genç yaşta Batman'da Agit arkadaşla tanışır ve onun savaşçısı olur. Ardından komutanlaşarak Agit arkadaşın izinden yürür, onun özelliklerini kendisine rehber edinir. Devrimcilik hayatında hemen hemen tüm Kürdistan dağlarında gerillacılık yapar. Başarılı pratiklerin sahibi olur. Sade ve mütevazı, yoldaşlığı özlü, fedakâr, cesaretli katılımlıyla tüm arkadaşların dikkatini üzerine çeker. Üst düzeyde bir komutan olmasına rağmen tüm yürüyüşlerde hep önde olur, yoldaşlarının güvenliği için çok hassas davranır. Yaşamsal pratik çalışmalara hep moralli katılır. On yıllarca yaşadığı, edindiği gerilla tecrübelerini yoldaşlarıyla paylaşır ve tecrübe kazandırmaya çalışır. Yıllarca en zor alanlar ve koşullarda kalmasına rağmen devrimci heyecanını korur. Yaşama hep canlı ve moralli katılır.

Erdal (Engin Sincar) arkadaş, içimizde hep gülen yüzlü komutan olarak anılır. Erdal arkadaş belki Agit arkadaş görmedi ancak Rêber Apo'nun eğitimini görmesi, büyük Erdal (Mustafa Yöndem) arkadaşın adını alması, yıllarca büyük komutan Agit arkadaşın adıyla anılan Gabar'da gerillacılık yapması, Agit arkadaşla bağlılığıyla da en önde gelen komutanlarımızdandı. O, Gabar'ı, Gabar da onu çok seviyordu. Avrupa da diplomasi faaliyeti yürüttüğü süreçte bile sürekli telefon üzeri Gabar'daki arkadaşlarla iletişim kuruyordu. Yoldaşlarının durumunu, Gabar'ın meyve ağaçları, hayvanlarını, vadilerini, sularını kısacası akla gelebilecek ne kadar soru varsa soruyor ve Gabar'a olan özlemini dile getiriyordu. Hep Agit'lerin mekânında mücadele edip savaşmak istiyordu. Agit arkadaş

15 Ağustos'u Gabar'da hazırlayıp başlatmıştı. Şehadeti de burada yaşamıştı. Bu nedenle Erdal arkadaş için burada kalıp devrimci mücadeleyi buradan yürütmek çok anlamlıydı. Yıllarca Gabar da kaldığı süreçte hep arkadaşlarla paylaştığı temel gündem 15 Ağustos Atılım ruhu ve Agit arkadaşın gerçekliği idi. Zaten Gabar'ın birçok noktası Agit arkadaşın adıyla anılıyordu ve Agit arkadaşın gerçekliği tüm Gabar gerillasının hep andığı gerçeklik oluyordu. Erdal arkadaşın gülen yüzü Gabar'a daha fazla renk katıyordu ve orada olmasından kendisi gibi Gabar'da mutlu oluyordu. Erdal arkadaşın anmamız gereken diğer özelliği de yeniden yapılanma, demokratik modernite gerillası çerçevesinde az güçle etkili eylem geliştirme perspektifi üzerinde yoğunlaşıyordu. 1997-98-99 sürecinde bunu düşünüyordu. Ve yoldaşlarıyla bu yönlü düşüncelerini paylaşıyordu. Bu yıllarda pratik olarak da az güçle hiç kayıp vermeden etkili ve başarılı birçok eylem yapmışlardı. Erdal arkadaşın sadece askeri yanı güçlü değildi. İdeolojik, örgütsel, politik yanları güçlü olan bir arkadaştı. Erdal arkadaş 15 Ağustos ruhunu en fazla özümseyen, pratikleştirmek için en çok çabası olan komutanlarımızdandı. Yoldaşlık ilişkilerinde kadın ve erkek yoldaşlarla mütevazı, samimi ilişki kuran, yoldaşlığı geliştirmek için kendini sorumlu gören bir arkadaştı.

Hüseyin Mahir (Kadir Çelik) arkadaş, Agit arkadaşın savaşçısıydı. Savaşçılıkla başlayan devrimci yaşamı yıllarca yürüttüğü başarılı pratiği onu yetkin bir komutanlık düzeyine getirmişti. Savaşın en yoğun olduğu dönemlerde başta Amed Eyaleti, Botan sahası olmak üzere diğer birçok alanda en üst düzeyde komutanlık görevini yürütmüş, onlarca başarılı eylemlerin planlayıcısı ve uygulayıcısı olmuştur. Yüzlerce savaşçı eğitmiş, özel kuvvetlerin sorumluluğunu yapmıştı. İlerleyen yaşına rağmen kendisini hep Bakûrê Kurdistan'a ön cephede yer almaya önermiş ve bu önerisinde de ısrarcı olmuştur. Bu temelde 2012 yılında örgüt yönetimini ikna ederek saha komutanlığı düzeyinde tekrar Botan'a Devrimci Halk Savaşı perspektifi doğrultusunda komuta düzeyinde yerini almıştı. 2012 yılında Hüseyin arkadaş ilk Botan'a ulaştığında grubunda bulunan bir arkadaş yol serüvenini şöyle anlatıyordu; "Biz Kato Jırka zozanlarında yürüyorduk. Kato'nun kayalıklarına ulaştığımızda Hüseyin arkadaş ilk ulaştığı kayayı öperek; "Ax Botan, Agitlerin mekanı tekrar size ulaştım" deyip sesini yükselterek sevincini göstermişti diye belirtiyordu. Hüseyin arkadaş Botan'a ulaşınca Devrimci Halk Savaşı ruhuyla faşist Türk sömürgeciliğiyle hesaplaşacağını biliyordu. Bu ruhla Botan'a yürümüşü. Her ne kadar şehadeti erken olmuşsa da hazırladığı alt yapı temelinde Beytüşşebap'ta Şehid Adil, Şehid Nuda Devrimci Hamlesi'nin başlatılması ve başarılı olmasında önemli katkıları olmuştur.

Gerillanın Avaşın, Zap, Metîna'da açığa çıkan başarısının kaynağı 15 Ağustos ruhudur

15 Ağustos atılımının 38. yılını geride bırakırken 39. yılına girdiğimiz bir süreçte Agitlerin, Zilanların fedai savaşçıları başta Avaşın, Zap, Metîna'da ve diğer tüm Kürdistan toprağında 15 Ağustos ruhuyla faşist sömürgeci düşmana karşı amansız bir mücadele içerisinde. Bakûr'dan Başûr'a, Rojhilat'tan Rojava'ya kadar tüm yoldaşlar 15 Ağustos ruhuyla mücadele ediyor. 15 Ağustos ruhu tüm Kürdistan halkına mal olmuş özgürlük umudu haline gelmiştir. Faşist Türk devleti Kürt halkını bu ruhtan uzaklaştırmak için her türlü ahlak dışı uygulamalarla çocuk, kadın demeden barbarca bir yönelim içerisinde. Onlar biliyorlar ki 15 Ağustos ruhu oldukça sömürlerini rahat yürütüp Kürt halkını köleleştiremeyecekler. Bundan dolayıdır ki insanlık değerlerini hiçe sayarak her türlü silahı Kürt halkı üzerinde kullanmayı kendisine hak görüyor. Tüm bu adaletsiz ve ölçsüz saldırılara karşı Kürdistan gerillası ve halkı büyük direnişlerle, inançla, zafere ve özgürlüğe yürümeye devam etmektedir.

Bugün Avaşın, Zap ve Metîna'da Türk devleti NATO'dan aldığı büyük destekle her türlü silahı kullanarak direnen gerillalara karşı sonuç almaya çalışmaktadır. Her türlü kimyasal, taktik nükleer silahı da kullanarak insanlık dışı yöntemlerle hedefine ulaşmayı amaçlamaktadır. Ancak bunlara karşı gerillanın geliştirdiği tedbirlerle sadece düşmanın yönelimi boşa çıkarılmamış, düşmana vurduğu büyük darbelerle her gün onlarca kayıp verdimmeye devam etmektedir. Bugün Avaşın, Zap, Metîna'da tünel ve hareketli tim direnişinde açığa çıkan başarıların kaynağı 15 Ağustos ruhudur. Türk devletinin Başûr işgaline karşı direnen ruh 15 Ağustos ruhudur. Bu ruhun Türk faşist işgalini yenilgiye uğratacağı ve zafere ulaşacağı şimdiden görülen bir gerçekliktir. Türk işgal planının yenilgiye uğratılması sadece Kürt halkı için değil tüm bölge halkları için de büyük bir kazanım olacaktır. Kürt özgürlük gerillası 15 Ağustos ruhuyla sömürgeci faşist Türk devletini yenilgiye uğratabacağına ant içmiş ve her türlü bedeli göze almış amansız bir direniş içerisinde.

39. yılına girdiğimiz ulusal diriliş ruhunu başlatıp, büyüten ve bugünlere getiren büyük kahraman şehitlerimiz komutan Agit, Erdal, Bedran, Ali, Azime, Beritan ve Zilanları saygı, minnet ve özlemle anıyoruz. Bugün de bu büyük şehitlerin takipçisi olan ve yaratılan diriliş Medya Savunma Alanlarında Bazên Zagros ve Cenga Xabur hamlelerinde direniş geleneğine öncülük etmiş olan Mizgîn, Bager, Mahir, Dîdar, Vorîn ve Siyabend'ler şahsında tüm devrim şehitlerini anıyor, anılarına bağlılık sözümüzü yineliyoruz.

15 AĞUSTOS ATILIMI İLE KÜRTLÜK YENİDEN GÜN YÜZÜNE ÇIKTI

İnkar ve imha politikası sadece gizli ve örtülü olarak sürdürülüyordu. Bu politikanın seksen yıllık uygulamaları Kürtlerde önemli bir yabancılaşılmaya yol açmıştı. Kürtler kendi varlıklarını terk etmeye zorlanmıştı. Zorla ve ekonomik araçlarla sağlanan bu terk ediş önemli oranda içselleştirilmişti. Kendine yabancılaştırılan bir halk ve toplum gerçekliği söz konusuydu. 15 Ağustos Hamlesi esas olarak bu yabancılaşmayı kırarak, böylelikle inkar ve imha politikasını ve sonuçlarını boşa çıkaracaktı.

Rêber Apo' nun savunmalarından derlenmiştir

15 Ağustos, aynı yıl çok gecikmeli, çok da becerikli olmayan ve hazırlıkları-mıza cevap veremeyen bir tarzda başlatılmıştı. Eylemin kendisinden ziyade tarihsel ve güncel anlamı önemliydi. Dolayısıyla sürece damgasını vurması kaçınılmazdı. Kendisini Kürdistan'daki klasik Kürt isyanlarını bastırmaya göre konumlandırmış olan Türk ordusu, mevcut strateji ve taktiklerle hamleyi hemen bastırarak güçte değildi. Klasik halk savaşlarının sıradan gerilla taktikleri karşısında bu ordunun çaresiz kalması kaçınılmazdı. İlk gelişmeler bunu kanıtladı.

1984'teki 15 Ağustos Hamlesi bana göre kesinlikle 1983 baharından itibaren daha kapsamlı olarak başlatılmalıydı. Hazırlıklarımız buna elveriyordu. Gerilla planlamamıza vurulan ilk ciddi darbelerden biri bu gecikme ve yersiz, başıboş ve sormusuzca yapılan keşif hareketleri durumuydu. Bu durumdan sorumlu olanların bu süreci aydınlatmaları devrimci sorumluluklarının bir gereğidir. Aslında daha örgütlü bir müdahaleyi 1980 yazında Kemal Pir önderliğindeki grupla geliştirmeye çalışmıştık. Başûrê Kurdistan'da üslanmeye gereksinim duymadan, direkt Dersim'e kadar ulaşmayı hedefleyen bir girişimdi bu. Kemal Pir tesadüfen ve olmaması gereken biçimde yakalanmasaydı -yakalanması Hareket için çok talihsiz bir olaydı- PKK'nin komuta gerçeği başka bir hal alabilirdi. Onun boşluğunu hiçbir arkadaş dolduramadı. Bu yıllarda Mazlum Doğan ve M. Hayri Durmuş'un peş peşe yakalanmaları da gerekmeyen, rahatlıkla önlenilecek olan ama gerçekleşen ağır kayıplardı. Yüreğimiz birkaç parçaya bölünmüştü. Bir yandan Ortadoğu kaosunda devrimci militan ve savaşçı örgüt yaratmak ve ülke içine taşınan gerilla adaylarından umut beklemek, diğer yandan zindanlardaki figanlara dayanmak ve Avrupa'ya açılmak dört dönmeyi gerektiriyordu. Ethem Akcan dışında yardımcı olan çok azdı. Herkes bir biçimde kendini dayatıyordu.

Avrupa'daki Dev-Yol şefleri, Avrupa yolunu tutma konusunda yoğun çaba harcadıkları ve kendi örgütlerini tasfiye ettikleri yetmiyormuş gibi, direncini kırmak amacıyla PKK'ye de yüklenmişlerdi. Öyle anlaşılıyor ki, en azından bir ihtimal, önlere böyle bir görev konulmuştu. KDP yardımcı olmak şurada kalsın, Bakûrê-Kurdistan Devrimi'ni engelleme rolünü ısrarla sürdürüyordu. Gittikçe açığa çıkıyor ki, 1926'daki Musul Antlaşması'nda kararlaştırılan Bakûrê Kurdistan'dan vazgeçme ve bunun karşılığında KDP'yi ve Barzani ailesini destekleme politikası devam ediyordu. KDP'ye biçilen asıl rol, İran ve Türkiye Kürdistan'ı üzerindeki pasifikasyon uygulamalarına destek sunmaktı. Bu temelde Irak Kürdistan'ında kendi otonomi hareketinin desteklenmesini sağlayacaktı. Bu katı politikanın gerçekleriyle karşı karşıya kalmıştık. Irak-İran Savaşı yeni bir durum yaratmıştı ama iç önderlik bu durumu hiç değerlendiremiyordu. Üstelik Hilvan-Siverek Direnişi'nin (1978-1980) seçkin önderi Mehmet Karasungur'u anlamı olmayan bir girişimde, KDP ile YNK arasındaki çatışmaları durdurmak için girişilen sonuç vermeyecek bir arabuluculuk çalışmasında şehit verdik. 2 Mayıs 1983'te kendisiyle birlikte İbrahim Bilgin'i gereksiz, çok talihsiz ve zamansız biçimde kaybettik. Mehmet Karasungur belki de Kemal Pir'le birlikte gerillanın kaderini değiştirecek arkadaşlardandı. Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ferhat Kurtay başta olmak üzere zindandaki arkadaşlarımızın şehadet haberleri geldikçe, yüreğimize ve beynimize daha çok yüklenmekten başka çare bulamıyorduk. Gün acılara dayanma günüydü.

15 Ağustos Hamlesi köklü değişimlere kapı araladı

Gecikmeli de olsa 15 Ağustos 1984 Hamlesi'nin gerçekleştiği haberi geldiğinde saatleri, günleri geçirmek mesele olmuştu. Sonuçları önemliydi. İlk defa

derli toplu bir askeri eylem planlanıp uygulanmış, durumu kökten değiştirecek gelişmelere kapı aralanmıştı. Önemli olan, hamleyi daha da geliştirerek devamını getirmektir. Bu göreve oldukça yüklendik. Her alana gruplar hazırladık, yedekler oluşturduk. 1985 yılı daha büyük bir hamle yılı olabilirdi. Özellikle Dersim ve Tolhildan eyaletlerine Botan eyaleti kadar ağırlık verilecekti. Amed, Garzan ve Serhat'taki güçlerimiz harekete geçirilmişti. Sabri Ok arkadaşın kış ortasında talihsizce yakalanması, Hacı (Sabri Gözübüyük) ve Hıdır arkadaşların komutasındaki öncü grubun Bozova'da şehadetleri nedeniyle Adıyaman'a yönelik hareket gerçekleştirilemedi. Derin acılar veren kayıplar yaşandı. Araban üzeri giden Selim yoldaşın grupla birlikte kaybı da aynı yolda oldu. Buna rağmen alanda sonuna kadar kalındı. Dersim, Amed ve Garzan'da ileri düzeyde varlık göstermeler de, gerilla birimleri varlıklarını hep korudular. Serhat'taki gruplar Ağrı Dağı'nda hareketlenmişlerdi. Tanıdığım genç hemşerim Mehmet Ertürk burada şehit düşmüştü. Çok değerli Ağrılı yiğitlerin şehadet haberlerini de aldık. 1985'te beklenen atılımı yapamadık ama tasfiye de gerçekleştirilemedi. NATO destekli Türk ordusunun klasik anlamda en güçlü saldırılarının yaşandığı yıldır. İki taraf için de bir dönemin sonu anlamına gelmekteydi. Türk ordusu açısından gerilla hamlesinin istenilen düzeyde gerçekleştirilememesi bir başarı olsa da, gerilla varlığının kalıcılık kazanması kendisi için önemli bir başarısızlıktı. Yapılan büyük hazırlıklar temelinde hemen her stratejik alanda halkın da güçlü desteğini kazanmış bir gerilla savaşını geliştirmek mümkünken bu şansı kullanamaması PKK açısından ciddi bir kayıptı. Ama hiçbir alandan sökülememesi ve varlığını koruması yine de küçümsenmemesi gereken bir başarıydı.

1986, her iki taraf için yeniden hazırlık yılı halinde geçti. 1986'da benim ve Ha-

reketimiz için en acılı haber Mahsum Korkmaz yoldaşın şehadeti idi. Bu bizi bekleyen bütün tehlikeleri bağrında taşıyan bir şehadetti. Etrafımda adeta yeniden bir kuşatma çemberi oluşuyor gibiydi. Öfkelenmişim, olup bitenleri içime sindiremiyordum. Çok ucuz kayıplar verilmişti. Bu acıyla 1986'daki Kongre'nin tümüne katılmadım. Üçüncü Kongremiz oluyordu. İkincisini 1982'de, Suriye'nin güneyinde, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin kampında yapmıştık. Birinci Konferans'ın bir nevi tekrarıydı ama ülkeye yoğun dönüşü başlatma kongresiydi. O kongre sırasında şehadet haberini duyduğum, Avrupa'dan harekete katılan hemşerim Adnan Zincirkıran'ın Fırat kıyısında yakalandığında, kendisiyle birlikte bir yüzbaşıyı da uçurumdan aşağıya yuvarlaması olayı hep bir yürek sızısı olarak hatırlımdır. Böylesi haberler o kadar çoktu ki, hepsine yanıtım kendime daha çok yüklenmek oldu.

Üçüncü Kongre tam bir yargılama kongresi oldu. Herkes birbirini yargılıyordu. Kesire ve Selahattin Çelik yolun sonuna gelmişlerdi. Kongre her ikisi için de ölümcül kararlar almıştı. Öyle ki, şoförüm Ferhan, Kesire'nin dört ata bağlanıp parçalanması gerektiğinden bahsediyordu. İkisini ölümden kurtarmak yine bana düşmüştü. Selahattin'in TC ile teslimiyet görüşmelerini Cudi Dağı üzerinden yürüttüğü söyleniyordu. Kesire'nin benim için çözülmesi zor olan korkunç soğuk duruşlarının arkasında neler yatıyordu? Ferhan neyi tespit etmişti de böylesi bir sonuca varıyordu? Mehmet Sait de (Ethem Akcan) ölmeden önce, "Başkan'ın ardından ne büyük dolaplar çevriliyor" demiş, kahrından can vermişti. 1980 sonrasında bana yönelik komplolardan birinin Dev-Yol içinde örgütlendiği kuşkusunu hep duydum. Eğer planlandıysa, Türk Gladio'su ve iç güvenlik güçlerinin bu yoldan bir komplo denemesine giriştikleri kanısındayım. Avrupa'daki Dev-Yol içinden bazılarının açıktan tasfiyecilik yapmaları, Alman devletinin desteğini al-

miş olmaları ve PKK'yi kendileri için ilk hedef haline getirmeleri ve 1983'te yaşanan provokasyonda provokatör Semir'e (Çetin Güngör) sahip çıkarak desteklemeleri bu ihtimalin hiç de küçümsenmemesi gerektiğini ortaya koyuyor.

Kesire'ye yönelik büyük öfkenin ve öldürme kararlılığının nedenlerini hiçbir arkadaş bana açıkça anlatmadı. Kişiliğime yönelik büyük hakaretleri ve tahrikleri söz konusu. Ama bunlar öldürme kararı için yeterli gerekçe olamazdı. Onun için hep merak ettim, kuşku duydum: Acaba şoförleri elde ederek mi bir komplo yapmayı düşünmüştü? Şoförlerden birinin kaçması, diğerinin intihar girişiminde bulunması ve ölüme koşarcasına ülkeye geçip şehadete ulaşması benim için hep düşündürücü oldu. Selahattin Çelik'i kendim Avrupa'ya yolladım. Kesire ise 1987 ortalarında Atina'da, muhtemelen Yunan istihbaratının da desteğiyle kayıplara karıştı.

Bu arada 1982'de Bulgaristan'a bir gezim olmuştu. Kanımca o dönemde ülkelerindeki Türkleri göçe zorlamak isteyen Bulgarların bu konudaki tutumunu öğrenmeye çalıştıkları bir geziydi. Reel sosyalizmin durgunluğunu ilk elde orada gözlemledim. Her taraf revizyonizm kokuyordu. Yine Bulgaristan'ın da içinde olduğu sosyalist ülkelere ikinci gezim, 1987'de KGB'nin desteğiyle gerçekleşmişti. Sovyetler Birliği'nin çözülüşü öncesinde aldığım son davetlerden biriydi. Bu gezilerin ciddi bir desteğe yol açmaması, yaşadıkları iç sorunlardan kaynaklansa gerek. Tek yararları belki de Suriye'de güvenli kalman konusunda sağladıkları destektir. Bu yıllarda çok sayıda Irak, Lübnan ve Filistinli örgütle görüştük. Dostluk mesajları alıp verdik. Fakat destek sözleri pek pratikleşmiyordu. Özellikle El Fetih Türkiye ile ilişkilerinde konumumdan en çok yararlanan örgüt oldu. Suriye'de Esad kardeşlerin bize yaklaşımı örgütsel olmaktan ziyade kişiseldi. Çok tecrübeliydiler. İstihbarat üzerinden yaklaşımları da ustacaydı. İsteselerdi büyük gelişmelere yol açabilirlerdi. Türkiye'den çekiniyorlardı. Amaçları; üzerimizden Türkiye'yi dengelemekti. Bu politikalarında da başarıya ulaştılar. Fakat Kürt kimlik ve özgürlük hareketi de bu ilişkiden tarihsel sonuçlar elde etmesini bildi. Benzer bir ilişki Yunanistan üzerinden gelişti. Fakat onlar Türkiye'den beklentilerini karşılayamadılar. ABD ve AB ülkelerinin politikaları, 'tavşan kaç, tazi tut' biçimindeydi. Bu geleneksel politikadan hiç sapmadılar. Ne öldürecek kadar bastırıyorlar ne de çözümü mümkün kılacak ölçüde destekliyorlardı. Çözumsuzluktan büyük yarar sağladıklarının oldukça bilincindeydiler. 19. ve 20. yüzyılda geliştirilen bu politika 21. yüzyıla da yayılmak istenmektedir.

İlk gerilla hamlesi komuta yetmezliğine takılmıştı

PKK'nin ilk gerilla hamlesi komuta yetmezliğine takılmıştı. Ciddi bir tutuculuk ve yetmezlik açığa çıkmıştı.

Bekaa'daki 3. Kongre gerçeği bunu ifade ediyordu. Komuta gerçeği üzerine çözümleme yapma gereği ortadaydı. İlk deneme yazılarını bizzat kaleme aldım. Birçok kaset konuşması yaptım. Pratik tedbir olarak grubun ilk kuşağından geriye kalanlar Avrupa'ya çıkarıldı. En değerli komuta adaylarının şهادetlerinden sonra geriye kalanlar, kumazlıklarıyla sağ kalmayı başaranlar ve bazıları da muhtemelen sızma olan unsurlar, yeni dönemin komuta boşluğunu doldurmaya çalışacaklardı. Bunların maskesi bütün çıplaklığıyla 2002-2004 tasfiye ve ihanet hareketinde düşecekti. Ferhat (Osman Öcalan), Botan (Nizamettin Taş), Ebubekir (Halil Ataç), Serhat (Hıdır Yalçın), Ekrem (Hıdır Sarıkaya), Şırnaklı Celal ve Doğan, Kani Yılmaz (Faysal Dunlayıcı) ve diğer çok sayıda unsur, Dörtü Çete ve Çürükkayalar Çetesiyle birlikte hareketin iplerini objektif olarak ele geçirmiş durumdaydılar. Onlara bu yolu açan, eski kuşak kadroların merkezi rollerine sahip çıkmamaları ve başta Mahsum Korkmaz ve Mehmet Karasungur olmak üzere dürüst ve komuta rolünü gerçekten üstlenebilecek çok sayıda arkadaşın ağırlıklı olarak komplo yöntemleriyle tasfiye edilmesi. Birçok gösterge, 1990 başlarında bana karşı yapılması düşünülen komplo ile örgütün tümünden ele geçirilmesinin planlandığını ortaya koymaktadır. JITEM'in kurucularından Cem Ersever'in öldürülmesi bu planla yakından bağlantılıdır. Star TV'ye konuşan iki ajanın, "Bize Öcalan'ı ölü değil sağ ele geçirmemiz emredilmişti" biçimindeki itirafları, konuya ışık tutan bir önemli ipucu niteliğindedir. Ayrıca Hasan Bindal'ın şehadeti açık bir işaret. Amed'de Sait Çürükkaya ve Şemdin Sakık gibi çete unsurlar dışındaki tüm dürüst komuta kadrosu ile Dersim'de Doktor Baran'ın tasfiye edilmesi de bu dönemdedir. Botan alanı zaten Cemil Işık ve avenesine terk edilmişti. Sıra Bekaa'daki durumunun halledilmesine gelmişti.

Gerek PKK'ileşme gerekse ordulaşma ve hatta cepheleşmenin (HRK'leşme ve ERNK'leşme) bütün sorunları olduğu gibi duruyordu. Tüm sorunlar üzerime yığılmıştı. Dürüst unsurlar sadece ölmesini biliyorlardı. Taktik sorunların üstesinden gelme akıllarından bile geçmiyordu. Büyük fedakarlık ve cesaret örnekleri az değildi ama cesaret ve fedakarlık kendi başına pratik taktik sorunların çözümü için yeterli olamazdı. 1987 baharıyla birlikte bu sorunlara çözüm getirmek amacıyla çözümleme metoduna yüklendim. Daha önce değindiğim konulara ilişkin görüşlerimi broşürler haline getirirken, bu kez ses ve görüntü kasetlerine de kaydedilmek üzere sorunları derinliğine çözmeye çalıştım. Karşımda üç aylık devreler halinde düzenlenmiş yaklaşık dört yüz kişilik eğitim grupları durmaktaydı. Yılda bin kişiyi aşan sayıda gerilla adayının eğitildiği yeni bir eğitim süreci söz konusuydu. Bu eğitimlerle içerden ve dışarıdan dayatılan tasfiyeciliğin önüne geçilmek istenmişti. Tasfiyecilik adeta imkansız kılınmış, bu beklenti içinde olan-

ların hevesleri kursaklarında kalmıştı. Öyle anlaşıyor ki, bazıları dört gözle tasfiye olmamı bekliyorlardı. Bu beklenti oldukça güçlüdür ve izleri hala vardır. Avrupa'ya yolladığımız eski kuşaktan yoldaşlar, Almanya'nın öncülüğünde başlatılan saldırıyla 1987'den itibaren tutuklanmışlardı. Bu olay bile Almanya'nın, Avrupa Gladio'sunun merkezi olduğunu ve PKK'ye yönelik Gladio hamlesini açıklamaya yeter. Almanya TC'den daha fazla, üstelik çok daha planlı ve sinsi bir biçimde PKK'nin tasfiyesiyle uğraşmıştır. Buna rağmen Avrupa'daki Kürt halkının kimlik ve özgürlük talepleri etrafında harekete olan bağlılığı, Avrupa üzerinden geliştirilen tüm tasfiyeci planları fazlasıyla boşa çıkarmaya yetiyordu. Bu dönemde Suriye ve Avrupa'daki halkımızın eşsiz bağlılığı olmasaydı, PKK'yi ayakta tutmak ve devrimci savaşı sürdürmek çok daha zor olurdu. Her iki alandaki halkımızı hep saygı ile anmak ve kutlamak gerekir.

15 Ağustos Hamlesi'yle Kürtlük gün yüzüne çıkıyor

Denilebilir ki, PKK'nin şimdiye kadarki mücadelesi esas olarak Kürt sorununu görünür kılmaya yönelikti. Ortaya çıkış koşullarında Kürt realitesinin inkar edilmesi doğal olarak varlık sorununu gündeme getiriyordu. PKK de önce ideolojik argümanlarla sorunun varlığını kanıtlamaya çalıştı. Türk solunun dahi soruna realist yaklaşmaması, ülke ve ulus bazlı düşünme ve örgütlenme gereğini ortaya çıkardı. PKK'nin ad olarak ortaya çık-

ması da yaşanan süreçle bağlantılıdır. İnkarcılığın ince yöntemlerle solda da sürdürülmesi, ayrı kimlikler temelinde örgütlenme ve eylemliliği gündeme taşıdı. Geleneksel inkar ve imha politikasında ısrar eden Türk ulus devleti bu sürecin herhangi bir politik çözüm arayışıyla ele alınmasına imkan vermeyince, tersine bu arayışı 12 Eylül darbesine doğru tırmandırılan faşist terörle karşılayınca, PKK'nin Devrimci Halk Savaşı hamlesi tek seçenek olarak gündeme geldi. Bu durumda PKK ya Türkiye'nin demokratik sol grupları gibi tasfiye olacak ya da direnişte karar kılacaktı. Kürt sorununun ideolojik kimlik sorunu olmaktan çıkıp savaş sorununa dönüşmesinde, sistemde örtülü olarak yürütülen inkar ve imha politikasının 12 Eylül faşizmiyle açık terör halinde sürdürülmeye çalışılmasının belirleyici payı vardır. 15 Ağustos 1984 Hamlesi'ni bu çerçevede değerlendirmek daha gerçekçi olacaktır. Hamle kuruluş hareketinden ziyade varlığın kanıtlanması ve sürdürülmesi amacıyla çok daha yakındır.

İnkar ve imha politikası sadece gizli ve örtülü olarak sürdürülüyordu. Bu politikanın seksen yıllık uygulamaları Kürtlerde önemli bir yabancılaşmaya yol açmıştı. Kürtler kendi varlıklarını terk etmeye zorlanmıştı. Zorla ve ekonomik araçlarla sağlanan bu terk ediş önemli oranda içselleştirilmişti. Kendine yabancılaştırılan bir halk ve toplum gerçekliği söz konusuydu. 15 Ağustos Hamlesi esas olarak bu yabancılaşmayı kırarak, böylelikle inkar ve imha politikasını ve sonuçlarını boşa çıkarmaktı. Bu anlamda önemli oranda

başarılı olduğunu belirtmek gerekir. Kürtlük yeniden gün yüzüne çıkıyor, Kürtlerin kendilerince kabul edilen bir olguya, realiteye dönüşüyordu. Kabul görme devletler katında da gerçekleşmişti. Ancak sorunun kabul görmesi çözülmesi anlamına gelmiyordu. Çözüm niyetleri ortaya çıkmayınca, çatışma ve sınırlı savaş ortamı yozlaşarak devam etti. Her iki taraf da sorunu askeri zorla çözme konumundan uzaktı. Zaman zaman bu şans elde etseler de, kullanma yeteneğini gösteremediler. 1993'teki çözüm şansı sabote edilince, çatışma süreci daha da acımasızca ve yozlaşarak devam etti. Bu anlamda 1993-1998 dönemi taraflar açısından askeri çözüm şansının boşa çıkarılması biçiminde de ifade edilebilir. 1993'teki politik arayış komplo ve suikastlarla boşa çıkarılmasaydı, hem Kürt sorununun çözümünde hem de TC'nin yapılmasında çok daha pozitif bir dönem başlayabilirdi. Kaçan veya kaçırılan bu tarihi fırsat oldu. 1997-'98'deki çözüm arayışları da aynı akıbete uğradı veya uğratıldı. Aynı komplocu ve suikastçı güçler siyasi çözüme şans tanımadılar. İmralı'daki görüşme süreci çelişkili bir durumu ortaya çıkardı. Abdullah Öcalan şahsında çözüm yanlılarıyla karşıtları arasında büyük bir çekişme yaşandı.

Kürt sorununun demokratik ulus çözümü

Kürt sorununun demokratik ulus çözümü öncelikle Kürt tarihinin ve kültürünün doğru tanımlanmasıyla bağlantılıdır. Tarihinin ve kültürünün doğru tanımlanması toplumsal varlığının tanınmasını beraberinde getirir. Ulusal toplum olmak, tarih ve kültür bilincine ve ruhuna sahip olmak demektir. Cumhuriyet tarihinde Kürtlerin inkarı ve imhası (Diğer ulus devletlerin tarihlerinde de benzer uygulamalar vardır) ilkin Kürt tarihinin inkarı ve kültürel varlığının imhasıyla başlatılmıştır. Önce manevi kültürel unsurlar, daha sonra maddi kültür unsurları tasfiyeye uğratılmıştır. PKK'nin inşasına tarih ve kültür bilinciyle başlanması bu nedenle doğru bir başlangıç olmuştur. Kürt tarihi ve kültürünü dünya halklarının tarihi ve kültürüyle mukayese ederek açıklamaya çalışması, bunu Kürdistan Devriminin Yolu adlı manifestoyla ilan etmesi Kürt tarihi ve kültürünün yeniden yaşam bulmasında devrimci rönesans rolünü oynamıştır. Denilebilir ki, Kürtlerin demokratik uluslaşması bu manifestoyla radikal bir başlangıç yapmıştır. 1984 15 Ağustos Hamlesi'yle savaşta denenen Kürt kültürel varlığı, birçok kahramanlık olayıyla yaşamsallığını kanıtlamıştır. Eğer PKK ve öncülük ettiği halk savaşıçılığının ideolojik-politik çizgisi doğru olmasa ve Kürt tarihini ve kültürünü doğru yansıtmıyorsa, Kürtler varlıklarını sürdürmezlerdi. Nitekim bu dönemde birçok grup ve kişilik benzer ideallerle soruna yaklaşmış ama hepsi Kürt tarihine ve kültürüne doğru sahip çıkamadıklarından tasfiyeye uğramaktan kurtulamamışlardır.

LÎ SER BÎNGEHÊ ZAFER Û RUHÊ PÊNGAVA 15'Ê TEBAXÊ ERKÊN XWE YÊN SALA PÊNCIYEMÎN BÎ SERKEFTÎ PÊK BÎNÎN

Vaye em dikevin sala nû ya pêngava 15'yê Tebaxê. Em dixwazin di sala 39'an de armanca xwe bi temamî pêk bînin. Ev 20 sal in li desthilatdariyê ne, lewma civaka Tirkiyeyê jî, cîhana derve jî êdî teqez guhertinê dixwazin. Şert guncav in ku ev guhertin di bingeha têkoşîna şoreşgerî de, bi şoreşa demokratîk were pêkanîn, derfet û fersendên vê yekê hene. Em jî bi armanca pêkanîna vê yekê ev 12 sal in di bingeha şerê gel ê şoreşgerî de têdikoşin. Ji bo vê yekê amadekariyek me ya girîng heye. Bi kurtasî ji bo meşandina têkoşîna azadiyê hêzek me ya girîng heye. Lê divê êdî em vê têkoşînê bi serkeftina mezin tacîdar bikin.

Komîteya Rêvebir a PKK

Ji bo Hemû Kadro û Sempatîzanên PKK!

Rêhevalên Hêja!

Wekî gel û tevger em ketin meheke nû ya Tebaxê ku dibe meha pêngav û zaferê. Ev meh dibe 39'emîn meha Tebaxê ku li ser bingehe Pêngava Şoreşgerî ya 15'ê Tebaxê tê jiyîn. Em 38'emîn sala Pêngava Mezin temam dikin, dikevin sala 39'emîn. Li dijî pergala mêtînger û qirker tam 38 sal in bêrawestan şerê azadiyê didin meşandin. Ev pêngava şoreşgerî di bin pêşengtiya gerîla de hatiye avêtin. Bi pêngaveke wiha Şoreşa Vejîna Netewî hatiye serxistin.

Li ser van bingehan 39'emîn sala pêngavê silav dikin, Cejna Vejîna Netewî ya 15'ê Tebaxê û Cejna Gerîla di serî de li Rêber Apo, li hemû hevalan, hêzên gerîlayên qehreman, gelê xwe yê welatparêz û li dostên xwe yê demokrat pîroz dikin. Di şexsê fermandarên nemir ên pêngava mezin Egîd û Zîlan de hemû şehîdên pêngavê bi rêz, hurmet û bi mînetdarî bibîr tînin. Di 39'emîn sala Pêngava 15'ê Tebaxê de ji herkesê ku têkoşîna azadî û demokrasiyê dimeşînin re serkeftinê dixwazin.

Encamên şer ên 38 salan ji bo tevahiya bindestan bûye çavkaniya hêviyeke nû

Rêhevalên Hêja!

Eşkereye ku azadî wisa bi hêsanî dest nakeve. Tak, civak, gel û jin ji bo azadiyê bi salan şer didin meşandin. Ev şer pênc sal, deh sal,

heya bi sedan salan dirêj û berdwam dikan. Di encamê de yê bikarin şerekî wiha bimeşînin, berdêla wî şerî jî didin, yê bikarin beramberê zehmetiyên şer berxwe bidin, bi şewaz û teqîkeke rast şer bikin, serkeftî dibin. Wekî gel û tevger em jî tam 38 sal in li ser bingehe Pêngava Şoreşgerî ya 15'ê Tebaxê bêrawestan şerê azadiyê didin meşandin. Eşkereye ku li ser navê azadiyê çî hatibe destxistin li ser bingehe vî şerî hatiye qezenckirin.

Bêguman wisa ne hêsane ku mirov bikare tam 38 sal di oxira azadiyê de bêrawestan tekoşîn bimeşîne. Ev pir girîng e. Şerên azadiya netewî, normal evqas dirêj nakin, li gorî şerên azadiya netewî ku gel didin meşandin 38 sal pêvajoyeke pir dirêj e. Bêguman bêrdêla wê jî di vê astê de zêdetir dibe. Eşkereye ku şertên Kurdistanê vê dixwaze. Li Kurdistanê rêyeke din nîn e ku mirov bikare xwe bigihîne fikir û jiyana azad. Yê qala rîyeke din dikin di nava şaşitiyê de ne û xwe dixapînin. Dîrokê, fikrên Rêber Apo piştrast kirine. Ji ber vê yekê lazim e di riya şerê azadiyê de ku rastiya wê teqez bûye bikarin bi dehan salên din jî şer bikin û li ser vê esasê jiyana azad bi dest bixin.

Lazim e mirov nebêje ev dibe an nabe. Di pêvajoya şer a 38 salên derbas bûn de bi vekirî derkete holê ku azadî wiha tê qezenckirin. Berdin 38 sal şer meşandin û xwe gihandina van destkeftiyan hemûyan, dihate gotin ku êdî Kurd nikarin xwe bi çek bikin. Wisa dihate fikirîn ku êdî Kurd hatiye binaxkirin û li

ser jî beton hatiye rijandin. Baş e, encam çî bû? Yê jê re digotin miriye vejîya, ruh hatê, yê jê re digotin nikare çek rake artêşên azadiyê yê qehreman ava kirin, ji mirovahiya ku jê re digotin wê riya qetlîamê veke re destkeftiyên azadîxwaz ên bûn çavkaniya hêviyê afirandin. Wê demê encamên şer ên 38 salan wisa vala neçûne, berevajî ji bo hemû bindestan çavkaniya hêviyeke nû derxistîye holê.

Bêguman 38 sal in li ser Pêngava Şoreşgerî ya 15'ê Tebaxê pir tişt hatin gotin û her wiha nixrandin hatin kirin. Rêber Apo got, "Ev pêngava înat, îsrar û hêviyê ye." Yanê ev pêngav di însan mayînê de bû îsrar, li dijî zilmê bû înat û di afirandina jiyana azad de bû hêvî. Bêguman berdêlên vê pêvajoyê giran bûn, zehmetiyên xwe zede bûn. Milîtanîya fedayî, ev hemû li ser esasê azwerî, girêdanbûyîna jiyana azad tîk birin, derbas kirin. Hê destpêkê Gerîlayên Azadiya Kurdistanê li ser xeteke wiha ya fedayî hebûna xwe saz kir û bi kûrkirina vê xeta fedayî hemû erkên şoreşgerî birin serkeftinê.

Rêber Apo got, "Me wekî bersiva şehadeta Mezlum berê xwe da welat, wekî bersiva Rojiya Mirinê ya Mezin a 14'yê Tîrmehê jî Pêngava 15'yê Tebaxê da destpêkirin." Yanê li dijî rejîma faşîst a 12'ê Îlonê, biryara berxwedanê ya ji bo azadiyê bi Berxwedana Zindanê ya Mezin a 1982'yan hate dayîn. Pêngava Şoreşgerî ya 15'yê Tebaxê ev biryar ber bi çiya ve bir, veguherand şerê gerîla. Hemû nixrên azadîxwaz jî li ser bingehe vê biryar û berxwedana

gerîla hatine destxistin. Li ser vê bingehe zanebûna azadîxwaz, rêxistinbûn û çalakî derkete holê; li ser vê bingehe pêşketina Rêbertî û guhertina paradîgma çêbû; li ser vê bingehe rêxistinbûna partî, gerîla, jin û ciwanan hate afirandin. Li ser vê bingehe Şoreşa Vejîna Demokratîk pêş ket, Şoreşa Azadiya Jin destpê kir û li ser vê bingehe me xwe gihand Şoreşa Azadiya Rojava. Dîsa li dijî komploya navnetewî 24 sal in berxwedana dîrokî ya gel û gerîla jî li ser vê bingehe pêş ket.

Şerê 38 salan li Kurdistanê ezmûneke girîng a gerîla derxiste holê ku di asta kûrevî de jî xwedî nixr e. HRK destpêkek bû û bi çalakîyên propaganda yê çekdarî xwest xwe bigihîne şerê gerîla. ARGK jî li Kurdistanê wekî têkoşîna gelek gelên din ji bo pêşxistina gerîlatiya çolê ya klasîk hatibû damezrandin. Heybeta çiyayên Kurdistanê bi fedayîtiya Apoyî re bû yek û bi vî awayî 15 sal in yek ji van şerên herî bibandor ên gerîla hate afirandin. Di rastiye de şerê gerîla yê li Kurdistanê dihate meşandin, ji şerên rizgariya netewî yê gelên din kêmtir û lawaztir nebû. Ji bo çareserkirina pirsgrêka netewî di asteke jor de têrker bû. Çaresernebûyîna pirsgrêka netewî ya Kurd, ji kêmbûn an jî ji lawazbûna şer nîn e, ji ber ku pirsgrêka Kurd ji pirsgrêkên din ên netewî cudatir e encamekê wiha derketiye holê. Bêguman lazim e mirov şaşitî û kêmasiyên di şer de hatine jiyîn jî wekî xalek li ser vê zêde bike.

Esas HPG tê wateya gerîlatiyeke

nû. Gerîlatiya klasîk a çolê derbas dike, xwe digihîne yekbûna gerîlatiya çol, deşt û bajar, dixwaze şerê çol, deşt û bajar bihevve bimeşîne. Ji her hêlê ve fedaîtiyê dixwaze. Di bin pêşengtiya gerîlayê pîspor de dibe parastina cewherî ya hemû gel. Dixwaze li ser bingehe Konfederalîzma Demokratîk ku xwe dispêre Xwesertiya Demokratîk hemû pirsgrêkan çareser bike. Kurtasî di pratîzekirina xeta Modernîteya Demokratîk de roleke pêşeng dilîze. Li ser vê esasê jî dibêjin Gerîlatiya Modernîteya Demokratîk. Bawer dikin ku tecrûbeyê destpêkê ya li Kurdistanê derketiye holê wê li her qadê pêş bikeve, jiyânî bibe.

Bêguman pêvajoya şer a 38 salan wekî gerîla, di têkoşîna bîrdozî, siyasî û civakî de jî pêşîya pêşketinê girîng vekirîye. Di her kêliya vê pêvajoyê de ezmûnên şoreşgerî yê mezin hene. Ji bo bikarin di sala 39'emîn û salên din de serkeftî bibin, divê van ezmûnan derxînin zanebûnê. Di rewşa heyî de ti rêxistinek şoreşgerî û tevgereke din a azadiyê tine ku qasî me xwediyê ezmûneke wiha mezin be. Wê demê qasî serkeftina xwe, erk û berpirsartiya me heye ku ji kesên din re jî pêşengtî bikin.

Bêguman ev hemû bi hewildana mezin a Rêber Apo, bi xwîn û canê şehîdên me yê qehreman hatine afirandin. Têkoşîna 38 salan, her kêliya wê li ser vê bingehe hatiye meşandin û qezenckirin. Her sal, her meh û her roja vê pêvajoyê bi berxwedana dehan, sedan qehremanên şehîd hatiye dagirtin. Di her

roja meha Pêngav û Zaferê de jî bi dehan şehîdên me yên qehreman hene. Hê di salên destpêkê yên pêngava mezin de bi hevalê Seyfettîn Zoğurlu û Mustafa Yöndem re vê pêvajoya şehadetê destpê kiriye, ev bi şehadeta hevalê Erdal, Sarî İbrahim û Hüseyin Mahîr pêş ketiye, bi şehîdên Tebaxê Atakan Mahîr, Zekî Şengalî û Egîr Xerzan ên salên 2018 û 2020'an diçe. Bi vê wesîleyê di şexsê van hevalan de hemû şehîdên meha Tebaxê jî bi rêz û mînetdarî bibîr tinin.

Li Îmralityê îşkenceya fizîkî û psîkolojîk her diçe zêdetir dibe

Rêvalên Hêja!

Di ketina 39'emîn sala Pêngava Mezin a Gerîla, pêngava 15'ê Tebaxê de, di sekna Rêber Apo û şertên Îmralityê de ti guhertinek nîn e. Tecrîda girankirî tê domandin û bi ti awayî bi Rêber Apo re têkilî çênabe. Jixwe di talîmata beriya ve de me qala wateya agahiyên ku ji hêla derdorên AKP û MÎT'ê ve di çarçoveya şerê psîkolojîk ê taybet de hatibûn belavkirin kiribû. Piştî jî rêveberiya me di vê mijarê de ji bo Teverger û gel daxuyaniyên hişyariyê dan. Di encamê de fêl û lîstîk xirab bûn û derdorên şerê psîkolojîk jî, niha xwe bêdeng kirine. Hewildanên hiquqî yên parêzeran jî heya niha encamek bi dest nexistiye.

Lê mirov li vir jî ser van xalan bisekine wê feydeya xwe hebe. Li Îmralityê îşkenceya fizîkî û psîkolojîk her diçe zêdetir dibe. Esas em lazim e vê encamê ji gotinên derdorên şerê taybet derxînin holê ku bi awayekî veşartî belav dikin. Lewma em vê rewşê weke li Îmralityê "zêdebûna zext û îşkence" dinirxînin. Di vê çarçoveyê de divê pêngava Dem Dema Azadiyê li her qadê de li ser bingeha azadiya fizîkî ya Rêber Apo û şikandina pergala Îmralityê were pêşxistin. Rast e, di pergala qirker a Îmralityê de têkoşîna herî bê eman û watedar a dîrokê tê jiyîn. Li dijî êrîşên qirker ên Rêveberiya faşîst a AKP-MHP, Rêber Apo berxwedana herî mezin û watedar a dîrokê dide meşandin. Lazim e em jî li her qadê ve têkoşîna jî xwe re esas bigirin û bi serkeftî bidin meşandin.

Dijmînê faşîst-qirker, ji milekî ve zext û îşkenceyê zêde dike, ji milekî ve jî qaşo li pêy hev "Cezayên dîsîplînê" dide. Eşkereye ku bi van "cezayên dîsîplînê" dixwaze hevdfîna malbat û parêzeran qedex bike. Lê bi awayekî dubare, li ser hev dayîna "cezayên dîsîplînê" tenê bi vî armancê ve sînordar nîn e. Piştî sibata 2023'yan şûnde wê Dadgeha Mafê Mirovan a Ewropayê (DMME) rewşa Rêber Apo jinûve bigire dest. Bi dayîna van cezayan dixwazin pêşiya ve bigirin. Me ev lîstîk jî deşîfre kir û li ser vê bingehê jî bo têkoşîna wê ya hiquqî rê vekir. Girêdayî ve rewşê hewildan didomin.

Lê lazim e nexapin. Li Îmralityê qasî serê derziyê jî hiquq nîn e. Ji ber vê bi têkoşîna hiquqî encam nayê girtin. Li Îmralityê her tişt îdeolojîk û siyasî ye. Wekî tê zanîn,

pergala Îmralityê pergaleke dîl girtinê ye ku nehatiye dîtin. Her tişt li ser esasê fêl û lîstîkê pêş dikeve. Ji ber vê yekê mirov ancax bi mezinîkirina têkoşîna azadiyê dikare xwe bigihîne encameke erênî. Ji bo vê jî pêwîst e hestiyariya gel û raya giştî zêdetir bikin. Têkoşîna azadiya fizîkî ya Rêber Apo li her qadê zêdetir pêşbêxin.

Esas hem li Tirkîyeyê û hem jî li çar aliyên dinyayê hestiyariyekê wiha her diçe zêdetir dibe. Herkes di çareserîya siyasî ya demokratîk a pirsgrêka Kurd de rola diyarker a Rêber Apo dibîne. Li ser vê esasê hewildan û bangawaziyên pir girîng jî hene. Lê pergala modernîteya kapîtalîst a kûrewî ku pirsgrêka Kurd afirandiye û faşîzma Tirk a mêtînger-qirker di êrîşên xwe yên îmhî û tasfiyeyê de îsrar dikin. Ji ber ku herdu hêz jî dizanin di bin pêşengtiya Rêber Apo de dema pirsgrêka Kurd çareser bû wê Rojhilata Navîn û dinyayê jî demokratîk bike. Dibînin ku demokratîkbûnekê wiha wê dawîya wan jî bîne.

Ancax ji sikratê re feydeya tirsê nîn e. Çi jî bikin wê teqez ji holê rabin. Li vir erka me ve pêvajoyê zûtir pêşxistin û dawîya ve pergale nêzîkkirine. Di vê çarçoveyê de lazim e Dahûrandin û Parastinên Rêbertî zêdetir bixwînin, kûrtir fêhm bikin û derxînin zanebûnê. Ji bo bikarin rastiya Rêbertî bigihînin hemû bindestan, jin û ciwanan divê li ser bingehê werger û belavkirina Parêznameyan zêdetir kar bikin. Dîsa lazim e ji pratîka Rêbertî dersan derxînin û li ser vê esasê şewaz, usul û tempoya Apoyî fêhm bikin û derxînin zanebûnê. Milîtanîya Apoyî ya ser dixwe ancax wiha pêş dikeve. Bawer dikin ku wê hemû heval di nava hewildaneke wiha de bibin.

Şerê Cîhanê yê Sêyemîn, bi gelek rengan zêdetir, kûrtir û diwartir bibe

Rêhevalên Hêja!

Di ketina 39'emîn sala Pêngava Şoreşgerî ya bi nav û deng, pêngava 15'ê Tebaxê de jinûve hin taybetmendiyên bingehîn ên rewşa siyasî û leşkerî bigirin dest wê feydeya xwe hebe. Bo nimûne me di Talîmata Tîrmehê de nîrxandineke qismî kiribû. Lê pêvajoya siyasî û leşkerî jî pir lez e. Hin pêşketinên nû yên girîng çêdibin. Pêwîst e van jî bêtir ku dereng bimînin bigirin dest û bandora wê ya ser têkoşîna azadiyê deynin holê.

Li ser vê bingehê ger temaşeyî pêşketinên nû yên di pergala modernîteya kapîtalîst a kûrewî de têne jiyîn bikin, em ê bibînin ku di nava ve meha derbasbûyî de hin bûyerên girîng rûdan. Bo nimûne di nava meha Hezîranê de li Madrîdê civîna NATO çêbû û li piştî jî di nava meha Tîrmehê de Serokê DYA'yê Bîden hate Rojhilata Navîn, bi Îsraîl û Erebiyana Suudî re hevdfîtin kirin. Piştî van jî roja 19'ê Tîrmehê li Tehranê Îran, Rusya û Tirkîye bihev rêniştin. Hat diyarkirin ku civîna Tehranê ya li ser esasê "formata Astana" hate kirin, ji her hêlê ve li dijî civîna NATO û serdana Bîden pêş ket. Bêguman

di asteke de dijberiyek hebû, ancax ev di kîjan astê de bû û kîjan encam dan? Ger di çarçoveya van pirsan de encaman bigirin dest wê baştir bibe.

Me di talîmata beriya ve de jî bi kurtî cih dabû civîna NATO'yê û li ser vê esasê diyar kiribû ku hin derdor qala "Sê NATO'yên DYA'yê dikin." Bi rastî jî civîna li Madrîdê bi encamên hîn şênbertir bi dawî bû. Hem bi tevlebûna Swêd û Finlandiya hineke din xwe berfireh kir, hem jî Rusya û Çînê wek dijmin dest nîşan kirin û li ser vê bingehê dijberî îlan kir. Rêveberiya DYA'yê xwest bi riya Şerê Ukraynayê mijara ewlehiyê derxe pêş û bi vî awayî bandora xwe ya li ser NATO û Ewropa jinûve bihêz bike. Bi rastî jî şerê Efxanîstanê bandora DYA'yê ya ser pergala kapîtalîst û NATO'yê di asteke jor de lawaz kiribû. Rêveberiya Bîden,

hinek bi pirsgrêk jî bibe xwe ji Efxanîstanê kêşa û bi rewşa niha ya şerê Ukraynayê jî lawaziya heyî bi qismî jî holê rakir. Jixwe li dijî Çînê li Pasîfîk karîbû tifaqekê çêke.

Li Ewropa û Asyayê ev çêbûn, ancax lazim e mirov Rojhilata Navîn û Afrîkaya Başûr jibîr neke. Hin derdorên ku rastiya şaristaniya dewletperest û pergala modernîteya kapîtalîst rast û baş nizanin, dema pêşketinên wiha dibînin hema yekser dibêjin "navenda şer şimîtiye cihekê din." Tînin ziman ku Ukrayna an jî Pasîfîk dibe navend. Bêguman ev fikir û nîrxandin rast nîn in. Her çiqas derdorên wiha civîna NATO ya li Madrîdê jî nedîtî ve jî bîr hat dîtin ku rewşa Rojhilata Navîn jî bi berfirehî hate nîqaşkirin. Rojhilata Navîn û Afrîkaya Başûr bi navê "terorîzmê" hatin binav kirin. Bi vî awayî NATO bi êşkere ev qad wekî dijmin îlan kirin. Bêguman ji bo NATO'yê li van qadan gelek hêzên ku wekî dijmin bîne dîtin hene, lê di nava van de Îran, cihekî esasî digire. Bi vî awayî wekî dijmin li kêleka Rusya û Çîn, Îranê jî cihê xwe girt. Jixwe Bîden piştî civîna Madrîdê şûnde hema yekser berê xwe da Rojhilata Navîn, esas bi vê çûyîna xwest civîna NATO'yê temam bike.

Baş e, serkeftî bû? Gelek kes û derdor serkeftî nabînin. Bi Rêveberiyên Îsraîl û Filîstînê re hevdfîtin kir, li Erebiyana Suudî tevî Civîna Tevkariya Kendavê bû, hin rêvebirên dewletên Erebiyê ên wekî Misir û Iraqê

jî birin vî cihî. Lê rûxmê ve jî nekarî bi tifaqa Îsraîl û Dewletên Erebiyê li dijî Îranê eniyek rêxistin bike. Heya nekarî bi giştî Ereban jî bîne kêleka hev. Bo nimûne Erebiyana Suudî bi riya Iraqê re hevdfîtinên xwe yên bi Îranê re domandin. Rêveberiya Tirkîyeyê li Tehranê, hem jî piştî civîna Bîden a Kendavê du roj şûnde bi Rusya û Îranê re civîneke hevbeş çêkir. Bêguman DYA'yê hin pêymanên girîng ên aboriyê mohr kirin, girêdayê tîkiliyên Îsraîl-Filîstînê, xwest pêşiya tifaqa Erebiyana Suudî ve. Lê wê dem nîşan bide ka rewşa heyî hatiye derbaskirin an na.

Di çarçoveyan van agahiyan de ji hêla pergala modernîteya kapîtalîst ve dikarin van tiştan diyar bikin: Ya yekemîn, rêveberiya DYA'yê bi riya şerê Ukraynayê dixwaze NATO'yê jinûve komî ser hev bike û bandora DYA'yê li ser NATO zê-

ser ve esasê jê re nebêjin "Şerê sar." Dibe ku şibandineke wiha rast nebe, lê ger mirov bixwaze qiyasek bike û rewşa heyî bişibîne bloka Şerê Cîhanê yê Yekemîn dibe ku hîn zêdetir cihê xwe bigire. Ji ber ku blokbûnên DYA-Sovyet di navbera pergala modernîteya kapîtalîst û Sovyet ku dixwest pergaleke alternatîf ava bike de bûn. Şerê Cîhanê yê Yekemîn jî wekî îro di navbera hêzên pergala kapîtalîst de li ser esasê jinûve parvekirina dinyayê pêş ketibû.

Ji vê rewşê, ji hêla têkoşîna azadiyê ve dikarin kîjan encaman derxînin? Eşkereye ku di nava pergala modernîteya kapîtalîst de zêdebûna meylên blokbûnê wê nakokî û pêvçûnên navxweyî zêdetir bike. Bêguman ev jî ji hêla têkoşîna azadiyê ve ji bo tîkiliyên teqîkî wê derfetên zêdetir bide. Ger bi diplomasiyê hos-

detir bike. Ya duyemîn, li ser vê bingehê kariye Rusya, Çîn û Îranê dijberê NATO îlan bike. Ya sêyemîn, dijî Çîn û Îranê li qadên wan jî tifaqan rêxistin dike.

Diyare ku ev rewş wê asta Şerê Cîhanê yê Sêyemîn zêdetir, kûrtir û diwartir bike ku zêdetirî sîh sal in didome. Bêguman ji niha ve hema wisa bi zelalî nikarin bêjin ka wê milê leşkerî çiqas derkeve pêş. Wê ev hinek jî bi demê re diyar bibe. Lê di mijarên din de wê Şerê Dinyayê mezintir û kûrtir bibe. Ji ber ku di rewşa heyî de di navbera Rusya, Çîn û Îranê de jî têkilî hene. Gelo têkilî û tifaqekê wekî NATO'yê dikarin pêşbixin? Bêguman ji niha ve mirov nikare ji vê pirsê re bersivê zelal bide. Lê di asta NATO'yê de tifaqek pêş nekeve jî, mirov dikare bêje ku hersê dewlet jî wê beramberî NATO'yê tîkiliyên xwe bi hêztir bikin.

Di vê rewşê de tîkiliyên NATO'yê yên bi Rusya-Çîn-Îranê re gihîştine asteke ku di van sîh salên dawiyê de nehatiye dîtin. Ji ber vê mirov dikare bêje ku di nava pergala modernîteya kapîtalîst de her diçe rikeberî, nakokî kûrtir dibin. Pêvajoya siyasî li ser vê esasê pêş dikeve. Ev rewş, wê nokakî û pevçûnên navxweyî yên pergala kapîtalîst kûrtir û tundtir bike. Lê lazim e mirov wisa nefikire ku wê rewşêke wiha yekser xwe bide der, pêvajoyê wê gav bi gav pêş bikeve. Ya duyemîn jî, lazim e vê rewşê neşibînin pêvajoya bloka DYA-Sovyetan û li

tayane tîkiliyên teqîkî bîne destgirtin dibe ku hin destkeftî çêbin. Li vir mijara esasî ev e: Ya yekemîn divê wekî tîkiliyên stratejîk nêzîkê tîkiliyên teqîkî nebin, ya duyemîn jî ji ber pêşketina bloka navxweyî ya pergala kapîtalîst nefikirin ku wê bi me re tîkiliyêke stratejîk pêş bikeve.

Divê tîkiliyên stratejîk û teqîkî neyên tevlihev kirin

Rewşa yekemîn li qada siyasî pir tê jiyîn. Di serî de Rojava li gelek qadan tîkiliyên teqîkî yên bi hêzên desthilat û dewlet re wekî tîkiliyên stratejîk têne destgirtin. Eşkereye ku ev şaş û xeter e. Lazim e mirov tîkiliyên stratejîk û teqîkî tevlihev neke, ji herdu tîkiliyan re jî nêzîkatiyêke rast raber bike.

Rewşa duyemîn jî, ji feraseteke şaş re pir vekirîye. Ji ber vê dema di navbera dewletan de du blok çêdibin, ferasetên wekî ku em jî dikarin bi blokêkê re bikevin nava tîkiliyên stratejîk pêşdikevin. Bi taybetî beriya guhertina paradigmatê, dema serdema partîbûna duyemîn de, yanî bandorên feraseta tîkîlî û tifaqên tevgera rizgariya netewî ya klasîk dibe ku me bibin şaşîtiyê. Bi kurtî lazim e baldar bibin. Li holê Yekîtiyêke nû ya Sovyetan nîn e. Em tevgerêke klasîk a rizgariya netewî nîn in ku bi armanca avakirina netewew-dewlet tevbigerin. Ji ber vê yekê di nava pergala dewletperest de hevalbendên me yên stratejîk

nîn in, hevalbendên me yê stratejîk hêzên derveyî pergale ne. Hêzên pergala dewletperest, ji bo me têkilî û tifaqên teqîkî ne. Di vê mijarê de jî herkes ji tîkiliyên teqîkî re vekirî ye. Yanê em di navbera blokên nav pergale de milek nîn in, wekî xeta siyasî ya sêyemîn ji bo tîkiliyên teqîkî ji herdu aliyan re jî vekirî ne. Ev rewş, ji bo pêşketina blokên nû yê kûrewî jî derbasdar e.

Eşkereye hişmendî û siyaseta ku Kurdistan kir çar parçe û hebûna gelê Kurd înkâr kir feraset û siyaseta pergala modernîteya kapitalîst a kûrewî ye. Baş e, di rewşa heyî de ku meylên nû yê blokên hene, di feraset û siyaseta hêzên pergala modernîteya kapitalîst de ti guhertinek tê jiyîn? Eşkereye ku rewşeke wiha pir zêde xuya nake. Pir baş dizanin ku Rêveberiya li Hewlêrê ji bo li dijî PKK'ê şer bike hate damezrandin. Dîsa pir baş dizanin ku koalîsyona li Rojava li dijî Rusya û Îranê hatiye wê qadê û li vir berjewendiyên xwe esas digire. Ji ber vê ev hêz, di rewşa heyî de mafên demokratîk ên netewa gelê Kurd nas nakin. Jixwe Tirkiye û Suriye li ser serê Rojava wek şûrê demoqlesî sekinî ne.

Di vê çarçoveyê de, bûyerên herî dawî jî cudahiyek dernexistiye holê. Civîna li Madrîdê bi rexneyan Rêveberiya Tayîp Erdogan ber bi guhertineke politîk ve nebir, dîsa jî nûve û awayekî bihêztir di tîkoşîna li dijî PKK'ê de her awayên piştigiriyê girtin. Heya, Swêd û Fînlândiya li ser vê bingehe ketine NATO'yê. Ji aliyê din ve civîna li Tehranê ya 19 Tîrmehê hate kirin ji jî civîna Madrîdê wisa zêde cuda nebû. Vê civînê jî li dijî PKK'ê piştigiriya xwe ya bi TC'yê re îlan kir û politîkayên astengkirina xwesertiya Kurd li Rojavayê Kurdistanê erê kir. Lewra di pirsgrêka Kurd de feraset û politîkayên DYANATO, dewletên Rusya û Îranê neguherîne. Armanç eynî ye, tenê carnar rêbaz diguhere.

Esas ji hêla hevalbendên DYAYê ve biryara 1998'an a li dijî PKK'ê, biryara komployê bi heman şiklî tî pîkanîn. Çawa ku 1998'an de xwestin Biryargeha Rêbertî tasfiye bikin, niha jî dixwazin biryargeha rêveberiya me tasfiye bikin. Yek jî li ser vê esasê êrîşî Qadên Parastina Medya dikin. Li Qadên Parastina Medya, ji bo tasfiye kirina gerîla, DYA û NATO'yê faşizma AKP-MHP û Rêveberiya PDK'ê arasteyî êrîşê dikin. Encamên şerê Zapê a 2008'an, Şoreşa Rojava û encamên şerê li dijî DAIŞ'ê PKK pir bihêz kir. Li gorî DYAYê divê ev hêz bê şikandin û PKK mecbur bimîne xwestekên DYAYê pêk bîne. Li ser vê bingehe berê Rêveberiya Tayîp Erdoxan dan derveyî sînor û piştigirî danê. Vê jî li ser bingehe pêymanî DYATC kirin ku 22'yê Tîrmeha 2015'an hat mohrkirin. Rêveberiya faşîst a AKP-MHP'ê jî xwest ji vê rewşê li ser bingehe temamkirina mîsak-i milî feyde bigire.

Herkes, Rusya û Îran jî politîkaya DYA û NATO ya li dijî PKK'ê dizane. Ew jî wekî pêvajoya 1998-2000'an nêzik dibin. Yanî dibêjin, "Madem ku biryara tasfiyeya PKK'ê hatiye dayîn û wê ji holê bê rakirin, wê

wextê dema tasfiye dibe parçeya herî mezin ez bigirim." Di rewşa heyî de Rusya û Îran wiha nêzikî PKK'ê dibin. Civîna Tehran a dawî ev rastî carekê din nîşan da.

Di encamê de, li ser bingehe pejirandina hebûna Kurd û mafên wê yê demokratîk-netewî nêzîkatî û politîkayeke pergala kapitalîst a kûrewî ji bo çareseriya pirsgrêka Kurd hê nîn e. Hem DYANATO, hem jî Rusya û Îran wiha nêzik di-

bin. Wê demê ji bo çareseriya pirsgrêka Kurd hêviyên xwe bi hin kesan ve girêdan û tiştêkê wiha xwestin vala û bê wate ye. Kurd bi avakirina rêxistina xwe, bi meşandina tîkoşîn û damezrandina rêveberiya xwe wê pirsgrêka Kurd bi xwe çareser bikin. Wê demê şûna ku ji hin kesan hêvî bikin û bixwazin, divê bi hemû hêza xwe ve ji bo afirandina çareseriyê kar bikin. Jixwe rîya herî rast jî ev e. Ji aliyê din ve nakokî û pêvçûnên di nava pergala qirker de zêdetir dibin. Ev jî ji bo çareserkirina pirsgrêka Kurd fersendekê zêdetir dide. Wê demê lazim e bi diploma siyeyeke hostane bizanin ji rewşa bi nakok û bi pevçûn feyde bigirin û tîkoşîna xwe ya azadiyê jî bi bikaranîna van nakokîyan pêş bixin, ber bi zaferê ve bibin.

DYAYê bi peymanî li gel AKP-MHP-PDK'ê xwest PKK'ya ku di şikandina DAIŞ'ê de bihêz bûye lawaz bike

Rêhevalên Hêja!

Piştî 24'ê Tîrmehê şûnde belgeya qirkirina Kurd 'Pêymanî Lozanê' kete sala xwe ya sedemîn. Dewleta Komara Tirkiye jî ku li ser bingehe vê pêymanê hatiye damezrandin wê 29'ê Cotmehê bikeve sala damezrandina xwe ya sedemîn. Desthilata AKP-MHP, hedef dikir ku heya dawîya sala sedemîn mîsak-i milî temam bike. Mîsak-i milî wekî welatê "Axên ku Kurd û Tirk bi hev re dijîn" hatiye pênasekirin. Mustafa Kemal jî wesiyet kiribû ku dema fersend çêbûn van axan bigirin. Jixwe MHP girêdayî vê wesiyetê bû. Dema ji bo Tayîp Erdoxan jî riyeke din nema ku li ser desthilatê bimîne xwe avêt hembêza MHP'ê. Esas tifaqa AKP-MHP li ser vê bingehe çêbû û bi vî awayî xwest mîsak-i milî bi zorî temam bike.

Dema Rêveberiya Tayîp Erdoxan li Kobanê tîk çû û hilbijartina 7'ê

Hezîrana 2015'an winda kir, xwest xwe bispêre hêzekê. Jixwe bi Emerîkayê re ketibû nava şerê Suriyeyê û tîk çûbû. Ji bo Tayîp Erdoxan DYAYê yek ji wan hêzan bû ku xwe bispêre. Xwest sekna DYAYê ya li dijî PKK'ê bikar bîne. Nekarîbûn ji xebata hevpar a ser Artêşa Suriyeya Azad encamek bigirin. Hesap kir ku li dijî PKK'ê yekser li Suriyeyê dagirkeriya leşkerî pêş bixe, dikare ji şerê Suriyeyê feyde bigire û pişt-

giriya DYAYê bistîne. DYA jî dema xwest PKK'ya ku di şikandina DAIŞ'ê de bihêz bûye bi faşizma AKP-MHP'ê lawaz bike, 22'yê Tîrmeha 2015'an de DYAKP pêymanekê nû çêkir. Bêguman DYAYê hem PDK kire şîrikê vê pêymanê û hem jî MHP arasteyî AKP'ê kir. Tifaqa AKP-MHP'ê bi vî awayî derket holê ku hê jî gelek kesan fêma nekirîye ka tifaqek wiha çawa pêş ketiye. Halbûkî li vir jî di pişt de Emerîka hebû. Bi vî awayî li ser tifaqa hundir AKP-MHP, wekî tifaqa derve jî DYA û PDK zêde bûn. Bi vê tifaqê artêşa Tirk roja 26'ê Tebaxa 2016'an de dest bi dagirkirina Cerablûsê kir. Çar roj şûnde jî li ser Çelê re li dijî Avaşînê êrîşên dagirkeriyê destpê kirin. Jixwe PKK'ê ev qad xistibûn bin kontrola xwe û kesê dengê xwe nekiribû. Ger van qadan jî PKK'ê bi navê "Tîkoşîna li dijî terorê" AKP-MHP bistîne wê dîsa kes deng nekiriba! Hesap wiha hate kirin. Jixwe êrîşa tînekirinê ya 24'ê Tîrmeha 2015'an ku di bin navê "li dijî DAIŞ'ê" de li hemberî PKK'ê hatibû destpêkirin jî ji vî re zemîn çêdikir.

Şerê Suriye di navbera DYA û Rusya de hevsengiyeyeke pir balkêş derxiste holê. Di navbera DYA û Rusya de rewşeke balkêş a tifaq û tîkoşînê çêbû. Ev rewş, ji milêkî ve dişibe tîkilî û nakokiya Brîtanîya-Sovyet a salên 1919-1925'an. Çawa ku ji wê rewşê Rêveberiya Mustafa Kemal feyde girt û di encamê de hem bi desteka Îngîltere hem jî bi desteka Sovyet TC damezrand, rêveberiya Tayîp Erdoxan jî bi heman politîkayê xwest hem bi desteka DYA hem jî bi desteka Rusya (û Îranê jî) Başûr û Rojavayê Kurdistanê dagir bike. Di encamê de karîbû ji herdu parçeyên Kurdistanê hin cihan dagir bike.

Di vê pêvajoyê de lazim e mirov politîkaya ku ji hêla tifaqa AKP-MHP'ê ve tê meşandin baş fêma bike. Eynî wekî fêlbazekê listikên politîkî pêşxistin. Di nava Tirkiyeyê

de gotina "pîkanîna mîsak-i milî" carinan jî argûmana "paqîkirina sînor ji terorê û bi vî awayî avakirina herêmeke bi ewle" bikar anîn. Li hemberî Iraq û Suriye bi plana "Herêma bi ewle" derketin holê. Li beramberî NY û YE'yê jî gotina "qada herî guncav a ji bo bicihkirina penaberan" bikaranîn. Jixwe bi DYAYê re di çarçoveya komploya navnetewî de li dijî PKK'ê lihev kiribûn. Bi PDK'ê re li ser kîjan bingehe lihev

kirine; ev ji hêla gelek derdoran ve nehate fêmkirin. Feqet dizanin ku di serî de neft, li ser bingehe bazirganiya qirêj lihev kirine, girêdayê ve lihev kirinê êdî zêdetir dolar dikevin destê PDK'ê. Yanê PDK li ser vê bingehe hate firotin û welat jî firot. Bi gotina "Hêza me tîra TC nake" jî civak xapand.

Berxwedana lehengane ya gerîlayên HPG û YJA-Star'ê planên AKP-MHP'ê tîkbirin

Piştî 2015'an şûnde ji bo AKP-MHP pêvajoya carna berbijêr, carinan berbijor jî bibe heya îro meşiya, lê niha li gorî xuya dike dawîya wê pêvajoyê hatiye. Êdî TC dikeve sala xwe ya sedemîn, lê hedef tam pêk nehatine. Esas ji bo AKP-MHP'ê ev pêvajoya dawîya sala 2021'an de temam bibû. Lê şerê Ukrayna gihişt hawara wan û bi vî awayî karîbûnê êrîşa 14-17'ê Nîsanê 2022'yan bikin. Li ser vê bingehe hinek din jî derfet dît ku êrîşî Zap, Avaşîn û Metînayê bike. Lê sînorekê ve êrîşê jî heye. Ji xwe herî zêde sê meh wextê ve êrîşê hebû û ew jî tijî bû. Heya mirov dikare bêje ku planeke yek an jî du mehî bû. Plansazî kîjan ji van dibe bila bibe, niha hemû wext tijî bûne, lê dagirkeriya di hate hedefkirin neçû encamê. Berxwedana lehengane ya gerîlayên HPG û YJA-Star'ê fersend neda hedefên dagirkeriyê.

Wek îhtîmal faşizma AKP-MHP bi êrîşa 17'ê Nîsanê dixwest zû biçe encamê. Piştî, wê bi propagandaya "Zafera Zapê" biçûya hilbijartinê û temenê desthilata xwe dirêj kiriba. Dema ev nebû û ji bo faşizma li Zapê encamek derneket, vê carê xwest bi êrîşa Rojavayê Kurdistanê heman plana xwe pêk bîne. Lê li dijî wê gel û Rêveberiya Xweser a Bakur û Rojhilatê Suriyeyê amadekariyeyeke baş a siyasî û leşkerî kirin. Hem ji ber vê hem jî qismî jî bibe piştî 2015'an ji ber gu-

hertina rewşa siyasî Rêveberiya Tayîp Erdoxan ji bo plana xwe ya dagirkeriyê destek û zemîna siyasî ya pêwîst nedît.

Dema di hat gotin ku Tayîp Erdoxan ji bo êrîşa Bakur û Rojhilatê Suriyeyê ji NATO destek girtiye, Rêveberiya DYAYê li hemberî vê rewşê dijberiya xwe eşkere kir û got "êrîşekê wiha wê tîkoşîna me ya li dijî DAIŞ'ê lawaz bike." Ji ber ku di rewşa heyî de DYALi Rojhilata Navîn û Iraqê ketiye nava rewşeke lawaz, nexwest hebûna xwe ya li Suriyeyê bi êrîşa TC tîxe xeteriyê, yanî rewşa heyî DYATirsand. Ji bo Tayîp Erdoxan tenê yek derî mabû; ew jî Civîna Tehranê bû. Li wir jî ji bo dagirkirina Rojava bi bersiva nexêr re rûbirû ma. Hem Îran û hem jî Rusya heman helwest nîşan dan. Tam jî piştî van pêşketinan 20'ê Tîrmehê qetlîama Perex û 22'yê Tîrmehê qetlîama Qamişlo (qetilkirina sê Ferman-darên YPJ'ê) çêbû.

Niha tî nîqaşkirin ka ji bo çî jî hêla faşizma AKP-MHP'ê ve qetlîamên heyî wisa vekirî hatine kirin. Ger Tayîp Erdoxan qebûl bike, gelek derdor hazirin bêjin "Qeza çêbûye." Lê Tayîp Erdoxan qebûl nake. Ji ber ku qetlîaman awayekî bi plan, bi zanebûn kirine. Dixwaze ji wan êrîşan encam bigire. Esas bi van qetlîaman bersiv da derdoran ku destûra êrîşa Rojava nedane û bi vî awayî bi qetlîaman ew tehdît kirine. Destûr neyê dayîn ji bi vê rîyê peyama êrîşa dagirkeriyê daye û xwestiye fêma bike ka di rewşeke wiha de wê çî biqewimin. Lewra xwestiye fêma bike ka ji bo êrîşên dagirkeriyê zemîn çawa ye.

Ji aliyê din ve bi rastî jî Rêveberiya AKP-MHP'ê tola DAIŞ'ê bi awayekî eşkere radike. Yek jî sedema herî girîng a qetilkirina Jiyan Tolhildan û hevalên wê ev e. Sedema herî rast a êrîşa Perexê jî HPG'ê di daxuyaniya xwe de destnîşan kir; armanc valakirina bi giştî qadê û gundên li wir in. Ger bikare bike, armanca faşizma AKP-MHP'ê valakirina hemû gundên Zaxo ne. Mirov dikare vê bi rehetî bêje. Jixwe rojên pêş wê bixwaze Zaxo jî bigire, teqez hedefeke wê ya wiha jî heye.

Eşkereye ku hem qetlîama Perex û hem jî qetlîama Qamişlo helwesta li dijî TC'yê çalakî û berfirehtir kiriye. Ji milêkî ve li Bakur û Rojhilatê Suriyeyê Hêzên Koalîsyonê ketin dewreyê, ji aliyêkî din ve jî li Iraqê gel û rêveberiyê bihevve bertek nîşan dane. Li herdu qadan jî berteka civakî di asteke girîng de pêş ketiye. Lê mirov dikare bêje ku li Başûrê Kurdistanê bertek kêmîr bûn. Jixwe hinek jî ji ber berteka civakî Hêzên Koalîsyonê û Rêveberiya Iraqê bertek nîşan dane. Li ser vê bingehe hin dewletên din jî qetlîama Zaxo şermezar kirine û bûyer ji hêla Rêveberiya Iraqê ve ji Konseya Ewlehiyê ya NY re hatiye birin. Cara ewil e Konseya Ewlehiyê ya NY, Dewleta TC'ê ji ber qetlîamêkê wê xistiye rojava xwe û qetlîam bi tundî şermezar kiriye.

Di rewşa heyî de Rêveberiya TC ji civak û dewletan bertekek zêde girtibe jî, hê ne diyare ka wê rewşa

heyî çawa bi encam bibe. Bertekên civakî wisa yekser ji asteke encamgir dûr in. Bertekên dewletan piranî ne şênber in jî. Jixwe dema gelek dewletan qetlîam şermezar jî dikirin, kîjan hêz qetlîam kiriye, bixwe kê şermezar dike diyar jî nekiriye. Bi vî awayî derkete holê ku şermezarîyên heyî hinêkê jî li ser esasê mecbûrîyetê çêbûne. Ji bo niha rêveberiya Iraqê dixwaze "TC hêzên xwe yên leşkerî ji Iraqê vekêşe". Lê wê di vê de çiqas bi israr bibe û biçe encamê tam nediyar e. Ji hêla hin hêzên cuda ve tê gotin ku Rêveberiya PDK'ê di navbera dewletên TC û Iraqê de navbeynkarî dike û bêtî ku pirsgrêk mezin bibe dixwaze çareser bike. Têkiliyên dewletan ji bo rewşên wiha nerm in. Dikarin bi hêsanî rîya lihevkerîne bibînin.

Bi taybetî ji ber qetlîama Xaxoyê, li Iraqê bertek û rewş ji kîjan aliyê ve pêşbikevin jî, Dewleta TC û hikûmeta faşîst a AKP-MHP'ê di çavê raya giştî ya cîhanê de wekî kujer-qatîl teşhîr bûye. Wê ev rewş li ser hewildanên siyasî û leşkerî ya dewleta Tirk bandora xwe çêke. An wê TC bi awayekî êşkere xetertir tevbigere; wê demê jî bertekên dijber wê mezintir bibin; an jî wê baldartir tevbigere. Di rewşeke wiha de jî wê li dijî dagirkerî û qirkeriya TC'yê derfet û firsendên me yên tekoşînê zêdetir bibin. Lazim e em rewşa heyî baş bişopînin, pêşketinên muhtemel awayekî bibandor bizanin binirxînin.

Yanî di rewşa heyî de li dijî dagirkerî û qirkeriya TC derfetên me yên tekoşînê zêdetir bûne. Lazim e bi rêbazên afrîner vê rewşê binirxînin û li dijî mêtîngerî-qirkeriya AKP-MHP'ê pêngava xwe ya sala pênciyemîn pir bi bandortir pêş bixin. Di vê mijarê de divê mirov bikare firsendên muhtemel bişopîne û binirxîne. Bi taybetî ger berteka civaka Iraqê mezin bibe û pergala dewletperest li dijî TC'yê tedbîrên bibandor bigire, wê demê lazim e bikarin ji derfet û îmkânên derkevin holê feyde bigirin, vê rewşê divê li Tirkiyeyê veguherînin zafera şoreşa demokratîk û têkçûyîna şikandina hişmendî û siyaseta faşîst-qirker. Dîsa dibe ku hêzên leşkerî bînin ser me û ji qadên me yên heyî bixwazin me derxînin. Bêguman tişteke wiha zehmet e lê dîsa jî diyar nabe. Divê li dijî rewşên wiha jî bikarin ji niha ve amade bibin û helwestên pêwîst nîşan bidin.

Desthilata faşîst û qirker a AKP-MHP'ê rêya dirêjkirina temenê xwe di komkujî û şeran de dibîne

Rêhevalên Hêja!

Sala sedemîn a Peymana Lozanê destpê kiriye, lê weke Tayyîp Erdoxan pêşbînî kiriye, faşîzma AKP-MHP'ê nekariye geşedanên siyasî û leşkerî yên "Rojanekirina Lozanê" bi afirîne. 29'ê Cotmehê wê bikevin sedsaliya komarê, lê weke rêveberiya faşîst a AKP-MHP'ê pêşbînî kiriye, xwe negihandine "hedefên 2023"yan jî. Li Tirkiyeyê li gorî rewşa yasayî niha ketine sala hilbijartinek nû û di vê bingehe de dawîya rêveberiya AKP-MHP'ê destpê kiriye. Dest jê berdin ku şerê Zap, Avaşîn û Metîna ji bo AKP-MHP'ê encamên serkeftina hilbijartinê bi afirînin, berevajî encamên ku wê têkçûn û belavbûna AKP-MHP'ê leztir bikin derketine holê. Ji bo ku di hilbijartinan de serkeftî bibin, ketine nav lêgerîna serkeftinên hêsan ên leşkerî yên li dijî Rojava, lê ev lêgerîna wan encamên erênî nedane û serkeftî nebûye. Îhtîmala ku gelên Bakû-Rojhilatê Suriyeyê û hêzên wê yên azadiyê vê carê ji TC'yê tolê hilînin pir zêdetir e. Li her qadê tê dîtin ku di vê çarçoveyê de xwe amade kirine. Ji vê jî wêdetir, dewletên ku heta niha bi hêsanî fersenda êrîşên didan rêveberiya AKP-MHP'ê û destek didan wan jî, êdî vê destekê nadin. Belkî di vê noqteyê de jî guhertinên girîng ên siyasî çêbûne, ji bo faşîzma AKP-MHP'ê li vir êdî derya xilas bûye.

Baş e wê çî bibe, Tirkiye wê biçe ku derê? Me di talîmata Tîrmehê de jî ev pirs pirsî bû û diyar kiribû ku Tirkiye ketiye saleke ji geşedanên pîralî re vekirî û tevlihev. Muxalefeta maseya 6 alî bi taybetî di mijarên pîrsgrêka Kurd û demokratîkbûnê de, di rewşeke wisa de nîn e ku xeta AKP-MHP'ê derbas bike, lewma êşkereye ev yek rewşê hîn girantir dike. Yanî rewşa muxalefeteke ku Tirkiyeyê araste dike û rê nîşan dide, nîn e. Hêza 'Tifaqa Demokrasiyê' ku HDP hewl dide ava bike jî, ji bo afirandina çareseriyên bibandor têrker xuya nakin. Ev hemû nîşan didin li Tirkiyeyê rewşeke ku di pêvajoya pêşiya me de ji her cure geşedanên re vekirî heye.

Pir êşkereye ku faşîzma AKP-MHP'ê desthilatdariyê wisa bi hêsanî

bername û naçe. Beriya her tiştî wê nexwaze ku derfetên desthilatdariyê yên bidest xistine berdin. Ji wê jî zêdetir di gelek aliyan de suçdar e û dizanin dema ji desthilatdariyê ketin wê hesaba pêkanînan wan ên 20 salan ji wan were pîrsîn. Ji ber vê yekê eger bikevin hilbijartinê jî, wê bixwazin ku bi hezar dek-dolaban û zorê hilbijartinan qezenç bikin. Li hemberî ihtîmala windakirinê, wê karibin terora kolanan pêş bixin û hilbijartinan betal bikin. Hetta wê hewl bidin di nava xwe de darbeyên nû pêk bînin an jî bi hin hêzên cuda re şer bikin, bi vî rengî dorhêla hilbijartinê ji holê rakin û temenê desthilatdariya xwe dirêj bikin. Bêguman dema faşîzma AKP-MHP seri li van rêbazan dide, hêzên cuda yên desthilatdariyê jî wê bixwazin rêbazên wekî wan bikar bînin û desthilatdariyê bidest bixin.

Eger rastiya komploger, darbekar û qirker a AKP-MHP'ê li ber çavan were girtin û komkujîya Zaxo ya herî dawî pêk anî bê nîrxandin, mirov dikare bifikire ku dibe serî li hewildanên hîn hovtir bidin. Diyarê ku ev desthilatdarî rêya dirêjkirina temenê xwe di komkujî û şeran de dibîne. Baş e, wê li ku derê komkujîyan pêk bîne û dijî kê şer bike? Wisa tê fêmkirin ku wê dest ji lêgerîna xwe ya ji bo êrîşa ser Rojava bernede û kêliya ku derfet dît wê êrîşek wiha pêk bîne. Eger ev nebe, dibe ku bi Suriyeyê re jî bikeve nava şerekê. Komkujîya Xaxoyê ihtîmala ku di nava Iraqê de jî şer derxîne bihêz kiriye. Jixwe qeyrana siyasî ya li Iraqê tê jiyîn jî ji vê zemîneke guncav çêdike. Eger yek ji van jî pêk neyê, wê demê dibe ku wekî Garê li hemberî qadên din ên gerîla jî serî li êrîşên dagirkeriyê bide. Bi taybetî dibe ku zorê bide Emerîka û PDK'ê û êrîşek wiha hevpar amade bike. Bêguman wê hewl bide herî zêde rêveberiya wê bike hedef û ji bo vê yekê li gel rêxistinên îstîxbaratê yên van hêzan re li dijî hevalên me yên rêveberiyê êrîşan amade bikin.

Pêwîst e em vana hemûyan li ber çavan bigirin û nêzikahiyek ku xwe ji berê de amade dike nîşan bidin. Divê teqez em karibin êrîşên muhtemel ên dijî rêveberiyê vala derxînin. Pêwîst e li hemberî ihtîmala êrîşên nû yên dijî Herêmên Parastina Medya, qadên Iraq û Suriyeyê amadekariyên me hebin, qasî em êrîşan vala derxînin divê

em êrîşkarên têkbibin û serkeftinê teqez bidest bixin. Li hundir dijî her cure hewildanên komplo û darbeyên muhtemel em bi amadekarî bin û ji hewildanên bi vî rengî şoreşa demokratîk bi serkeftî derxînin. Divê em karibin derfet û fersendên ku wê ev rewşên wiha derxînin holê bi hostayî binirxînin.

Eger em karibin listik û êrîşên dîktatoriya faşîst a AKP-MHP'ê vala derxînin, tiştê ku wê li Tirkiyeyê pêk were, wê şoreşek demokratîk a rast ku xwe dispêre azadiya Kurd be. Lê dema AKP-MHP hildiweşe, pêwîste em baldar bin ku rêveberî derbasî maseya 6 alî ya bi pêşengiya CHP'e jî nebe. AKP-MHP naxwaze ku bi hêsanî desthilatdariyê berde, ev jî şansê CHP û maseya 6 alî yê desthilatdarbûnê lawaz dike. Lê hêzên derve yên naxwazin li Tirkiyeyê pîrsgrêka Kurd bê çareserîkirin û şoreşa demokratîk pêk were, bi taybetî wê zorê li AKP-MHP'ê bikin ku desthilatdariyê bidin CHP û maseya 6 alî. Pêwîst e li hemberî rewşên wiha jî şiyar bin û karibin bihêlin guhertina desthilatdariya li Tirkiyeyê teqez ber bi demokratîkbûnê ve pêk were.

Berxwedana gerîlayên HPG û YJA-Star'ê pêvajoya hilweşandina faşîzma AKP-MHP'ê leztir kiriye

Rêhevalên Hêja!

Me rewşa berxwedana giştî ya ku em weke Tevgera Azadiya Kurdistanê û gelê Kurd li dijî êrîşên pîralî yên faşîst-qirker dimeşîne, di talîmata bi minasebeta Berxwedana Rojiya Mirinê ya Mezin a 14'ê Tîrmehê de nîrxandibû, bal kişandibû ser asta tekoşîna tê meşandin, pêşketinên hatine bidestxistin û hinek xeletî û nebesiyên girîng ên di tekoşînê de tên jiyankirin. Piştî wê jî tekoşîn wekî xwe berdewam kir. Şerê dîrokî yê li Zap, Avaşîn û Metîna sê meh û nivîn xwe tije kirin. Femandariya Biryargeha me ya Navendî bilançoya giştî ya şerê 3 mehan weşand û asta şerê li Kurdistanê tê meşandin nîşanî hemû cîhanê da.

Niha dema em dikevin sala 39'emîn a Pêngava Şoreşgerî ya 15'yê Tebaxa dîrokî de, di bingeha stratejiya şerê gelê şoreşgerî de ev berxwedana tevahî bi pêşketinê didome. Bi kurtasî rewşeke ku pir zêde guherîye nîn e, tenê bûyer û geşedanên nû hene. Eger em vê geşedanê ji destpêka salê ve bi kurtasî vebêjin, dikarin vana bînin ziman: Wekî tê zanîn pêngava 2022'yan di rastiye de me da destpêkirin. Di çarçoveya civînên ku me tevahiya zivistanê çêkirin de, me hemleya xwe ya Dem Dema Azadiyê ye ku azadiya fizîkî ya Rêber Apo dike hedef, ji 15'yê Sibatê ve pêş xist, di 8'ê Adar û Newrozê de wekî Pêngava Sala Pênciyemîn derxist lutkeyek nû.

Dijminê ku di şerê sala 2021'an de îradeya wî piranî şikestibû, ya rastî ji bo ku pêşiya vê pêngava me bigire, ji şerê Ukraynayê jî feyde girt û ji 14'ê Nîsanê ve êrîşên hewayî, ji 17'yê Nîsanê ve jî bi rengê dagirkeriya bejahî êrîşên Zap û

Avaşîn dan destpêkirin. Ev êrîşên xwe ji 25'ê Gulanê ve li qadên rojavayê Zapê, Girê Cudî, Girê FM û Girê Hekkarî (Metîna) berfireh kirin. Ji 4'ê Tîrmehê ve jî heta Girê Amêdiyê berfireh kirin. Di van êrîşan de hemû hêza xwe ya çekan di asta herî jor de bikar anî. Hetta her cure çekên qedexekirî yên wekî bombeyên kîmyewî û taktîk-nuklêrî yên di destê NATO'yê de jî, bi taybetî li dijî tunelên berxwedanê bi zêdehî bikar anîn. Cerdevan û çeteyên wekî DAİŞ'ê ajotin qada şer.

Hêzên me yên gerîla ku amadekariyek wan a girîng hebû, ji kêliya

Pir êşkereye ku darbeyên

giran ên gerîlayên Zap,

Avaşîn û Metîna di vê

bingehê de li dijmin

xistine, plana rêveberiya

faşîst a AKP-MHP'ê ku

dixwest bi lez encam

bigire, serkeftinê bidest

bixe û biçe hilbijartinê,

xirab kiriye. Ji vê jî

wêdetir pêvajoya ketin

û hilweşandina faşîzma

AKP-MHP'ê jî leztir kiriye.

Eger îro rêveberiya Tayyîp

Erdoxan tevî ku ji Madrîdê

bi bezê diçe Tehranê jî

encam bidest naxe û êdî

wekî berê destekê nagire,

bêguman di vir de têkçûna

wan a li Zap, Avaşîn û

Metîna rolek girîng dilîze.

Êdî ti kes pêwîst nabîne

ku guh bidin rejîmek

hildiweşe û

destek bidin wê.

ku asta êrîşên dagirkeriyê fêmkirin ve derbasî pozîsyona berxwedana aktîf bûn, şerê herî mezin û watedar ê dîroka me pêş xistin. Bi dersên ku ji pratîka şerê sala 2021'an derxistine re, ji kêliya destpêkê ve derbeyên giran li hêzên dagirker dan. Her gir û tunelekê li berxwe da, hemû erdnîgarî bû qada şer. Di şerê timên bi tevger ên kordîneyî û tunelan de, taktîkên gelekî afirîner hatin pêşxistin, asteke girîng derxistin holê. Li dijî hêzên dijmin ên dixwastin nêzî tunelên şer bibin, çalakîyên êrîşê yên têkbirinê hatin lidarxistin. Dijmin bêtî berdêl neket tu devereke, li tu devereke wekî ku ji berê de hatiye plankirin nekarî bi awayekî lez û saxlem bicîh bibe.

Gerîlayên HPG û YJA-Star li Zap, Avaşîn û Metîna bi rastî jî şerê dîroka gerîla yê herî watedar û gelek nûbûnan di hewîne meşand. Tiştê ku karibe bike di asta herî jor

de bi serkeftî pêk anî. Ruhê fedayî yê Apogeriye derxist lutkeyek nû. Mînaka herî jor a rêhevaltiya jinmêr, hevaltiya dozê, partîbûna li ser xeta fedayîtiyê nîşan da. Pîvanên jiyana welatparezî û şoreşgeriya rast jinûve çêkirin. Gerîla bi rastî jî bi ruhê Zendûra, Mamreşo, Werxelê û Girê Sor li berxwe da. Di 18'yê Gulanê Roja Şehîdan û Meha Şehîdan de bûn xwedî jiyana û berxwedanek hêjayî rastiya şehîdên me yên leheng. Ruhê berxwedanê yê 30'ê Hezîran û 14'yê Tîrmehê gihîşt lutkeyê. Niha jî bi ruhê Pêngav û Serkeftina 15'yê Tebaxê li berxwe dide. Ketina sala 39'emîn a Pêngava 15'yê Tebaxê bi serkeftinên mezin pêşwazî dikin.

Bêguman di nava şerekî wiha mezin de xeletî û kêmasiyên tîn jiyankirin jî hene ku Femandariya me ya Biryargeha Navendî li ser wan disekine û sererast dike. Ji bilî silavkirina berxwedanek wiha wêdetir ti helwestek nabe. Di vê bingehe de em careke din berxwedana mezin a dîrokî ya gerîlayên Zap, Avaşîn û Metîna silav dikin.

van deran biparêz e û saxlem bike bînavber ji hewa ve êrîş dike, di bejahiyê de jî hewl dide rêyan bîne van deveran. Li tevahiya van qadan hêzên artêşa faşîst-qirker û gerîlayên azadiyê di nava hev de û sing bi sing in. Her aliyek hewl dide valahiyên hev bigirin û êrîş bike. Gerîla hema bêje li her deverêkê, her roj çalakîyên leşkerî yên darbeyan li dijmin dixin pêk tînin. Ev rewş neta li qadên ku ji 17'yê Nisana 2022'yan ve êrîş liser tîn meşandin, li hemû qadên ku di tevahiya sala 2021'an de şer lê hatiye meşandin jî wiha ye. Ji Şukê heta Mamreşo li hemû qadan çalakîyên gerîlayan çêdibin.

Yên ku jiyana û xebata xwe li gorî pêdiviyên şer amade nakin, nikarin erkên demê bi serkeftî bimeşînin

Ji bo vê, eniya şer ji bilî rast fêmkirin û tîgihîştina tiştên tîn jiyankirin tiştêkî zêde bê gotin nînin e. Wekî ku me di talîmata Tîrmehê de jî anîbû ziman, ya rastî di şer de

li derveyî şer in, lewma qasî tê xwestin tedbîran nagirin û dibin he-defa êrîşên dijmin.

Ev rewş û bûyerên tîn jiyandin me mecbûr dikin ku em careke din li ser van mijaran rawestî û tiştên berê hatine gotin dubare bikin. Divê êdî ev rewş hem di aliyê feraset hem jî pratîkê de teqez werin derbaskirin. Pêwîstiya herî jêr a partîbûn, PKK û PAJK bûnê ev e. Dema ku stratejiya me stratejiya şerê gel e şoreşgerî be, bi pêşengiya gerîla em wekî partî û gel bi giştî di nava şer de bin, hinek kadro û sêmpatîzanên partiyê nikarin li derveyî şer bimînin, nikarin xwe li derveyî vî şerî bibînin. Helwestek wiha xelet e, xwe xapandin e. Yê ku xwe wiha dibînin, jiyana û xebata xwe li gorî pêdiviyên stratejiya şerê gel e şoreşgerî amade nakin, nikarin erkên demê bi serkeftî bimeşînin. Wêdetir li hemberî êrîşên dijmin nikarin xwe jî biparêzin. Ji ber ku eger tu xwe li derveyî şer bibînî jî, dijmin wisa nabîne û wê êrîş bike. Ev rewş jî bo çar parçeyên Kurdistanê û derveyî welat derbasdar e. Tu deverêk

rekî mezin dijîn, bi taybetî li Qadên Parastina Medya asteke gelekî girîng a vî şerî jî heye. Lê şerê li vê qadê bi tena serê xwe tam têrker nînin e. Pêwîst e şer li her derê belav be û gel jî bigire nava xwe. Dîsa divê hemû xebat li gorî pêwîstiyên şerê gel e şoreşgerî werin rêxistinîkirin, meşandin û partiya me hemû xwe di nava şer de bibîne. Ev yek hem jî bo yekparetî û serkeftina xebatên şoreşgerî, hem jî ji bo tedbîrên li dijî êrîşên dijmin û valaderxistina wan pêwîst e. Em bawer dikin ku hemû rêheval wê di vê bingehe de terzê jiyana, rêxistinîkirin û têkoşîna xwe teqez sererast bikin.

Hêza têkoşîna me ya civakî, li gorî stratejiya şerê gel e şoreşgerî bi perwerde û rêxistinîkirî nînin e

Rêhevalên Hêja!

Astek têkoşîna me ya civakî jî heye. Ev ast di pêvajoya borî de dom kiriye. Bi astek wiha ya têkoşîna civakî re dikevin sala 39'emîn a Pêngava Şoreşgerî ya 15'yê Tebaxê. Ya rastî potansiyela têkoşîna me ya civakî pir bi hêz e. Lê ev potansiyel li gorî pêwîstiyên stratejiya şerê gelê şoreşgerî bi perwerde û rêxistinîkirî nînin e. Ji ber vê yekê têkoşîna civakî ya pêwîst dernakeve holê û şerê gel pêş nakeve. Di asta meş û mitîngan de çalakîyên girseyî yên hatine fêrbûyî didomin. Bi taybetî gelê me yê Rojava û Ewropayê hertim liser piyan û di nava çalakîyan de ye. Her çi qasî dubarebûnek diyar îfade bike jî, îsrar û domdariya wê her tim silavkirinê heq dike.

Eşkere ye roja 24'ê Tîrmehê li salona ku 99 sal beriya niha Peymana Lozanê lê hatiye îmzekirin, pêkanîna "Konferansa Kurd a Lozanê" gelekî girîng û watedar e. Di sed saliya Lozanê de divê helwesta netewî ya Kurd li dijî Lozanê çawa be, daniye holê. Nîşanî hemû cîhanê daye ku Kurd wekî neteweyek bi hişmendî, rêxistinî û yekrêzî ye, amade ye ku xwe birêve bibe. Bêguman divê ev helwest hîn zêdetir were pêşxistin, di vê çarçoveyê de derkevin pêşberî raya giştî ya cîhanê û Peymana Lozanê ku belgeya qirînkirina Kurdistanê e ji rewşa derbasdarbûnê were derxistin. Tiştê ku wê her cure nokerî û xiyaretê tune bike jî xebatên wiha û serkeftina wan e. Di vê çarçoveyê de em xebatên vê konferansê silav dikin û serkeftinê dixwazin.

Li aliyê din, ya rastî Meşa Gemlikê asta hêza potansiyela civakî ya li Bakûrê Kurdistanê û Tîrkiyeyê jî daniye holê. Lê ew çalakîbûyîna nayê domdarkirin û hîn zedetir nayê pêşxistin. Her çi qasî êrîşên faşîst-qirker vana asteng dike jî, astengiya esasî lawaziya pêşengiyê ye. Ji ber vê yekê rewşa heyî tî jiyandin.

Careke din feyde heye ku were dubarekirin. Di xebatên me yê perwerde û rêxistinîkirina girse de ku em jê re dibêjin xebatên avakirina civakî, di çalakîbûyîna girseyî de lawaziye cîddî tî jiyandin. Dîsa xebatên perwerde û rêxistinîkirinê yên tîn meşandin li gorî pêwîstiyên avakirina Netewa Demokratîk û parastina cewherî ku dema sêyemîn

a partîbûnê îfade kirine, nînin in, li gorî taybetmendiyên dema duyemîn a partîbûnê ne. Tevî hemû nîqaşan jî ev rewş qasî tê xwestin nayê derbaskirin, guhertin û sererastkirina pêwîst nayê çêkirin.

Eşkereye ku di qada civakî de lawaziya di çalakîyê de tê wateya lawaziya di perwerde û rêxistinîkirinê de. Ev jî di heman demê de lawaziya di tevlibûnê de îfade dike. Bêguman ev naye qebul kirin. Divê hemû pêşengiya partiya me, lewre hemû xebatên me xwe di ber tevlibûnê de berpirsyar bibînin û xebatên tevlibûnê nû bimeşînin. Bêguman herî zêde rêxistinbûn û xebatên ciwanan jî vê yekê berpirsyar in û divê teqez pêwîstiyên wê bicîh bînin.

Li dijî êrîşên ekolojîk, rewşeke ku ji tekoşinkirinê ditirsîn tî jiyandin

Rêhevalên Hêja!

Di rojên dawî de li ser çapemeniyê baştir zelal bû ku dijminê faşîst-qirker ev 2 sal in daristanên Kurdistanê dibire, dibe Tîrkiyeyê û difiroşe. Di sala 1994'an de gund bi hilweşandin û şewitandinê tune kirin, niha jî bi şewitandin û birîna daristanan tune dike. Di serî de qada Besta ku gerîla herî zedê xwe dispêre wir, li gelek qadên wekî Dêrsim, Bedlîsê bi awayekî ku çiqilek şil jî nehêlin komkujîya daristanan dikin. Bêguman ev êrîşek ekolojîk e. Li cihekî ku daristan nebe, şinkahî nebe, jiyana mirovan û civak jî nabe. Wê çaxê viya bi armanca ku Kurdistanê bêmirov bihêle dike. Yanî tiştê tê kirin parçeyekî bingeîn e qirînkirinê ye. Di heman demê de rêbazek şerê taybet e jî. Çawa ku hewl da gundan tune bikin û gerîla bê gel bihêlin, niha jî hewl dide ku daristanan tune bike û gerîla bê kamuflaj bihêle. Tevî ku rastî wihan e jî, ev 2 sal in li hemberî vê rewşê bertekek cîddî nehatiye nîşandan. Hîn nû nû, ew jî li ser çapemeniyê tê teşhîrkirin. Baş e çawa dibe wekî ku ji celad çare were xwestin, yê dibêjin em dijberî talankirina daristanan e jî, ji dewletê dixwazin ku vê rewşê asteng bike. Ji xwe van pêkanînan hemuyan dewlet dike, dide kirin. Hem jî bi zanebûn, bi plankirî û rêxistinîkirî.

Ev rewş jî bo me gelekî girîng e. Beriya her tiştî sekna me ya gerilla û asta hêza gerîlayên me nîşan dide. Ya duyemîn; li Bakûrê rewşa welatparêziyê datîne holê. Hem jî li Şîrnexê ku em dibêjin welatparêziya wê ya herî xurt e, kesek dernakeve û tiştêkî ji van kesên qirînkirinê dikin re nabêje, rêyan xirab nake, wesayîten ku daran dibin naşewitîne. Baş e, ma ev rewş wê were qebûlîkirin yan na? Gelo têkoşinkirina li hemberî vê yekê ewqasî zehmet e? Gerîla jî dikaribû bi rehetî têkoşin bike. Welatparêzan jî dikaribûn bikin. Li hemberî talûkeya girtinê, dikaribûn hemû têkoşinê bi veşartî bimeşînin. Ruhê tu kesî jî ne dibihîst. Lê nayê kirin. Berevajî wê jî nedîtî ve tî. Rewşeke ku ji tekoşinkirinê ditirsîn tî jiyandin. Li vir dikare were gotin 'eger têkoşin hatiba meşandin jî wê nehatiba astengkirin, feydeyek wê nedibû!' Em wisa bihesibînin ku ev nêrîn rast e. Lê wiha jî be, têkoşîna

Ş. Ferhat Dersim

Em serkeftinên wan ên derbeyên giran li dijminê faşîst-qirker dixin, di bingeha çalakîya Mamreşo de pîroz dikin. Şehîdên xwe yên leheng bi rêzdarî, heskirin û minetdariyek kûr bibîr tînin. Em di wê baweriyê de ne ku gerîlayên pêşeng û hêza serkeftinê wê ve erka xwe her tim bicîh bîne, serkeftinên mezin hêvî dikin.

Pir êşkereye ku darbeyên giran ên gerîlayên Zap, Avaşîn û Metîna di vê bingehe de li dijmin xistine, plana rêveberiya faşîst a AKP-MHP'ê ku dixwest bi lez encam bigire, serkeftinê bidest bixe û biçe hilbijartinê, xirab kiriye. Ji vê jî wêdetir pêvajoya ketin û hilweşandina faşîzma AKP-MHP'ê jî leztir kiriye. Eger îro rêveberiya Tayyîp Erdoğan tevî ku ji Madrîdê bi bezê diçe Tehranê jî encam bidest naxe û êdî wekî berê destekê nagire, bêguman di vir de têkçûna wan a li Zap, Avaşîn û Metîna rolek girîng dilîze. Êdî ti kes pêwîst nabîne ku guh bidin rejîmek hildiveşe û destek bidin wê.

Îro di şerê Zap, Avaşîn û Metîna de asta heyî wiha ye: Faşîzma AKP-MHP'ê li vê qadê derbeyên giran xwarine, di nava van darbeyan de leşker danîne ser hinek giran û ji xwe re hinek qad girtine. Ji bo ku

pirsgirêk jî ber wê yekê derdikeve ku şer li qadên Bakûr, Tîrkiyê û Başûr bi awayekî têrker nehatiye berfirehkirin. Bêguman li van qadan jî hinek çalakîyên girîng tîn lidarxistin. Darbeyên cîddî li dijmin hatine xistin. Pêwîst e ev jî werin silavkirin. Dîsa jî bo derbaskirina kêmasiyan hewldanek girîng jî heye. Lê rewşa heyî li gorî ya pêwîst pir kêmtir e. Çi pêwîst bike divê em bikin û van kêmasiyan teqez derbas bikin.

Pir êşkere ye ku şer li gelek deverên ku diviyabû lê hatiba belavkirin, qasî tê xwestin nehatiye berfirehkirin. Ji wê jî wêdetir li qadên wiha jî ber bêtêdbiriyê windahî jî tîn dayîn. Herhal em nikarin vana wekî tesadûf bigirin dest an jî em nikarin wekî bûyerên ji rêzê bibînin. Eşkere ye ku li holê pîrsgirêkek cîddî ya nêzîkahiya bîrdozî û stratejîk heye. Stratejiya şerê gel e şoreşgerî rast nayê fêmkirin, jiyana û xebat li gorî pêdiviyên vê stratejiyê nayên birêkûpêk kirin. Hîn jî feraset û helwestên ku xwe li derveyî şer dibînin tîn jiyankirin. Ji bo vê yekê hezar û yek hincet tîn nîşandan, ya rastî rewşek xafletê ya cîddî tî jiyandin. Di vê bingehe de gelek hêzên şoreşger xwe li derveyî şer digirin û li gel ku pêwîstiyên erkên stratejîk bicîh nayînin, yek jî bawer dikin ku

li derveyî stratejiyek wiha nînin e. Ji ber ku dijmin li her derê ye, komkujîyên Parîs û Silêmaniyê nîşan dane ku dijmin her derekê wekî qada êrîşê dibîne. Wê çaxê divê em xwe nexapînin, rastiya dijmin rast fêm bikin û li dijî wê di nava têkoşînek rast de bin.

Ya rastî pêwîst nedikir ku em bîjin, lê helwesta xapînok her ku diçe meyla zêdebûnê nîşan dide, lewma bi kurtasî be jî divê liser bê rawestî. Meyla ku di rastiye de nakeve stratejiya şerê gel e şoreşgerî, şer di hundirê xwe de his nake û xwe li derveyî şer dibîne, her diçe nêzîkahiye ku cewhera stratejiya şerê gel e şoreşgerî vala dike û stratejiyê bêwate dikin jî nîşan dide. Viya bi rengê ku her tim gotina şerê gel e şoreşgerî dibêje, lê pêdiviyên wê bicîh nayîne dike. Hetta hewl tî dayîn ku li ser navê şerê gel e şoreşgerî her tiştêkî derveyî şer bixin nava wê. Yanî bi naveroka têgehan jî tî lîstin û tînin rewşa ku cewhera wê hatiye valakirin. Eşkere ye ku divê li dijî van nêzîkahiyan jî têkoşin were kirin û li gorî wate û cewhera biwêjên stratejiya şerê gel e şoreşgerî û parastina cewherê helwestên pratîk werin pêşxistin.

Di dawiyê de, bêguman em şe-

li dijî qirkirina daristanan gelekî girîng e. Ev rewş yek ji sê lingên bingehîn ên paradîgmaya me ya Modernîteya Demokratîk pêk tîne. Îro têkoşîn serkeftî nebe jî, wê rojek werê û ev têkoşîn wê biser bikeve.

Her wiha pêwîst e li hemberî şerê taybet ê psikolojîk jî bi baldarî û tedbîr tevgerkirin hebe. Di vê mijarê de bi taybetî pêwîste xebatên çapemenî û ragihandinê pir baldar bin. Me her tim aniye ziman, jiyana

me di 15'yê Tebaxa 1984'an de daye destpêkirin qezenç bikin û bi gihîjin armancê xwe yên siyasî.

Herdu alî jî vî şerî ji bo xwe wekî 'Şerê man û nemanê' pênase dike û hemû hêza xwe bikar tînin. Bi taybetî faşîzma AKP-MHP'ê hemû hêza hundir û derve ya Tirkîyeyê, derfetên wê ji bo vî şerî seferber dike. Di şer de rêbaz û amûrên ku girêdayî tu qaydeyên exlaq û hiqûqê nînin, bikar tîne. Eşkere ye ku hêzek

kanîn, derfet û fersendên vê yekê hene. Em jî bi armanca pêkanîna vê yekê ev 12 sal in di bingeha şerê gel ê şoreşgerî de têdikoşin. Me faşîzma AKP-MHP'ê baş lawaz kiriye û aniye halê ketin û hilweşandinê. Niha me hemû plansaziyeke xwe yên bîrdozî, siyasî û leşkerî bi armanca ku di vê bingehê de encamê bigirin, pêş xistine. Vaye em di vê bingehê de dikevin sala nû ya 15'yê Tebaxê. Em dixwazin di

Wisa tê hîskirin di helwest û seknên ku bi heyecan û tevgerek mezin a şoreşgerî derdorê dinirxînin, derfetên û fersendan dibînin û li gel hevalên li cem xwe van derfetên bikar tînin û destkeftiyên şoreşgerî bidestdixin de lawazbûn heye. Bêguman vana bi eşkereyî nayên gotin. Lê bi hincetên pir cuda datînin holê. Ji kêmbûna derfetên, şideta dijmin, hîn zêdetir jî, ji astengkirinên hevalên derdora xwe gazingîrin heye. Hetta car caran nêzikahiyên ku gel jî dikin hincetên tînin. Vaye em dixwazin bêjin ku divê ev lawazî hemû werin dîtin û derbaskirin.

Em hertim îfade dikin: Pirsgerêk di zêdebûna hêza dijmin û kêmbûna hêza me de nîn e, yan jî ji bêderfetî û bêfersendiyên ji ber şert û mercan, ji têkoşîna kêma ciwan û jinên nîn e; berevajî ev hemû hem jî di asta herî jor de hene. Wê demê pirsgerêk li ku derê ye? Pirsgerêk pirsgerêk di pêşengiya ku wê van hemûyan plan û rêxistin bike, arasteyî tekoşînê bike de ye. Yanî di partiyê de, yanî di me de ye. Bêguman em jî kedek piralî didin û têdikoşin. Diyar e ku em li cihê xwe nasekinin. Lê têkoşîna em dimeşînin têri serkeftinê nake. Di feraseta me de tengbûn û seransertî heye. Em xwe nagihînin asta feraseta Rêber Apo û ferasetên xwe yên takekesî pêş dixin, viya jî li ser derdorê ferz û îsrar dikin. Terzê me afirîner, usluba me rêxistînkî û ya qezenç dike nîn e, tem-poya me têrker nîn e. Lewma di pêşengîkirina têkoşînek wiha ya serkeftinê de têrker nabe.

Bêguman ev rewş nû nayê hişê me. Em di civînên rêveberiyê û perwerdeyan de her tim vana nîqaş dikin û li gorî xwe di astekê de rexne û rexnedayîne jî çêdikin. Lê dîsa jî pirsgerêk bi awayekî mayinde çareser nabe û têrkerî dernakeve holê. Baş e çima? Wê çaxê rexne û rexnedayîna me têrî nake. Guhertin û veguhertina pêwîst a tê xwestin, di raman û terz de bi temamî pêk nayîne. Bi guhertinek sî-nordar, ya rastî rê li ber domandîna feraseta kevin vedike. Wê çaxê wekî gava duyem divê em rêbaz û helwesta xwe ya rexne-rexnedayîne biguherin. Pêwîst e em vana bi rastî jî di xeta Rêbertiyê de pêk bînin û guhertin-veguhertina mutleq bi afirînin. Canê me bi êşe jî, ji bo ku em dersên dewlemend ê pratîkê derxînin û xwe bihêz bikin, pêwîst e em bi awayekî têrker rexne-rexnedayîna ku teqez pêwîst e pêk bînin û ji vê yekê paşde gav ne avêjin. Divê em nebêjin bila vê guhertin û veguhertinê hinek din bikin, bila partî me biguherîne. Pêwîst e em guhertin û veguhertina xwe bi keda xwe, bi awayekî rast bikaranîna şewazê rexne-rexnedayîna Apogerî re em bixwe çêbikin.

Di asta feraset û şewaz de gelek tiştên ku divê em biguherînin û ser-rerast bikin hene. Feraset û taybetmendiyên çîna burjuvaya biçûk pir zêde bandorê li nava me dike. Zîhnîyet û siyaseta serweriya zîlam jî gelekî bandorê li dorhêla me ya partiyê dike. Dijminên esasî ev in. Wekî dibêjin: 'Av xew dike lê dijmin xew nake'. Vaye dijminên ku xew nakin û hertim êrîş dikin ev in. Wê

demê pêwîst e em li hemberî feraset û helwestên burjuvaya biçûk têkoşîna çînî, li hemberî zîhnîyet û helwestên zîlamê serwer jî têkoşîna zayendî di nava xwe de her tim pêş bixin. Heval ji bo ku di hundirê xwe de bifikirin, di bingeha vana de xwe berpirsyar bikin û dijî xeletî û kêmasiyên di pratîkê de dibînin têkoşîn bikin, pêwîst e ji xwe re dem veqetînin. Di çarçoveya pratîka teng de 24 saetan bi karên pratîk re mijûl bûn mirovan nagihîne rastî û serkeftinê. Pêwîst e em ji xwendin û fikirandinê re jî dem veqetînin. Divê em paraznameyên Rêbertiyê dubare dubare bixwînin û dersên ezmûnên pratîkî bifikirin. Divê em ji bo nîqaşên li gel hevalên ku em bi hev re kar dikin re jî, demê veqetînin. Bi wan re tenê karên teng ên pratîk-rêxistinî na, divê di heman demê de mijarên cidî yên teorîk, bîrdozî û politîk jî nîqaş bikin. Tiştêk wiha ji bo me jî pêwîst dike, pêdiviya rêhevalên li cem me jî bi vê yekê heye. Di xeta rast a çînî de, xeta netew de û bi taybetî di xeta zayendî, yanî di xeta azadiya jinê de lêhûrbûn, her tim di bingeha lêhûrbûnek wiha de berê xwe bidin karên pratîkî, wê kadroyekê her tim serkeftî bike. Pirsgerêka pêşengiyê jî di asta kes û partiyê de wiha dikare çareser bibe.

Rêhevalên Hêja!

Em sala pênciyemîn a Rêbertiyê dijîn. Em wekî tevger xwediyên têgihîştina pêncî saliyê ne. Em dikevin sala 39'emîn a Pêngava Şoreşgerî ya 15'yê Tebaxê. Em wekî tevger xwediyê hêza îradeya 39 saliyê ne. Êdî em di wê astê de ne ku rastiya her tiştêkî zanibin û ya hîn mezintir biser bixin. Em xwediyên asta hişmendî û hêzekî wiha ne. Wê demê pêwîst e em vê rastiye hemûyê di pratîkê de nîşan bidin û hostahiya şoreşgerî di her qadek pratîkê de nîşan bidin. Di vê bingehê de pêwîst e em her cure ramana politîk û terzê pratîk di cîh û dema wê de pêş bixin ku faşîzma AKP-MHP'ê, li pêş û paşîya wê kî hebe bila hebe jî, têk bibe. Pêwîst e em zanibin erkên xwe yên Sala Pênciyemîn ên ku azadiya fizîkî ya Rêber Apo hedef dikin, di pratîkê de biserkeftî bicîh bînin.

Di bingeha vana de, 15'ê Tebaxê Cejna Vejîna Netewî û Gerîla di serî de li Rêber Apo, li tevahiya rêhevalan, hêzên me yên gerîlayên leheng, gelê me û dostên me careke din pîroz dikin, bang li hemû rêhevalan dikin ku di xeta Serkeftin û Pêngava 15'yê Tebaxê de xwe nû bikin û Sala Pênciyemîn a Rêbertiyê bikin sala serkeftina herî mezin a dîroka me!

Bimre Dîktatoriya Faşîst Mêtînger-Qirker!

Bijî Têkoşîna Me Ya Azadî û Demokrasiyê!

Bijî Şerê Me Yê Gelê Şoreşgerî! Bijî Ruhê Serkeftinê û Pêngava 15'yê Tebaxê!

Bijî Rêber Apo!

kirina di dorhêla şerê psikolojîk ê taybet de wekî meşa li ser devê kêrê ye. Eger tu baş hesab nekî û xeletiyek biçûk bikî, wê te ji nîşka ve bibire. Eger tu gotinên xwe bi baldarî bikar neyînî, di bin navê 'Ezê dijmin teşhîr bikim' de, tuyê bikevî rewşeke ku dijmin bihêz û propagandaya wî dikî. Di vê mijarê de bi taybetî pêwîste yên propagandayê dikin pir baldar bin û xwe perwerde bikin.

Li dorhêla şerê psikolojîk ê taybet, dema em teşhîrkirina dijminê xwe hedef dikin, dibe ku em werin rewşeke wisa ku propagandaya mezinbûna dijmin bikin! Dema em dixwazin li dijmin bixin, dibe ku em werin rewşeke ku li lingê xwe bixin. Hemû avadaniya partiyê û gel divê li vê yekê baldar bin. Pêwîste xwe û gel di vê mijarê de perwerde bikin. Bêguman herî zêde jî kes û saziyên ku xebatên propagandayê dimeşînin, bi taybetî jî ragihandin divê pir baldar be.

Hêza tifaqa AKP-MHP'ê ya ku hîlbijartînek nû qezenç bike nemaye

Rêhevalên Hêja!

Pir eşkere ye ku dema em dikevin sala 39'emîn a Pêngava Gerîla ya Şoreşgerî 15'yê Tebaxê, em wekî tevger û gel di nava şerekî pir kûr û dijwar de ne. Dijminê faşîst-qirker dixwaze nijadkujiya ku ev 100 sal in dimeşîne temam bike, ji bo vê yekê jî destpêkê PKK'ê tasfiye bike. Ji bo vê yekê jî hewl dide gerîla têkbibin, baregehên me bidestd bixe û dagir bike. Em jî dixwazin zîhnîyet û siyaseta mêtînger-qirker a di kesayeta AKP-MHP'ê de şênber bûye, têk bibin û bi rengekî girêdayî demokratîkbûna Rojhilata Navîn û Tirkîyeyê, çareserîya azadîxwaz û demokratîk a pirsgerêka Kurd pêk bînin. Yanî em hewl didin şerê azadiya Kurdistanê ku

wê ya diyar heye û di vê bingehê de şer dike. Xwe dispêrin ezmûna şerê nijadkujiya ku ev 100 sal in li Kurdistanê dimeşînin û heta astekê şerkin jî fêr bûne. Lê aliyên wan ên lawaz ji aliyên bihêz zêdetir in. Faşîzma AKP-MHP'ê bi pêkanînen xwe yên li Kurdistanê, bi êrîşên xwe yên li ser Iraq û Suriyeyê re gelekî teşhîr bûye. Bi DAÎŞ, EI-Qaîde û ÖSO re bû yek, lewma vê yekê jî ew li cem gelek derdoran kiriye hêzek bêbawer û xeter. Ji ber vê yekê wekî berê desteka ji derve bi heman rengî nikare bigire. Rewşa piştî hevdiîtinê dawî yên NATO û Tehranê vê yekê pir zelaltir nîşan dide. Niha li Iraqê jî di encama komkujiya Perexê de pir zêdetir tengav bûye. Ji gel û derdorên siyasî li dijî wê dijberiyek giştî pêş dikeve.

Eşkere ye ku rewşa hundir ji ya derve hîn kambaxtir e. Hêzek wê ya leşkerî ku pir zêde çilmsiye û bi awayekî rûhî têk çûye, heye. Ji ber ku bi salane her tiştêk ji bo şer mesref kiriye qeyranek gelekî cidî ya aborî, tunebûn û feqîrtî heye. Ev jî girseyan her roja diçe zêdetir dike dijberên faşîzma AKP-MHP'ê. Di rêveberiyê de navendîbûnek di asta dîktatoriye de heye. Tayyîp Erdoxan û Devlet Bahçelî di bingeha ku hevudin îdare bikin de, her tiştî di destên xwe de digirin. Vana bîrêz û êrîşkar in. Muxalefeta ku ji bo wan dibe gopalê destan jî di nav de her kesekî diçewisîne. Hêza tifaqa AKP-MHP'ê ya ku hîlbijartînek nû qezenç bike nemaye.

Bêguman bixwe hilnawêşin, lê di rewşa niha de hatine rewşeke wisa ku li hemberî têkoşînek şoreşgerî ya di asta jêr de jî dikare hilweşe. Ev 20 sal in li desthilatdariyê ne, lewma civaka Tirkîyeyê jî, cîhana derve jî êdî teqez guhertinê dixwazin. Şert guncav in ku ev guhertin di bingeha têkoşîna şoreşgerî de, bi şoreşa demokratîk were pê-

sala 39'an de vê armanca xwe bi temamî pêk bînin.

Ji bo vê yekê amadekariyek me ya girîng heye. Paradîgmaya Rêbertiyê û ezmûna 50 salan pêşîya me ronî dike. Berxwedana Îmralî û sekna Rêbertiyê, rêya ku divê em bişopînin pir zelal nîşanî me dide. Gerîla tam di xeta lehengîya fedayî li berxwe dide. Ciwan û jinên Kurd li ser piyan e. Gelê me li dora Rêbertî û partiyê bûye xelek û ji bilî azadiyê tiştêkî qebûl nake. Hêzên şoreşger, sosyalist, demokratîk rewşenbîr û ramyarên cîhanê li cem me ne. Kurdan di dîrokê de cara yekem ev qas dost qezenç kirine. Bi kurtasî ji bo meşandîna têkoşîna azadiyê hêzek me ya girîng heye. Lê divê êdî em vê têkoşînê bi serkeftina mezin tacîdar bikin.

Di vê dema dîrokî de divê pêşengî xwe her hêlê de rexne bike û xwedî berpirsariyên xwe rabe

Me demek e bi civînên zêde ev rewş nîqaş kir û biryara teqez girt ku serkeftin mumkun e. Tevî hemû kêmasiyan jî berxwedana 6 mehan di vê bingehê de pêş ket. Niha di pêvajoya pêşîya me de erka me ye ku em vê berxwedanê hîn zêde mezin bikin û bigihînin serkeftinê. Baş e, ji bo vê yekê pêwîstiya me bi çi heye? Beriya her tiştî pêwîstiya me heye ku em ji dil de bawerîya xwe bi serkeftinê bînin û xwe di wê de kilîf bikin. Di her kesî û heman astê de nebe jî, wisa tê dîtin ku li cem me hinekan di bawerîya ji bo serkeftinê de hinekê lawazî an jî dudilî heye. Ji ber vê yekê pir zêde pirsgerêkan derdixînin pêş û mezin nîşan didin. Kar her tim ji bo jor tî hewalekirin û çareserî ji jor tê bendewarîkirin. Helwestên lawaz û bêçare tînin nîşandan û hwd. Lewma tengbûn û eger gotin di cîh de be nîşaneyên paşvekişandinê tînin dîtin.

GERİLLA DİRENİŞİNİN YARATTIĞI DEĞERLER VE BUNA KARŞI GELİŞTİRİLEN İHANET VE KOMPLO

AKP ve KDP kanla beslenen partilerdir. Aç kalmamak ve ayakta durabilmek için hep kan akıtmaya ihtiyaçları vardır. Ve bu durum onların daha büyük katliamlar yapabileceklerini göstermektedir. Bu katliam ya da provokasyonların nerede ne zaman olacağı belirsiz olsa da, Kürdistan coğrafyası ve Özgürlük Hareketi'nin örgütlü olduğu bütün coğrafyalarda bu provokasyonların geliştirilebileceğini ön görmek gerekiyor. Bunun somut ifadesi yakın süreçte Süleymaniye'de, Kelar'da, Kerkûk'te, Musul'da, Maxmur'da, Şengal'de ve Rojava Kurdistan'ın Qamişlo, Amûdê, Dirbêsiyê ve son süreçte Kobanê'de Kürt yurtseverlerine, Kürt öncülerine dönük yapılan katliamlardır. Bundan sonra da direniş alanlarının tümünde bu tip provokasyonları beklemek gerekiyor.

Nedim Seven

Tarihsel toplum gerçekliğinde her döneme damgasını vuran, askeri, siyasi, ekonomik ve zihni anlamda değişimlere yol açan ve en önemlisi de her toplumun kendi içinde ve yine diğer topluluklarla birlikte ortak, komünal yaşam hakikatinin günümüze kadar canlı kalmasını sağlayan toplumsal direnişler vardır.

Toplumsal direniş denildiğinde bunun içerisinde toplumun her kesiminden; çocuklardan gençlere, kadınlardan yaşlılara herkesin içinde yer aldığı direniş tarzından bahsedilir. Bu direnişlerin örgütlenmesi, geliştirilmesi ve sonuç alıcı noktaya getirilmesi öyle sanıldığı kadar kolay olmadığı gibi zor da değildir. Kolay değildir çünkü egemen erkek zihniyetiyle baskılanan insan beyni ve yüreğinin yeniden kendisinin ve toplumunun olmasının düğümlerini açmak, insanda hücrelerine kadar bir değişim ve dönüşümü gerektiriyor. Yani her insanın bulaştığı kölelik çarkının yarattığı yaşam tarzı ve yaşam alışkanlıkları insanı sadece toplumuna değil, kendi kendine de düşman haline getirmiştir. Hele bu insan kapitalist dönemin yaşayan insanıysa çok daha fazla insani özelliklerinden uzaklaştırılmış ve kendisi olmaktan çıkartılıp adeta bir ucubeye ya da silik bir köleye dönüştürülmüştür. Kendine ve kendinden olan her şeye düşmanken, düşmandan olan her şeye el pençe divan duran, boyun eğmeci ve karılık yapma temelinde toplumsal özelliklerinden uzaklaştırılmış insan olmanın dışında her şeye benzetilmiştir.

Toprak bilinci ve toplumunu kaybetmiş birey gerçekliği

Önder Apo onlarca yıldır en çok toplum dışı olmuş ve toplumunu kaybetmiş bu birey gerçekliğine karşı mücadele etmiş ve esas düşmanın bu yaratılmış karılığa amade köleliğe hazır nazır ve toplumu için hiçbir şey yapmayan kişilik olduğunu hep vurgulamıştır. Bu kişilik çaresiz, yurtseverlik görevlerinin bilincinden yoksun, düşmanın ne olduğunu anlamayan ya da toplumsallığın düşmanı olduğunun farkına bile varamayan insan gerçekliğidir. Böylesi bir gerçekliğe rağmen bu insanı direnmeye çağırmak, bu insan üzerinden toplumsal direnişi örgütlemek, düşman olan her şey karşısında refleks sahibi kılmak bu temelde yeniden yaratmak özellikle Kürdistan gibi her türlü sömürgeciliğin dayatılmış olduğu, sopanın başından hiç eksik edilmediği

ülkelerde sanıldığından çok daha zordur. Ancak toplumsal direnişlerde geliştirici ve belirleyici olan, erkek egemen sistemin tüm zalimliğine ve zulmüne rağmen baskılanamayan bir damar vardır ki egemenleri yani iktidar sahiplerini çılgına çeviren de bu gerçekliktir. İnsan ne kadar insan olmanın hakikatinden uzaklaştırılmış olsa da toplumun ahlaki ve politik değerlerinin bir ifadesi olan "ar damarı" bazen büyük oranda bazen küçük oranda da olsa günümüze kadar kendini koruyagelmıştır. Yine toplum ne kadar baskılanıp, dışlansa da toplumun asla vazgeçmeyeceği ve bunun uğruna canını feda edeceği "toprak" hakikatidir.

Günümüzde insanlığın büyük bir kısmı topraktan kopmuş yönünü betona vermiş olsa da yine topraktan kopamayanların sayesinde günlük açlık ihtiyaçlarını karşılamaktadırlar. İnsanın toplumsal zihnine yapılan her türlü kötülüğe rağmen toplumsal ananın toprağın göğsünde yetişen tarımı keşfiyle birlikte toprağın insanın toplumsal zihniyetinde yarattığı bir toprak bilinci vardır. Ve toprak bilincinin uzun zaman içerisinde yaşanan tarihsel değişim ve dönüşümlerle yarattığı toprağa bağlılık, vatana bağlılık ve toplumsal değerlere sahip çıkmanın adı olan yurtseverlik her toplumun insanının beyninin ve yüreğinin bir köşesinde yer edinmiştir. İşte topluma tüm saldırılara rağmen, kapitalizmin vahşiliğine rağmen insan asla bu gerçekliğinden koparılamamıştır. Öyle ki toprak bilinci, kendisiyle birlikte insanı sevmek, toplumu sevmek ve insanın yarattığı değerleri koruma refleksinin üzerine zaman zaman tozlar düşüp görünmez kılınsa da, yerinde ve zamanında esen rüzgarlar bu tozları kaldırmayı başarmış ve o refleks tekrar görünür kılınmıştır. Ya da deyim yerindeyse küllerinden yeniden yaratmayı başarmıştır. Yani başka yerden getirilip ve bununla kendini yeniden yaratmaktan bahsetmiyoruz. Kendisinin olan ve bedeninin her hücrelerinde barındırdığı öz be öz doğrudan direnişle alakalı toplumsal değerden bahsediyoruz. Ve bu insan olan her canlıda mevcuttur.

Mevcut toplumsal gerçekliğe rağmen toplumdaki yitirilmemiş değerlere dayanarak direnişi, mücadeleyi geliştirmenin bedeli ağır olsa da imkansız olmadığını, yani sanıldığı gibi sürekli gerekçelerle olmazlığı izah edildiği gibi zor olmadığı bu gerçeklikte görülmektedir. Ancak bunun için toplumsal namusunu korumuş, özverili ve salt toplum eksenli düşünen bunun dışında zihninde,

duygularında başka bir şeye yer vermeyen, toplum için kendini küllerinden yaratmayı esas almış, özgür insan gerçekliğini bir hayal değil bir yaşam anlayışı haline getirmiş kadınlara ve erkeklere ihtiyaç vardır.

Önder Apo Kürdistan'daki toplumsal değerlerinden uzaklaştırılmış insan gerçekliğine rağmen bu kadını ve bu erkeği yaratmış ve büyük bir toplumsal direnişe dönüştürmüştür.

AKP-MHP faşizmi bugün Zap, Avaşin ve Metîna'da peş peşe yenilgiler yaşıyor

15 Ağustos Atılımı'nın 38. yıl dönümünü yaşadığımız bugünlerde, direnen, anlama kavuşan ve kendini toplumsal hakikat haline getiren özgür insanı tarif etmek, daha da kolay olmaktadır. Özgür insanın en güzel adı olan Önder Apo kendi yaşamıyla yarattığı direniş kültürü ve bu kültürle Kürdistan'da yaratılan Agit gerçekliği, Beritanlaşip, Zilanlaşırken kendisiyle birlikte büyük bir toplumsal değişimi de yaratmış, salt Kürdistan'da değil tüm Ortadoğu'da ve dünyada toplumsal vicdanı canlı kılp, harekete geçirmiştir. Özgürlüğün temel bilinci olan direniş kültürü binlerce Kürt kadını ve erkeğini direniş saflarına sürüklemiştir. Kürt toplumsallığının da ötesinde dünya genelinde birçok insanın beyninde, yüreğinde yer edinmiş ve her milletten kadın ve erkeği bu direniş saflarına çekmiştir.

İnsanlık bu direnişte kendi özgürlüğünü görmüş ve ahtapot gibi her şeyi yiyip yutan canavarlaşmış insan dışılığı alt etmenin, etkisizleştirmenin yegane yolu olduğunu anlamıştır. Yani bir kıvılcım, ateş topu haline gelmiş kartopu nar topu misali büyüye büyüye günümüzde bir volkana dönüşmüştür. Bu volkana iyi niyetlerle yaklaşan, toprak bilincini yitirmemiş kişiler şüphesiz bu volkanın nimetlerinden, toplumsal değerler adına faydalanabileceklerdir ve faydalanmaktadırlar. Ancak kötü niyetli ve insani özelliklerden uzaklaşmış insan ucubeleri tüm şiddetli saldırganlıklarına rağmen bu volkanın yakıcılığından kendilerini kurtaramamaktadırlar. Bu volkan iyi ve güzel olan her şey adına ortalığı kasıp kavururken tüm insanlığa özgür insanı müjdelemekte ve bedeli ne olursa olsun her an'da direniş sözünü canı pahasına dağlarda, zindanlarda, zulmün dayatıldığı ve kötülüğün kendini egemen kılmak istediği her yerde haykırmaktadır.

Bu insanın en güzel ve vefakar yanı olan söz'e bağlı kalmanın un-

tulduğu günümüzde söz'e sadık olmanın anlamını ve yaşamsal değerini, erkek egemen tarihin tüm savaş yoğunlaşması ve saldırı araçlarının toplamı olan saldırganlığa ve erkek aklının her türlü kötülüğünden damıtılmış kimyasallara, termobarik, taktik nükleer saldırılara rağmen bu sözden geriye bir adım atmamıştır. Ve bu durumun, toplumları birbirine düşürmek ve savaş daimi kılmak için her türlü fitne fesadlığı yapan devletlerin, tüm dünya hegemonlarının her türlü siyasi, askeri emellerini alt üst ettiğini söylemek abartı olmaz. Çünkü yozlaşmış erkeğin temel dayanağı olan köleleştirilmiş insan üzerinden yarattığı iktidar, devlet, hegemonya ve savaşlar bu direnişlerle ifşa olmakta ve en önemlisi de yenilemezliğine ket vurulmaktadır. Bu erkek egemen sistemin düşürülmüş insan gerçekliğiyle tek tek ördüğü zulüm kalelerinin taşlarının nasıl da teker teker sökülebildiğini göstermektedir.

Bugün Zap, Avaşin, Metîna'da YJA-Star ve HPG gerillalarının dünya tarihinde görülmemiş ince yöntemlerle geliştirilen saldırılar karşısında Önder Apo tarzında geliştirildikleri insanüstü direnişle bu sistemin duvarlarının bir bir yıkıldığını tüm dünya görmektedir. Günümüzün en değme faşizmi olan AKP-MHP faşizminin Hitler faşizminden beter olmasına rağmen ve Kürdistan'da kapitalist sistemin sözcüsü olması dolayısıyla kapitalistler tarafından her türlü ekonomik, siyasi olanağın peşkeş edilmesine rağmen nasıl da Zap'ın, Metîna'nın, Avaşin'in kayaları arasına sıkıştığını ve her bir neferlerinin her gerilla eylemiyle nasıl da sağa sola kaçıştıklarını bütün dünya görmektedir. Faşizm Hitler, Mussolini'den sonra Erdoğan şahsında tarihinin en utanç verici dönemini yaşamaktadır. Bir tarihi olan faşizm bile Erdoğan'ın bu düzeyde yenilgilerine anlam verememektedir. Hele birde kapitalistlerin deyişle, muhteşem silahlara rağmen nasıl oluyor da bu düzeyde peş peşe yenilgiler yaşıyor.

KDP'nin tüm Kürdistan karşısında yaşadığı durum ihanet ve ikiyüzlülüktür

Onlar böyle söyleye dursun, biz birazda yukarıda bahsettiğimiz Kürdistan'daki kişiliğin iki türlü karakterinden biri olan nankör kedi misali KDP gerçekliğinden bahsedelim. Şüphesiz toplumun kanyla canıyla ürettiği toplum değerlerini, üretimini sömüren, istismar eden, toplumsal-

lıktan uzaklaşmış kendi bencilce kişiliklerinin her türlü çıkarı için toplumunu ateşe atan insan müsveddeleri tarihin bir seyrinde cehennem ateşinde yanmaktan kendilerini kurtaramayacaklardır. Kürdistan'da tarihsel ihanetin adı olan ve CIA, MOSSAD ajanlarına taş çıkartan KDP kendi toplumuna karşıtlık temelinde ajanlık yapan örgütler içerisinde dünya genelinde muhtemelen ilk sıralarda yer alır. KDP ihanetinde görülen iliklerine kadar kire, pasa bulaşmış insan müsveddeliğidir. Yani her hücrede dolaşan kan bedeninin tüm merkezlerine ihaneti pompalamaktadır. Kananın hızlı akışı için ateşler petrol misali harlanmakta, harlanan ateşle kendi etraflarında dönerek adeta çıldırmaktadırlar. Bu kadar kanla yoğun bir coğrafyada yaratılan insan emeğine böylesi hunharca saldırı sanılmasın ki insanda sağlıklı bir beyin ve bu beynin yaratacağı sağlıklı bir düşünce bırakır.

Her şeyiyle sistemsel çürümüşlüğe batmış olan bu düşmüşlükten iyilik, doğruluk, adalet adına bir şey beklemek saflık olacaktır. Kaldı ki zaten KDP'nin özellikle 2021 yılından sonra özgürlük direnişi karşısında gerillanın varlığına tahammülsüzlüğü ve yaptıklarıyla bırakın Kürtlere, insanlığa da hiçbir hayrının olamayacağı ortaya çıkmıştır.

KDP kendi tarihi boyunca Kürdistan'da gelişebilecek özgürlük çizgisinin, bağımsızlığın karşısında duran, öncülerini katleden ve sonra hiçbir şey olmamış gibi davranan gerçekliğiyle bilinmektedir. Qazî Muhammed öncülüğündeki Mahabad sürecine nasıl ihanet ettiği bilinmektedir. Yine Sait Kırmızıtoprak, Sait Elçi gibi Kürt öncülere nasıl komplolar kurduğu bilinen gerçekler arasındadır. Hakeza Ali Asker ve arkadaşlarının bu ihanet yumağı hanedan tarafından nasıl katledildikleri bu hanedanlığın sicilindedir. Tüm bunların devamı olan ve bu hanedanın Apoculara saldırganlığının başlangıcı olan Haki Karer arkadaşın katledilişinde nasıl rol aldıkları bu ajan partinin sicilindeki diğer bir ihanettir.

Saya saya bitiremeyeceğimiz ihanetleri yukarıda da belirttiğimiz gibi hiçbir zaman günümüzdeki kadar deşifre olmamıştır. Neden? Çünkü Kürdistan'da süregelen direniş çizgisi maalesef Apocu çizgi kadar kendini her yönlü örgütleyip ihanet ve direnişi ak-kara kadar görünür kılamamıştır. İhanetçiler hep kendilerine dayandıkları bir toplumsal zemin bulabilmişlerdir. Kendi toplumsal hakikatine yabancı olan toplum kandırılmaya açık olmuş, bu tür ihanet-

lerin toplumun derinliklerine itilmesinin ne anlama geldiğinin bilincinde olmayarak göz yummuştur.

Fakat KDP'nin ihanet tarihinin günümüze kadar gelen haliyle derinleşmesi dışında bir değişiklik olmamış olsa da, Kürdistan'daki birçok siyasal, askeri ve toplumsal olgu büyük değişikliklere uğramıştır. Ve bu değişim özellikle günümüzde

köyünde yaşanan katliamda olduğu gibi. Bu katliamın ne anlama geldiğini değerlendireceğiz ancak öncesinde Kürdistan'da yaşanan bazı hususlara değinmeyi önemli buluyoruz. Çünkü Perex katliamı yaşanmadan önce Başûrê Kurdistan'da AKP-KDP ortaklığıyla birçok katliam yaşandı. Kürdistan'ın özellikle sınır bölgeleri hep bir provo-

şında yine Libya'da üs kurma çabaları hep buna dayalı olarak geliştirilmek istenmiştir. Salt Bakûrê Kurdistan'da değil tüm Kürdistan parçalarında, parçalar arası sınırlarda 20 yıllık iktidarı boyunca hep böylesi girişimleri olmuştur. Özellikle Rojava Devrimi'yle birlikte Rojava'da Kürt, Arap, Süryan halkları arasında, toplumsal çelişkilere, mezhepsel,

gerçekliği var. Bununla birlikte AKP'nin özgürlük gerillası karşısında yenilgi üzerine yenilgi alması, AKP'yi ikiyüzlülüğünü ve yalancılığına gizleyemez duruma getirmiştir. Artık toplumun tüm kesimleri AKP'nin sömürge, kapitalist yüzünü daha çıplak görmekte ve bu duruma tepki göstermektedir.

Aynı husus KDP için de geçerlidir. KDP Başûrê Kurdistan'da adam kaçırmaktan, öldürmeye, yurtseverleri katletmeye, halkın emeğini çalmaya, ülkeyi sömürgecilere peşkeş çekmeye kadar halka karşı her türlü suçu işlemiştir. Tüm bunlar yetmezmiş gibi durmadan gerillaya saldırarak suçunu kat be kat arttırmaktadır.

Bu, her iki insanlık düşmanı salt Perex'te yapılan katliamda bir araya gelmemişlerdir. Ve TC Devleti'nin Başûrê Kurdistan'a saldırı tarihi boyunca KDP hep yanı başında durmuş onu daha fazla teşvik eder durumda olmuştur.

Medya Savunma Alanları'nda gerilla direnişi ve AKP-KDP MİT provokasyonları

Özellikle 2021 yılından beri KDP'nin Başûrê Kurdistan'da gerillaya karşı yaptıkları herkesçe bilinmektedir. Zînewertê olayından tutalım, Metîna olayına, yine pusuya düşürülen ve şehit ettirilen gerillalarının cenazelerinin dahi ailelerine teslim edilmemesine kadar birçok suçu ve provokasyonu vardır. Yine Başûrê Kurdistan şehirlerinde PKK kadrolarının ve yurtseverlerin katledilişinde Parastin'in rolünün ne olduğunu bilmek için herhangi bir delile ihtiyacımız yoktur. Hatta bunların MİT-Parastin ortaklığıyla yapıldığı bilinmektedir. Bir çete örgütü olan AKP-MHP'nin, KDP olmadan Başûrê Kurdistan'da kendini bu düzeyde pratikleştiremeyeceğini bilmek gerekir.

20 Temmuz'da yaşanan Perex katliamı da bu gerçeklikle alakalıdır. Bilinçli ve isteyerek yapılan bu katliam Mesrur Barzani'nin Bağdat'a gönderilecek olan şehit Arap gençlerinin tabutlarının altına omuzunu koyması kendi suçlarını örtbas etmek için yeterli olamamıştır. Bu katliam sonrası TC Devleti'ne karşı Arap halkında açığa çıkan öfke seli Irak'ın TC Devleti'nin ve KDP'nin sandığı gibi at koşturulabilecek bir alan olmadığını göstermiştir. Yani Ortadoğu sahasında tüm işbirlikçiliğe ve hegemonların desteğine rağmen provokasyonlarını başarıya ulaştırmak öyle sandığı kadar kolay değildir.

Nasıl ki devletlerin, çete örgütlerinin tüm kötülüklerde dağ gibi birikmiş bir tecrübeleri varsa, halkların da vicdanının biriktirdiği dağ gibi bir tecrübe vardır. Ve bu tecrübe her kötülüğe geçit vermemektedir. Gücü yettiği oranda direnişi geliştirmektedir. Yine halkların gözünde Rojava sahasında halkların devrimini gerçekleştirmiş bir PKK gerçekliği karşısında, halkların düşmanlaştırılmasına dayalı olayları PKK'ye yıkmak öyle kolay değildir. PKK'nin Ortadoğu'da yaratıklarından sonra bunu başarabileceğine inanmak çölde serap görmeye

benzer bir durum olmaktadır.

Hali hazır her iki insanlık düşmanının bundan sonrasında da daha ciddi provokasyonlar yapacakları kesindir. Çünkü bunun dışında ellerinde bir şey kalmamıştır ve suçları bir ABD hegemonistlerinin tüm diğer halklara karşı yaptığı zulüm kadar büyüktür. Bunun farkında olmalarından kaynaklı ya halkların özgürlük, demokrasi istemine kendilerini teslim edip suçlarının cezasının ne olacağını halklara bırakacaklardır. Ki bu çok olası dahilinde görülmektedir. Ya da ömürlerini uzatabilmek için savaşı farklı biçimleriyle daha fazla dayatacaklardır. Gerilla direnişi karşısında bu durumun da onları ne-reye kadar götürebileceği muam-madır. İşin doğrusu gerilla karşısında ne yapacağını bilemez bir durumu yaşayan KDP-AKP gerçekliği serseri mayın gibi her yerde patlayabilecek durumdadırlar.

Gerillanın geliştirdiği direniş AKP ve KDP'nin tüm emellerine ket vurmakta, ileriye gidişlerini engellediği gibi, ellerindekilerinin de kaybolmasını sağlamaktadır. Ancak bu durumun AKP'yi kötü emellerinden vazgeçireceğini sanmak saflık olur. AKP çöküşü yaşadığı için daha fazla kötülük yapma potansiyeli taşımaktadır.

AKP ve KDP kanla beslenen partilerdir. Aç kalmamak ve ayakta durabilmek için hep kan akıtmaya ihtiyaçları vardır. Ve bu durum onların daha büyük katliamlar yapabileceklerini göstermektedir. Bu katliam ya da provokasyonların nerede ne zaman olacağı belirsiz olsa da, Kürdistan coğrafyası ve Özgürlük Hareketi'nin örgütlü olduğu bütün coğrafyalarda bu provokasyonların geliştirilebileceğini ön görmek gerekiyor. Bunun somut ifadesi yakın süreçte Süleymaniye'de, Kelar'da, Kerkûk'te, Musul'da, Maxmur'da, Şengal'de ve Rojava Kurdistan'ın Qamişlo, Amûdê, Dirbesiyê ve son süreçte Kobanê'de Kürt yurtseverlerine, Kürt öncülerine dönük yapılan katliamlardır. Bundan sonra da direniş alanlarının tümünde bu tip provokasyonları beklemek gerekiyor. Bu provokasyonlar MİT-Parastin ortaklaşmasıyla yapılsa da özünde KDP-AKP'nin ortak yürüttükleri provokasyonlardır. Yukarıdaki uzun analiz ve tespitlerden de anlaşıldığı üzere AKP, KDP ilişkisi her türlü ahlak dışılığı ve toplum dışılığı yapabilecek bir tür MİT yapılanmasıdır. Özünde AKP-KDP birer MİT hücresi gibi çalışarak halklara karşı her türlü kötülüğü örgütlemekte ve pratikleştirmektedirler. Kendi iktidarı için yapamayacakları bir şey yoktur.

Kürt halkının ve son süreçte yaşanan Perex olayından tüm halkların dersler çıkararak bu faşist yapılanmaya karşı duyarlı, direnişi esas alan her yerde her türlü örgütlenmeyi geliştiren bir çalışma ve görev sorumluluğuyla hareket etmeleri, tarihin bu yüzyılda tüm halklara emredici perspektifi olmaktadır.

Salt AKP şahsında değil TC Devleti'nin tüm tarihi bir provokasyonlar tarihidir. Çünkü TC bu tarzda kurulmuştur. AKP bu durumun bugünkü sürdürücüsü, sözcüsü olmaktadır. Osmanlıcılık hayallerinden de bu durum daha iyi anlaşılmalıdır.

daha da hızlı ve görünür olmaktadır.

Özellikle Başûrê Kurdistan'da son iki yıldır özgürlük gerillası şahsında açığa çıkan büyük direniş ve var olma mücadelesi KDP'nin ne menem bir parti olduğu, AKP faşizmi ile işbirlikçiliğinin ne anlama geldiği, aslında KDP'nin kendisinin de AKP misali faşizmi temsil ettiği bütün toplumsal kesimler tarafından görülmektedir.

Saf ve arı olan gerilla mücadelesi Kürdistan'da hakikatin ne olduğunu ortaya çıkardığı gibi, ihanetin kimler şahsında ve nasıl yaşandığını da ifşa etmiştir, sadece direnenlerin gözünde değil tüm halk tarafından nasıl ihanetçi oldukları yüksek sesle dile getirilmektedir. Ondandır faşist KDP, tarihinin en büyük saldırganlığını sadece gerillaya karşı değil tüm Başûrê Kurdistan halkına dayatmakta, köylerin boşaltılmasına, sivillerin katledilmesine, Kürdistan coğrafyasının, yer altı zenginliklerinin talan edilmesinin tamda aradığı şey olduğunun bilinciyle ortak olmakta ve sonrasında hiçbir şey olmamış gibi davranmaktadır.

Başûrê Kurdistan'da da AKP-KDP ortaklığıyla birçok katliam yaşandı

İktidar olmanın ihanet ve ikiyüzlülükle bağı bilinmektedir. KDP'de böylesi bir yüzün adı olmaktadır. Ancak şunu belirtmekte fayda var, ihanet derin bir çukur gibidir. Debelendikçe derinlere gidilir. KDP'nin tüm Kürdistan karşısında yaşadığı durum budur. Bu durumun yarattığı ruh hali kapkara bir tablo çizer ve o tabloda insanlık adına hiçbir şey olmaz. Bu ruh hali her türlü kötülüğe, katliama her daim kapılarını sonuna kadar açık tutar. Xaxo'nun Perex

kasyon halinde tutulmaya çalışıldı.

AKP devletin başına geldiği yıldan bu yana Bakûrê Kurdistan'da defalarca provokasyon girişiminde bulunmuş ve başarılı olamamıştır. Şemzînan'dan, Riha'dan tutalım Amed'e kadar birçok defa halkla özgürlük hareketini karşı karşıya getirmek için birçok yol yöntemle provokasyon yapmıştır. Belirlediği hedefler doğrultusunda bu provokasyonlarında başarılı olamamıştır, ancak yenilen pehlivan misali sonuç alınamayan böylesi yöntemlere de doyamamıştır. Tabi tüm bu provokasyon süreçleri iktidara bir tecrübe kazandırmıştır. Başarılı olunamayan provokasyonlar hedeflerine ulaşmamış, düşünüldüğü gibi Özgürlük Hareketi'ni karşı karşıya getirmemiş olsa da toplumsal bir acı yaratmıştır. Bu, toplumun acılarını çoğaltmak, toplumu yıpratmak ve mücadelede pes eder hale getirmektir. Toprağından, yurdundan göç eder duruma getirip, yurtseverliğini güçlü pratikleştireceği ya da yurtseverlik bilincinin gelişebileceği yerlerden uzaklaştırarak savrulmalarını sağlamaktır. Özgürlük bilincinden koparak kendisiyle uğraşır duruma getirmektedir. Böylelikle direnişi toplumsal mekanizmalardan çıkarıp sınırlı tutarak parçalamış olacaktır ki, bu da daha rahat sonuç almasını sağlayacaktır.

Yine aynı tarzda salt AKP şahsında değil TC Devleti'nin tüm tarihi bir provokasyonlar tarihidir. Çünkü TC bu tarzda kurulmuştur. AKP bu durumun bugünkü sürdürücüsü, sözcüsü olmaktadır. Osmanlıcılık hayallerinden de bu durum daha iyi anlaşılmalıdır.

AKP ile bu durum zirveye ulaşmış ve çoğunlukla yönünü Kürdistan'a verse de Azerbaycan-Ermenistan arasında ki Karabağ sava-

ırksal, düşünsel ayrımlara dayanarak birçok defa halkları karşı karşıya getirmek istemiştir. Rojava'da özellikle Dêrik, Qamişlo, Amûdê, Efrîn gibi şehirlerde işbirlikçisi olan KDP-ENKS ile birlikte Kürt halkının kendi içinde böylesi zeminler yaratma çabaları hala devam etmektedir.

Özcesi Başûrê Kurdistan'da ve yine Rojava'da KDP-AKP ortaklığını sağlayan salt ortak çıkarlar değil karakteristik özelliklerinin aynılığı ve tarihsel geçmişlerinin aynı toplum dışı zeminden beslenmesinden kaynaklı olmaktadır. Salt KDP'nin "ar damarının" çatlamış olmasından kaynaklı değildir. KDP'nin geçmişi de bir AKP'nin geçmişi kadar insanlık dışı ve bu anlamda ortaklaşamayacakları hiçbir husus olmamaktadır. İnsan öldürmenin bir tas-taki suyu başka bir tasa boşaltmak kadar kolay olduğu bu ikili için özellikle Lozan Anlaşması'nın süresinin dolmasının TC için kader tayin edici bir anlam ifade ettiği süreci yaşadığımızı göz önünde bulundurursak yapamayacakları bir şeyin olmadığını da anlamış oluruz.

Yine AKP-MHP'nin Türkiye toplumunun gözünde geldiği nokta da bilinmektedir. AKP, iktidarı boyunca vatan için yapıyorum dediği her şeyi kendisi için bir kazanıma dönüştürdü. Ve her türlü sömürüyü yaparak halkı sefaletle sürükledi, savaşı derinleştirerek kemer sıkma politikalarıyla aç kalan tavuğun kendini darı ambarında görmesi misali toplumu sefaletiyle insanlıktan uzaklaştırıp, gerçekten uzak olan hayallerin dünyasına itti. Ancak toplumun bu durumu kanıksaması mümkün değildir. Çünkü; AKP'nin tüm yaptıkları toplumsallığın düşmanı olduğunu sürekli gün yüzüne çıkaran ve Kürdün öncülük ettiği bir toplumsal direniş

DEMOKRATİK MODERNİTE ÇÖZÜM BİLİMİDİR

Duran Kalkan

Mevcut düşünce akımlarının hakikat açıklamalarının inandırıcı olmadığı, varoluşu doğru ve yeterli düzeyde izah etmediği, dolayısıyla sorunlara çözüm bulmadığı; tam tersine çözüm üretecekken sorunlara kaynaklık ettiğini biliyoruz. Dolayısıyla toplumsal varoluş olarak yeni zihniyet yapılanmalarının, değişimin ve devrimlerin gerektiği, düşünsel arayışların ve tartışmaların yaşandığı bir değişim-dönüşüm dönemindeyiz. Bu temelde de eski zihniyet yapılanmasında, toplumsal varoluşu izah eden, açıklayan, ona hizmet eden yanlarını almakla birlikte; onunla çelişen, tersine sömürü ve baskıya hizmet eden yanları açığa çıkartıp atarak yeni bir düşünce yapılanması sentezi oluşturmaya çalışıyoruz. Önderliksel doğuş, Önderlik gerçeği bunu ifade ediyor.

Bazı bilgiler, bilim ortamlarında açığa çıkartılan hususlar oluyor. Elbette bunları öğrenmek ve mümkün olduğu kadar anlamaya çalışmak gereklidir. Ancak yine de bir varoluş algısı zihnimizde oluşuyor. Bilinmezlikler çoktur. Bütün diğer varlıklara göre bildiklerimiz, anlayabildiklerimiz ileri bir gelişme göstermiş olsa da insan zihnietinin, düşüncesinin bilir hale getirdiği hususlar hala varoluşun yüzde birkaçı bile değildir. Bu nedenle bilinmeyen, anlaşılmayan, yeterince izah edilemeyen hususlar var. Her şey bilinmiş, çözümlenmiş, bilinir hale gelmiş değildir. Evrene ilişkin bilgiler de belirttiğimiz düzeydedir. Bilinirliğine dair peşin hükümler de çok gerçekçi değildir.

Önder Apo "Diğer varlıklara göre insan aklı çok daha fazla şeyi bilir hale gelmiş olmasına rağmen, insanın bildikleri de sivrisineğin dünyayı anladığı kadardır" dedi ve evrene dair insanın mevcut bilgi düzeyini böyle tanımladı.

Bir boyut budur, ama bir boyut da somut olanlardır. Günlük yaşamla bağlı olanlar var. Maddi olsun, manevi olsun doğrudan yaşamı oluşturan somutluklar var. Bunlar da günlük yaşamda gerçekleşenlerdir. Bunları bilmek ve anlamak gereklidir. Örneğin fiziki olarak; insan, toplum, maddi hususlar incelenebiliyor. Yine beşeri bilimlerce insanın, toplumun manevi dünyası izah edilebiliyor, incelenebiliyor. Varoluş ve işleyiş özellikleriyle anlaşılabilir oluyor. Kavramlar üzerinden ezberlemek değil de anlamlandıran, yaşamda karşılığını gören ve böylece yaşam somutluğu içerisinde kavrayabilen duruma gelmek lazım. Kullandığımız kavramları, yapılan tahlilleri, ortaya konulan düşünceleri bilince çıkartmamız gerekir. Bu çerçevede de doğal toplum, uygarlık, onun uygarlık aşaması, merkezi uygarlığın gelişim süreçleri, kapitalist modernite sistemi, onun günümüzde ulaştığı düzey; bunlar somut ve yaşamımızda birebir var olan olgulardır.

Sonuç olarak, toplumsal hakikati bitiren, aslında sadece toplumu da değil birinci doğayla birlikte toplumsal doğayı da ciddi bir biçimde kemiren, tüketen, yok eden, tümünden yok olma tehlikesiyle yüz yüze getiren bir zihniyet ve onun pratikleşme düzeyiyle karşı karşıyayız. Bunu da beş bin yıllık tekelci uygarlık sistemi olarak tanımlıyoruz. Önemli bir tarihsel zaman sürecini ifade ediyor. Yine beş yüz yıllık kapitalist modernite sistemiyle de bu durum en tehlikeli düzeye ulaşmış durumdadır. Önder Apo'nun tanımlamasıyla kanserleşmiş bir düzeye ulaşmıştır. Kapitalist modernite sistemi her gün tehlike saçıyor, her türlü hastalığı üretiyor. Güya yaşamı üretecek, sorunları çözecek, yaşamı kolaylaştıracak, güzelleştirecekken tam tersine yaşamı öldürüyor ve bitiriyor. Her gün katliam üretiyor, baskı ve sömürü üretiyor, insanlığı hatta doğayı bile

yok etme gücüne sahip silahlar üretmiş bulunuyor. Doğa ve toplum böyle bir nükleer silah tehdidi altındadır. Toplumu kendi içinde uçurumlar oluşturan kadar bölümlere ayırmış durumdadır. Bazıları üretilen her şeye sahiptir, onlar üzerinden yaşıyorlar, bazıları karnını bile doyuramıyor, ölüm sınırındadırlar. Böylece toplumun iç yapısını uçurum düzeyinde karşılaştırmış, çelişkili ve çatışmalı kılmıştır. Böyle bir sistemle karşı karşıyayız.

Bu durumu doğru gören, olumlayan, bunu sürdürmek isteyen bir zihniyet yapılanması var. O zihniyet yapılanması altında oluşmuş bir maddi yaşam gerçeği de söz konusudur. Mevcut tekelci uygarlık sistemi kapitalist moderniteyle, küresel hegemonik bir güç haline de gelmiş durumdadır. Zaten yapısı gereği her zaman hegemoniktir, fakat önceki hegemonyalar küresel düzeyde değildiler, yerkürenin belli bölümlerini içeriyorlardı, belli bölümlerinde egemendiler. Bu hegemonya, kapitalist modernite sistemiyle, yirminci yüzyıl savaşlarıyla birlikte küresel hegemonik bir yapı kazandı. Böylece bütün toplum, insanlık, yerküre mevcut sistemin ağır baskısı ve sömürüsü altındadır ve tümünden yok edilme tehlikesini yaşıyor.

Demokratik modernite kapitalist modernitenin zirve yaptığı sorunlara çözümü içeriyor

İşte Demokratik modernite bu durumu giderme ve aşma, bu sorunlu yapıya köklü çözümler üretme zihnietini, düşüncesini, ilke ve ölçülerini içeriyor. Merkezi tekelci uygarlığın ortaya çıkardığı kapitalist modernite sisteminin artık kaldırılamaz, sürdürülemez noktaya getirdiği sorunlara çözüm üretmenin bilimi, zihnietini, düşüncesi, ilke ve ölçüleri, ideolojik-politik çizgisidir.

Demokratik modernite alanı böyle bir alan oluyor. Kapitalist moderni-

tenin alternatifini oluşturuyor. Dolayısıyla kapitalist modernitenin zirve yaptığı sorunlara çözümü içeriyor. Demokratik modernite çözüm çizgisidir, çözüm bilimidir. Demek ki neyin çözülmek istendiği iyi anlaşılması gerekiyor.

Çözüm yöntemi derken, şunu bilmek lazım: Kapitalist modernite de kendi içerisinde çözüm arayışındadır, ortaya çıkardığı birçok sorun kendisini de zorluyor ve bu temelde onun da çözüm arayışları var, bunları birbirine karıştırmamak lazım. Kapitalist modernitenin çözüm arayışları aslında sistemi işletmede sorun yaratan hususları aşma, sistemi daha iyi işletebilmenin yol ve yöntemlerini, zihnietini ve uygulama gücünü ortaya çıkartma arayışını ifade ediyor. Sorunları üreten sistemi çözerek alternatifini geliştirme değil de sistemin işleyişini zorlaştıran hususları aşarak sistemi daha derin, güçlü işletir hale getirmenin arayışı oluyor. Bu çerçevede bir çözümü ifade ediyor. Bununla karıştırmamak lazım.

Demokratik modernite böyle bir çözüm arayışı değildir. Kapitalist modernitenin ya da merkezi tekelci uygarlığın ortaya çıkarttığı sorunlara çözüm getirerek toplumu ve doğayı her gün bitiren, yok oluş tehlikesiyle yüz yüze getiren, her türlü hastalık, baskı, sömürü, katliam, soykırım üreten bu sistemin değiştirilmesini, alternatif bir sistemin geliştirilmesini, bu sistemin ortaya çıkardığı sorunların kaynaklarıyla birlikte çözümlenmesini, değiştirilmesini, dönüştürülmesini içeren bir çözüm bilimidir. Devrimcidir, reformcu değildir. Sistem düzeyinde nitelik değişimini öngörüyor. Dolayısıyla Demokratik modernitenin bir de böyle bir çözüm olduğunu bilmek gereklidir.

Önder Apo ayrıntılı olarak on iki başlık altında beş bin yıllık merkezi tekelci uygarlığın ortaya çıkardığı, kapitalist modernitenin artık sürdürülemez hale getirdiği toplumsal sorunları tanımlıyor. Sorunlar, toplum

olmaktan dolayı ortaya çıkmış değildir. 'Toplumsal sorunlar' denilirken, sorunlar toplum olmaktan dolayı ortaya çıkmış değildirler. Tam tersine 'toplumun sorunlarını çözeceğim, toplumu daha çok geliştireceğim iddiasıyla ortaya çıkan iktidar ve devlet yapılarının ortaya çıkartmış olduğu sorunlar oluyorlar. Bunlar güya toplumu geliştirmek, güçlendirmek, toplum sorunlarını çözmek için ortaya çıkıyorlar; iddiaları böyledir, fakat gerçeklik ise tam tersidir. Sorun üreten, toplumsal doğayı parçalayan, tahrip eden, işlemez kılan oluyorlar. Daha çok maddi değerlere el koyma biçiminde bunu yapıyorlar. Böyle bir yapı sömürüyü ve ona yol açan baskıyı, hileyi mubah görüyorlar. Bu da toplumsal varoluşu parçalıyor, zorluyor, çok değişik boyutlarda sorunların ortaya çıkmasını, toplumsal yaşamın sürdürülemez hale gelmesini yaratıyor. Demek ki sorunlar, toplum olmaktan kaynaklı değildir. Topluma egemen olan sömürücü zihniyetten kaynaklanan sorunlar oluyorlar.

Fakat böyle de olsa sorunu çözeceğiz diye ortaya çıkmış olan iktidar aygıtları, tekelci güçler, devlet yapılanmaları toplumun içerisinde ortaya çıkıyorlar, toplum içerisinde bazı kesimler tarafından yaratılıyorlar, bazıları da engellemiyorlar ya da ortak oluyorlar. Bu bakımdan ortaya çıkan durum, toplumsal doğanın yarattığı sorunlardır. Böyle tanımlamamız gereklidir. Demek ki 'toplumsal sorunlardan' kasıt, toplumsal varoluşun doğal yaşamından kaynaklanan sorunlar değildirler.

Örneğin doğa da hareketlidir, depremler oluyor, yanardağlar hareketleniyor, yaz-kış sel ya da fırtına oluyor, 'doğal afet' olarak tanımlanan ve toplumsal yaşamı etkileyen birçok husus var. Bunlar doğal sorunlardır. Bazı kesimler 'kronavirüs doğal afettir' dedi, biz ise bu virüsün sistem tarafından yaratıldığını değerlendirdik. İçine girdiğimiz süreçte

bazı kesimler, ortaya çıkan sonuçlara bakarak ikna olmuş durumdadır. Evet, bir hastalık türemiş ama kendiliğinden türememiştir, laboratuvarlarda türetilmiştir. Öyle olmasa bile doğal varoluştan kaynaklanmamıştır, kapitalist modernitenin baskı ve sömürü sisteminden, endüstriyalizminden kaynaklanmıştır. Dolayısıyla doğal değildir. İktidar ve devlet güçleri 'doğaldır' diyerek kendi sistemlerinin yarattığı sorunu doğal varoluşa yükleyerek kendilerini kurtarmaya çalıştılar. Bu konularda duyarlı olmak ve doğal afetle, sistemin yarattıklarını ayırtılabilmeliyiz. Demek ki günümüzde yaşanan toplumsal sorunların kaynağı analitik zeka oluyor. Dolayısıyla tekeli uygarlığın iktidar ve devlet yapılanmasının yarattığı sorunlardan söz ediyoruz ve bunları 'toplumsal sorun' olarak tanımlıyoruz.

Önderlik, "bu tür sorunları ortaya çıkartan sistemin alternatifi ne olabilir?" sorusunu soruyor ve "tekeli uygarlık toplumunun alternatifi, demokratik uygarlık toplumudur" diyor ve böyle bir yeni alternatif düşünce oluşturuyor.

Önderlik, kapitalist modernitenin; kapitalizm, endüstriyalizm ve ulus-devlet boyutları olarak üç sacayağı üzerinden geliştiğini belirtiyor. Kapitalist modernitenin her üç sacayağına karşı demokratik moderniteyi de üç boyutta inceliyor. Kapitalizme karşı; ahlaki ve politik toplum, demokratik sosyalizm ya da demokratik toplum. Endüstriyalizme karşı; ekolojik endüstriyel toplum. Ulus-devlete karşı; demokratik konfederalizm. Bunlar demokratik modernitenin üç sacayağını tanımlıyorlar.

Demokratik modernite sisteminin inşası

Modernite; 'çağ' demektir. Kapitalist modernite 'kapitalist çağ' anlamına geliyor. Sosyalizm de bir modernite olarak tanımlandı, buna 'sosyalizm çağı' ya da 'komünizm çağı' denildi. Özgürlük Hareketi de çıkışında öyle tanımlandı. Önderlik bunun için "iman etmiş gibi inanmıştık" diyor. PKK'nin Kuruluş Bildirgesi'nin ilk paragrafı böyle bir çağ tanımlanmasıyla başlar, programı ve manifestosu da öyleydi.

Paradigma değişimi ile Önderlik şunu tanımladı: "Demokrasi olmadan sosyalizm olmaz" dedi. Dolayısıyla sosyalist çağa ulaşabilmek için demokratik modernite aşaması gereklidir. Böylelikle demokratik moderniteyi, sosyalizme ulaşmanın ilk aşaması olarak tanımladı. Önderlik, bilimsel sosyalizm adına geliştirilenleri yeni bir çağ olacağı yerde kapitalist çağın tekeli devlet versiyonu olarak tanımladı. Demokratik sosyalizmi geliştirmenin, demokratik moderniteyle mümkün olacağını ortaya koydu.

Demokratik modernitenin inşa görevlerinin gerçekleştirilmesi, demokratik toplumun örgütlenmesini ifade ediyor. Demokratik Ulus inşasını içeriyor. Dolayısıyla daha da somutlaşmış olarak üç temel görev halinde demokratik modernite inşasını tanımlarken bunun toplumda somutlaşmasını daha ayrıntı-

landırılmış, boyutlar biçiminde Demokratik Ulus inşası çerçevesinde değerlendirmek gerekiyor.

Önderlik, ideolojik toplum tanımlamalarını, coğrafi toplum tanımlamalarını doğru ve yeterli bulmadı. Kapitalist toplum, feodal toplum, köleci toplum, Müslüman toplum, Hristiyan toplum ya da alt toplum, üst toplum; biçimindeki tanımlamaları doğru bulmadı ve toplumu politika ve ahlak olarak tanımladı. Toplum, insan bireylerinden oluşuyor, insanın varoluş biçimi diyoruz. Nasıl ki insan bir tür olarak var olduğunda toplum olarak da var oluyor. Ondan önce topluluktur. 'Hayvan topluluğu, bitki topluluğu' gibi insanlarda da topluluk var. Topluluktan çıkıp toplum haline gelmek politika ve ahlakla oluyor. Belli kuralları ve ilkeleri edinen, planlı bir biçimde yaşamı ortak olarak yeniden üretmeyi bilen bir düşünce yapısına kavuşmasıyla, insanların birbirine bu temelde bağlanmasıyla toplum haline geliyor.

Toplumu var eden ölçüler, politika ve ahlak

Ahlak; ortak yaşam ilkeleridir. Politika; yaşamı yeniden yaratmaktır; üretimi, tüketimi, korunmayı, üremeyi sağlayacak planlar yapabilmektir, örgütlü ve planlı hareket edebilmektir. Geleceği için örgütlü ve planlı hareket eden bunu da belli ilke ve kurallara bağlı olarak yürüten bir yapıya kavuştuğu zaman topluluk, toplum haline geliyor. Demek ki toplum, insanlardan oluşuyor ama yüz insan bir araya geldi mi toplum olur! yüzden aşağı olursa toplum olmaz! diye bir kayıt yoktur. Bu sayıyla bağlantılı değildir. Politika ve ahlakın nasıl işlediğiyle bağlantılıdır. Örneğin 'Müslüman mıdır, Hristiyan mıdır?' biçiminde değil, onlar toplumun aldığı biçimler oluyor, toplum olarak var olmak onlara bağlı değildir. Müslüman ideolojisine bağlı olan da toplum, Hristiyan ideolojisine bağlı olan da toplum, sosyalizm ideolojisine bağlı olan da toplumdur. Yani toplum, sosyalistlikle belirlenmiyor. Başka değerlerle ve ölçülerle belirleniyor. O değerler ve ölçüler de ahlak ve politika ölçüleridir.

Ahlak ve politikanın yeni tanımını Önderlik çok net olarak geliştirdi, anlaşılır kılındı. Toplum; politika ve ahlak olarak var. Politika ve ahlak ne kadar özgür ve güçlü işliyorsa bir toplum o kadar özgürlüğe yatkındır ve gelişkindir. Politika ve ahlak olarak ne kadar zayıflar ya da işlemez hale gelirse toplum özgürlük değerlerini o kadar çok kaybetmeye yönelir, politika ve ahlak işlemezse toplum olmaktan çıkar ve köleleşir. Kölelikle özgürlük arasındaki ayrım da böyledir.

Toplumu, eski kalıplardan kurtularak anlamak gerekir. Çünkü, biz de içerisinde yaşıyoruz. Toplum olup olmama sorunu en çok Kürtlerde var olan bir sorundur. Günümüzde çok acı bir biçimde ağır çatışmalı olarak güncel planda bunu yaşayan Kürt gerçeğidir. Gerçekten de toplum olarak var olacak ve gelişecek mi, yoksa toplumsal yok oluş mu yaşanacak? Böyle bir ikilem içerisinde. Varlık-yokluk içerisinde-

deyiz diyoruz, bunun savaşını yürütüyoruz ve her türlü tehlike ile yüz yüzeyiz. Tehlike; toplumun politika ve ahlak olarak kendi iç yapısını kaybetmesidir. Onu kaybederse de köleleşir, soykırıma uğrar, başka toplumsal hakikatler içerisinde erir, kendi gerçeğini kaybeder.

Toplumsal sorunların, doğal toplum içerisinde insan eliyle yaratılan sorunlar olduğunu belirttik. Dolayısıyla insanı tür haline getiren de analitik zekadır, duygusal zeka değildir. Evet, diğer türlere göre insanda duygusal zeka daha güçlüdür, fakat onlardan çok ayrılacak türden değildir, duygusal zekayı da daha güçlü işler hale getiren analitik zekadır. Politika ve ahlak analitik zekanın ürünüdür. Öyle geliyor ama duygusal zekaya da dayanıyor. Analitik zekanın 'olumlu boyutu, olumsuz boyutu' biçiminde iki boyutlu ele almak mümkündür. Analitik zekanın tehlikeler arz eden boyutları var. Bir yandan yeni şeyler yaratıp geliştiriyor ama bir yandan da tehlikeyle yüz yüze getirerek sorunlar yaratıyor. O halde toplumsal sorun dediğimiz sorunları yaratan analitik zekadır.

Eskiden Marksistler sosyalist bilimi 'yabanılık, barbarlık, uygarlık dönemi' olarak insan türünün ta-

litikayı kutsayan ve esas alan bir dildir. O kadar çok gelişmiş değildir. Bir de ölçüleri var, ideolojik kalıpları var, ona göre değerlendiriyor, onunla uygun olmayanları atıyor, çarpıtıyor, değiştiriyor. İdeolojik kabullerine göre her şeyi tanımlıyor ve kavramların özünü, içeriğini değiştiriyor. Kendi ideolojik kabullerine uygun hale getiriyor. Bizim ise tarihsel bakışımız farklıdır.

İktidar ve sermaye tekellerinin ortaya çıkardığı sorunlar

Neolitikten sonra MÖ 3 bin yıllarından itibaren bir uygarlık yarılması yaşıyor. Uygarlık yarılmasının olabilmesi için uygarlığın var olması lazım. Demek ki önceki süreçlerde de uygarlık varmış. Yarılma, iki yapı yaratıyor. Bir tekeli uygarlığı, bir de demokratik uygarlık biçiminde ortaya çıkıyor. Tekeli uygarlık, iktidar ve devlet sistemini ortaya çıkartıyor. Sınıf-kent-devlet üçgeninde hile, baskı, zorla artık ürünün biriktirilmesiyle tekelleşme ve toplum üzerinde örgütlü bir egemenlik sistemi, toplum içerisinde ortaya çıkıyor.

Marksist sosyal bilim de 'devlet, toplum içinde ortaya çıkan, toplum üzerinde yer alan bir yapıdır. Ege-

sorunların burada oluştuğunu değerlendiriyor ve inceliyor.

Toplumsal sorunların *ikinci* dönemi olarak, MS 500 ile 1500 arasındaki bin yıllık süreci tanımlıyor. Roma'nın yıkılışı ve Amsterdam'ın gelişmesi arasındaki dönem oluyor. Bu döneme damgasını vuran da İbrahimi dinleri oluyor. Daha çok onlara dayalı iktidar ve devlet yapılanmalarının yol açtığı sorunları ifade ediyor, değerlendiriyor. Yahudiliği, Hristiyanlığı, Müslümanlığı geniş bir biçimde inceliyor. Toplumla bağlarını, çıkış aşamalarını, nasıl bir iktidar ve devlet ideolojisi haline geldiklerini gösteriyor. Önderliğin Teoloji üzerindeki söylediklerinin hepsi yenidir. Bu konular üzerinde derinleşen sosyal bilimci şimdiye kadar ortaya çıkmadı. Ya çok kutayıp övdüler ya da tümünden reddettiler. Önderlik ne öyle ucuzca reddeden ne de kabul eden oldu. Tam tersine yeniden yorumlayan, sorgulayan, ne anlama geldiklerini, toplumsal varoluştaki neyi ifade ettiklerini ortaya koyan bir analiz ve yorum gücü geliştirdi. Bu analiz gücü de ilk defa bu düzeyde ortaya çıktı. Şimdi Türkiye'de Önderliğin etkisiyle biraz geliyor. Bunu önlemek için ABD'nin Fethullah üzerin-

rihsel varoluşunu dönemlere ayırıyordu. Yabanılık; hayvanlar aleminden kopuş süreci olarak tanımlanıyordu. Barbarlık dönemi; aslında barbarlık dönemi olarak tanımlanan dönem, özgür topluluklar dönemi oluyordu. Uygarlık; iktidar ve devlet sistemidir. En büyük gelişme iktidar ve devlettir. Devleti, 'Tarihin en büyük devrimi, en büyük hamlesi, insan aklının ortaya çıkardığı mucizevi gelişme' olarak tanımladılar, her şeyi oraya dayandırdılar. Böylelikle Marksist sosyalist bilim, özgür varoluşu 'barbar' diye tanımladı ve kötüledi. Biz o kavramları ve tarihsel gelişmeyi ele alırken yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor. Çünkü dil de kavramlar da önemlidir. Önderlik, "kavram oluşturmakta zorlanıyorum, bu konular üzerinde çalışırsanız, yoğunlaşırsanız yeni kavramlar oluşturabilirsiniz" dedi. Biz de onlar üzerinde kafa yormalıyız.

Türkçe yeterli bir bilim dili değildir, o düzeyde gelişmemiştir. Son yüz yılda cumhuriyetle birlikte yaratılan ulus-devlet dilidir. Tamamen ideolojik bir dildir. O bakımdan devleti ve iktidarı, erkek egemen zihniyeti, po-

men hale geldi mi toplumdan kopan bir sistem' diyordu. Ancak ulus-devlet toplumdan kopuşu ortadan kaldırdı. Ulus-devlet öncesinde devletler biraz toplumdan kopuktular. Ulus-devlet ise bunu tersine çevirdi, bireyi devletleştirdi, devleti bireyselleştirdi, kendisini toplumsal varoluş olarak ifade etmeye çalışıyor. Toplumsal sorunlar; iktidar ve sermaye tekellerinin ve bu temelde baskı ve sömürünün ortaya çıkardığı sorunlardır. Bunlara 'sorun' diyoruz. Sorun böyle ortaya çıkıyor. Aslında sorun, merkezi ya da tekeli uygarlık sistemidir. İktidar ve devlet sistemidir. Onun yarattığı alt yapı ve üst yapı kurumlarıdır.

Önderlik toplumsal sorunların tarihsel gelişimini üç dönemde ya da üç aşamada değerlendiriyor. *Birincisi*, MÖ 3.000-MS 500 Roma'nın yıkılışına kadar olan tekeli uygarlık dönemi, Sümer'den başlayarak bir taraftan Mısır'a diğer taraftan İran'a ve Çin'e kadar yayılan ama ana uygarlık olarak Sümer, Babil, Akat, Asur, Greko-Romen kanalı biçiminde devam eden uygarlık kanalı oluyor. Birinci toplumsal

den çabası var. Sözde reforme ediyor gibi görünerek Avrupa'da yaptıkları gibi- tekrar dini bu baskı ve sömürü düzeninde nasıl kullanacaklarının arayışı içerisinde. Güya dinde reform yapacaklar. Bunların hepsi var ve tehlikelidir, bunu görmek ve anlamak gerekiyor.

Üçüncü toplumsal sorunlar dönemi; MS 1500'den sonraki dönemdir. Kapitalist modernitenin gelişme dönemi oluyor. Önderlik bu anlamda kapitalizmi, moderniteyi inceliyor. Daha önceki aşamalarda ortaya çıkmış toplumsal sorunları kapitalist modernitenin ne kadar büyüttüğünü, derinleştirdiğini ortaya koyuyor. Önderlik bunu da "en uç nokta, en tehlikeli hale gelme" biçimi olarak değerlendiriyor. Böylece ortaya çıkan bu sorunları da on iki temel başlık halinde inceliyor.

Toplumu eğitip örgütleyebilmek için toplumsal sorunları bilmek gerekiyor

Demokratik modernitenin yaşam tarzı nedir, doğruları nelerdir? Neyin yok edileceği, neyin inşa edileceği

bilinmezse inşa da yapılamaz. Onun için sorun nedir, kötü, çirkin, yanlış, kölece olan nedir? Tüm bunları tespit etmek gerekiyor.

Demokratik moderniteye 'çözüm alternatifi' diyorsak, o zaman demokratik uygarlığın çizgisini doğru anlayacağız, onun içerisinde günümüzün uygulanması olarak demokratik moderniteyi zihniyet olarak, teori olarak, ideolojik-politik çizgi olarak, strateji, taktik, tarz olarak doğru anlayacağız. Demokratik uygarlık ve demokratik modernite bütün bunları içeriyor. Tekelci uygarlığın ve kapitalist modernitenin alternatifi oluyor. Alternatif sistemi Önderlik böylelikle ortaya çıkartmış bulunuyor.

Önderlik reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte çeşitli arayışlara giren sosyal bilimcileri de esas olarak bu temelde eleştirdi. Önderlik "tek yanlı kalmışlar, tek boyutta derinleşmişler, önemli sonuçlar ortaya çıkarmışlar ama tek yanlılıkları eleştiri konusudur, çok yönlü olmalıydılar" dedi. İkincisi, "bütünlüklü bir alternatif sistemi ortaya çıkartamamışlar" dedi. Önder Apo'nun onları aşan, onlara katkı sunan yanı nedir? Bir, tek yanlı değil, bütünlüklü bakmasıdır. İki, alternatif ortaya koymasındır. Alternatif de demokratik uygarlık sistemi, demokratik uygarlık çizgisidir. Bunlar tekelci uygarlığın sistemini ve kapitalist modernite çizgisinin alternatifleridir. Böylece onların aşılabileceğini, alternatiflerinin gelişebileceğini, onların dışında bir insan ve toplum yaşamının var olabileceğini Önder Apo düşünce olarak kanıtlamış bulunuyor. Bunun da ilkelerini, ölçülerini ortaya koymuş bulunuyor. Gerisi bunları anlamak ve uygulamaktır. Bu görev de toplum içerisinde yürütülecek devrimci örgütlü çalışmalara düşüyor. Bu biçimde Önderlik görevi gerçekleştirmiştir, gerisi bizim görevimizdir.

Diğer sosyal bilimcilerin Önder Apo'ya dönük ilgileri de buradan ileri geliyor. Hiçbirisi reddetmiyor, şimdiye kadar Önderliğin eleştirilmesine tepki duyan, Önderlik yaklaşımlarını somut olarak eleştiren bir düşünceyle karşılaşmadık, tam tersine hepsi büyük bir ilgi duydular, önemle benimsediler, Önderliği sahiplendiler, bu temelde araştırıyorlar. İmralı sistemine karşı Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için dünyada yürütülen mücadeleye öncülük ediyorlar. Önderliğin savunmalarına ilişkin yazılar yazdılar, makaleler yazdılar. Hepsı oldukça ufuk açıcı, sonuca götürücü sentezleyici güç olarak Önderlik gerçeğini görüyor ve sahipleniyorlar.

Devlet, baskı ve sömürü çetesi olarak ortaya çıktı

Merkezi uygarlık, iktidar ve devlet bir zorunluluk ve bir gelişme değildir. Tam tersine bir sapmadır, buna inanmak lazım. Neden zorunluluk değildi, çünkü devletten önce de toplum kendisini yönetiyordu, savunuyordu, geliştirdiyordu. Devletten önce de toplum vardı, devlet, toplumun ortaya çıkarttığı değerleri tekeline aldı ve bu temelde toplumun daha iyi yönetileceği, daha iyi savunulacağı biçiminde ortaya çıktı.

Savunmayı geliştirdi, üretimi geliştirdi, bilim-teknik geliştirdi ama hepsini tekeline aldı. Savunmayı savaşa dönüştürdü, artık ürünü kendi tekeline aldı, kendi hizmetine kullandı, kendisini büyüttü ve güçlendirdi, toplum üzerinde hükümlanlık ve egemenlik yarattı, baskı ve sömürü

rüyü ortaya çıkarttı. Toplumu savaşta kullandı, üretimde kullandı, her şeyi kendi tekeline aldı. Böylece bir baskı ve sömürü çetesi olarak ortaya çıktı. O halde devlet, toplumu sömürmeden var olamaz. Ama devletsiz toplum vardı, her zaman da var olabilir. Devlet ve iktidar zorunlu bir araç değildir. Tarihsel toplum gelişiminde bir sapmadır, bir baskı ve sömürü çetesidir. Esas olan devlet değil, toplumdur. Toplumu devlet yaratmadı, devleti toplum yarattı.

Devletin günümüze kadar gelişimi biliniyor. Ancak şunları da görmek lazım: Devlet toplumun içinden çıktı örgütlü bir çete haline geldi ama ulus-devlet öncesi, devlet ile toplum iç içe özdeş değildi. Devlet ayrı kurumlar olarak vardı. Sarayda vardı, orduda vardı, imparatorluklar bu temelde örgütlüydüler; onun dışında toplum da vardı ve kendi içerisinde örgütlüydü, toplumun kuralları da sürüyordu. Toplumdan vergi alıyordu, savaş olduğunda toplumdan asker alıyordu, çünkü devlet toplum üzerinde egemen ve sömürücüydü ama öyle toplumun her şeyine hükmedici değildi. Bu durum ulus-devlet ile değişmiştir. Ulus-devlet, devleti toplum haline getirdi, toplumun gözeneklerine kadar giren, toplumun her şeyini alacak kadar büyüdü, eskiden devlet bu kadar büyük değildi. Dolayısıyla devletin kullanımı da bu kadar çok değildi. Şimdi devlet toplumun gözeneklerine kadar giren, her yere sızan, her şeyi sömüren hale geldi. Toplum ne yaparsa yapsın, doğa ne yaparsa yapsın, büyüyen devleti besleyemiyor.

Ulus-devlet bir özel savaş sistemidir

Demek ki ulus-devletle ulaşılan düzey çok daha farklıdır, bir özel savaş sistemidir. Sürekli bir savaş halidir. Bir faşist yönetim biçimidir. Liberalizmi uyguluyor görülüyor. 'Hitler yenildi faşizm bitti!' biçiminde bir şey yok. Hitler bir uç noktaydı, Hitler yenildi ama faşizm yok olmadı. Aslında ulus-devlet sistemin en çok

kullandığı, faşist devlet biçimidir. Sürekli bir özel savaş halidir, toplumun her yerine hükmetmiş bir durumdur. 'Toplumu yönetime katıyoruz' biçimindeki liberal görüntüsü bir aldatmacadır. 'Toplumu savunuyoruz' diye yaptığı da bir özel savaştır, bu kadar gasp oradan ortaya çıktı. Günümüz-

de bu durumu en iyi bir biçimde Türkiye'de, Kürdistan'da gözliyoruz. Güya insanları yönetime katıyor, peki kim seçiliyor? Kim varlıklısı, kim sömürmüş ve ürün gasp etmişse o seçiliyor. Seçimlerde adil, demokratik, eşit şartlarda bir yarış yoktur.

Avrupa'ya, Amerika'ya bakılabilir, demokrasi seçime indirgeniyor, güya devlet organları seçimle geliyor. Tüm bunların hepsi bir görüntüdür. Hanedanlıklar, krallıklar yıkıldı cumhuriyet oldu ama seçimde eşitlik ve adalet yoktur. Sermayenin ve iktidarın tekelciliği var, onu seçiyorlar, onun dışında olmuyor.

Kürdistan'dan HDP'nin milletvekilleri seçildi ama o milletvekillerine dayatılanları görmek gerekiyor. Evet seçildiler, çünkü devrim var, toplumsal mücadele var, o seçti yoksa devletin seçim sistemi onları seçmedi. Özgürlük Mücadelesi onları ortaya çıkardı. Şimdi somut olarak görülüyor ki gittikleri yerde devlete teslim olmaları dayatılıyor, devlet olacaksınız, topluma karşı çıkacaksınız deniliyor. Tayyip Erdoğan 'topluma karşı çıkmayacaksanız o zaman burada kalamazsınız Hewler'e gideceksiniz' diyor. Demek ki Hewler'de olmazsa bu dünyadan yok olmayı dayatacaklar. Öyle bir dayatma sistemidir. Devletin, ulus-devletle ulaştığı düzey böyle bir özel savaş düzeyidir. Aslında bir soykırım düzenidir, dili tekleştirme, kültürü tekleştirme, her şeye hükmetmedir, toplum kırım düzeyidir, soykırım düzeyidir. Sadece egemenlik ve sömürü yok, onu aşan bir toplum kırım var. İnsan zihniyetinin, duygularının, medya ve sanat üzerinden yapılandırılmasıyla, onlara hükmedilmesiyle sağlanıyor. Böylece toplum kırım; sadece maddi imkanlar, baskı, sömürü, açlıkla olmuyor. Aslında ruh, duygu, düşünce dünyasında da geliştiriliyor. Maddi alanda, metafizik alanda da gerçekleşiyor. Tümyle devletleşen, devleti esas alan, devlet dışında düşünemeyen, devleti kutsayan yeni bir kölelik durumu ortaya çıkmış bulunuyor.

Devlet ve iktidar sorunu günümüzde bu kadar büyümüş bir sorundur. Bir dönem güya sorunları çözme iddiasıyla ortaya çıktı, artık ürünün gelişimini, üretimini, bölümünü daha iyi örgütleyecekti ama zor ve hileyle onu kendi sistemi içerisinde bölüştürdü, toplumdan vergi

olarak aldı, sömürü olarak aldı, kendi sistemini kurdu ve sorun kaynağı haline geldi. Böylelikle sorunları çözen değil, sorunu arttıran ve büyüten bir noktaya geldi. Ulus-devlet ise bunu toplum kırım düzeyine çıkardı ve en temel sorun haline geldi.

Önder Apo "bu devlet sistemini artık doğa da toplum da kaldırmaz" dedi. O noktaya gelmiştir. Onun için durmadan doğa tüketiliyor, topluma kölelik vaaz ediliyor. Medya üzerinden, baskı ve sömürüyle örgütlülükler dağıtılarak topluma dair her şey bitirilmek isteniyor, ama bunun sonu yoktur. Toplumu bu biçimde ve bu kadar tüketen devlet kendi tükenişini ve yok oluşunu bu durumda kendisi geliştiriyor. Devletin günümüzde geldiği noktayı da görmek lazım.

Devletin başlangıcıyla, özü aynıdır ama hacmi ve yöntemleri çok değişmiştir, küresel hale gelerek topluma hükmediyor. Ulus-devletle sorun çok daha büyüdü ve genelleşti ve aslında yirmi dört saat toplumu bitirmekle, yok etmekle uğraşan bir düzeye gelmiş bulunuyor. Bu kadar tehlikeli bir durumdur. Başka türlü devletin anlaşılabilecek bir yanı yoktur.

TC Devleti 'Birleşmiş Milletler' diye tanımlanan sistemin Anadolu'daki koludur

Ulus-devlet kendi devamlılığı için topluma empoze etmeye çalıştığı yanıltıcı bilgiler çoktur. Bunları ortaya çıkartmak gerekiyor. Devleti vatan ile özdeşleştiriyorlar, devleti ulusla özdeşleştiriyorlar, dille ve kimlikle, tarihle özdeşleştiriyorlar. Bir toplum ismiyle değil, devlet ismiyle tanımlanıyor. 'Birleşmiş Milletler' deniliyor, hayır bunlar devletlerdir. Bunu yürüttüğümüz savaşta çok iyi görüyoruz. Ortada bir TC Devleti yoktur, Birleşmiş Milletler tarafından organize edilen devletler sisteminin Anadolu'daki, Türkiye'deki kolu ya da şubesidir. Onu da o düzeyde ayakta tutuyorlar.

Bu, bir mücadeledir. Toplumsal örgütlülük, bilinçlenme ve örgütlen-

me gelişirse elbette ki iktidar ve devlet düzenleri yıkılabilir. Onun için Kürdistan'daki gelişmelere izin vermek istemiyorlar. KDP ile PKK arasındaki ayrım buradan ileri geliyor. Çünkü KDP de beş bin yıllık sistemin Kürdistan'daki ajanı, kolu, uzantısı oluyor. Ama PKK onun alternatifini temsil ediyor. Devletçi sistem karşısında demokratik modernitenin duruşu böyledir. Bir alternatif duruştur, ayrı bir sistemdir, yeni bir dünyadır. Ama geçmişi olmayan bir dünya değildir. Geçmişte hep var olan ama bastırılmış, egemenlik altına alınmış bir dünyayı, yaşamı alternatif olarak yeniden geliştirme çizgisidir. Bunu iktidar ve devlet sistemi bir bütünlük içinde reddediyor. Nasıl bütün olduklarını Kürdistan'daki mücadelede çok somut görüyoruz. O halde Kürt sorunun çözümünü de, özgürlük ve demokrasi mücadelesini bunları görerek anlamalıyız.

İnsanlar; ahlak ve politika ile birbirlerine bağlandılar mı toplum haline geliyorlar

Önderlik bizden kişilik devrimi için zihniyet ve vicdan devrimi yapmamızı istedi. Demek ki toplumsallaşma devrimi gerekiyor. Her türlü bireyciliğe karşı toplumsallaşma. Ortak akıl ve kolektif vicdan olarak ahlak ve politika bir toplum sorunu olamaz. Bunların varlığı toplumsal sorun değildir. Yanlış tanımlamak lazım. Ancak politika ve ahlakın zayıflığı, işlemeziği toplumsal sorun olarak tanımlanabilir. İnsanlar ahlak ve politika unsurlarıyla birbirlerine bağlandılar mı toplum haline geliyorlar, toplumu oluşturuyorlar. Ahlak ve politika olmazsa toplum da biter, ama zayıflarsa ve toplum köle olarak varlığını sürdürse o zaman o toplum üzerinde her türlü işlem yapılabilir.

Buradan iki şey ortaya çıkıyor: **Bir**, ahlak ve politika geliştirilmesi gereken unsurlardır. Toplumsal gelişme dediğimiz şey esas olarak politika ve ahlaktaki gelişmedir. Toplum varoluşu bunlar olduğuna göre, onlardaki gelişme toplumsal gelişmeyi ifade ediyor. **İkincisi**, iktidar ve devlet var olabilmek, egemen hale gelebilmek, kendini güçlendirebilmek, toplum üzerinde baskı ve sömürüyü, tahakkümü artırabilmek için sürekli topluma saldırıyor, topluma saldırının özü de ahlak ve politikaya saldırdır. Toplumun ahlak ve politik olarak varlığına, kurumlaşmalarına, işleyişine dönük saldırı oluyor. Önderlik "devleti çıplak zor araçlarıyla tanımlamak yetersizdir" diyor. Demek ki iktidar ve devlet sadece çıplak zor araçlarıyla saldırı yapmıyor, toplumun ahlak ve politikasına yönelttiği saldırıyla da vardır. Özel savaş denilenlerin hepsi ahlak ve politikayı ortadan kaldırmak, zayıflatmak için ulus-devletin topluma yönelttiği saldırıları ifade ediyor. Özel savaşın özü budur. Özel savaşın bütün yöntemleri, aslında toplumsal ahlak ve politikayı zayıflatmak, işlemez kılmak, kötürümleştirmek ve böylece toplumu zayıflatıp onun üzerinde ulus-devletin baskı, sömürü, hegemonyasını daha fazla geliştirmektir. Onun için 'ulus-devlet

bir özel savaş sistemidir' diyoruz. Bu özel savaş sistemi toplumu daha çok zayıf kılarak, toplum üzerinde baskı ve sömürüyü daha çok arttırarak, derinleştirerek ancak kendisini ayakta tutabiliyor, besleyebiliyor.

Bütün inşaların başında zihniyet inşası var

Politika ve ahlaktan yoksun kılmanın esas yolu da zihniyet kırımından geçiyor. Kapitalist modernitenin toplum kırımının esası zihniyet kırımıdır. Kültürel soykırımın esası da zihniyet kırımıdır. Kültürel soykırım başka bir şey değildir. Dolayısıyla kültürel soykırıma karşı çıkmak, ona karşı mücadele edebilmek her şeyden önce zihniyet kırımını aşabilmekle, zihniyet kırımına karşı mücadele edebilmekle, kendi zihniyetini oluşturabilmekle mümkündür. Başka bir şeyle mümkün değildir. Savaşabilmek için, siyaset yapabilmek için, örgüt kurabilmek için, kısacası bütün işleri yapabilmek için önce zihniyet inşası gereklidir. Bunun için de bütün inşaların başında zihniyet inşası geliyor.

Yeni bir şey yapmaya adım atmakla, anlamak iç içedir, birliktedir, paraleldir. Önderlik, 'ilk insan sopayı eline aldığı anda onun ne anlama geldiğinin düşüncesine sahipti' diyor. Bir düşünce gelişimi başlamıştı. Onun için insan tür olarak düşünce gücüyle zaten diğer türlerden ayrılıyor. Dolayısıyla düşünce gücü, zihniyet yapılanması olduğu kadar diğer türlerden ayrıdır. Kendisine ait herhangi bir zihniyet inşası yoksa, o aslında insan olarak yok demektir. Bu kesinlikle böyledir.

Önderlik "reel sosyalizm toplumu eğitmediği için çöktü" dedi. Evet zihniyet oluşturamadı. İnsanları sosyalist zihniyet ile yetiştiremedi. Ekonomik indirgemecilikle 'yasa-larla komünalizmi' geliştiriyoruz' dediler ve ekonomik üretim, paylaşım yaptırdılar ama insanlar ne yaptıklarını, niye yaptıklarını anlamadılar, sonrasında reel sosyalizm çökünce de kimse sahip çıkmadı.

Önderlik sistemin verdiği zihniyeti yıkarak, onun yanlışlığının farkına vararak, yeni bir zihniyet oluşturarak Önderlik çıkış yaptı. Önderlik niye her şeyi eğitim ile yaptı? Çünkü yeni bir zihniyet inşasına ihtiyaç vardı. Çünkü ortada zihniyet kırımı var, o zihniyeti değiştirmeden, yeni bir zihniyet inşa etmeden hiçbir şey yapamazsın. İşe sevk edersen, o zihniyete göre pratik ortaya çıkar, yeni zihniyete göre çıkmaz.

Kemalist hareket iktidar olur olmaz en çok eğitim üzerinde durdu, her yerde okullar açtı. Devletin dışındaki bütün okulları, medreseleri, topluma dair eğitim kurumlarının hepsini en büyük gerici olarak tanımlayıp şiddetle bastırdı. Bütçenin en fazlasını eğitime ayırdı. Gerçekten insanları çok sevdiği için mi yapıyor? Hayır! Kendisine hizmet edecek insan yapısını ortaya çıkartmak için bunu yapıyor. Böylelikle her türlü sömürüye açık, tam köleleşmiş, devlete bağlı insan yaratmak için yapıyor. Bunun da yolu zihniyet inşasından geçiyor. Bu kadar okulu onun için açıyor. Hele hele Kürdis-

tan'da başka hiçbir şey işlemiyor ama işleyen tek şey TC'nin okullarıdır. Bir tane Kürtçe kursa bile izin vermiyor ama Kürt çocukları Türkçe eğitim görsünler diye her şeyi yapıyorlar. Önce yasaklıydı ama 1960'lardan sonra da Kürt çocuklarını üniversiteye de almaya başladılar. Çünkü zihniyet oluşturmak için bunu yapıyorlar. Okuldan önce kreşler ve anaokullar işletiliyor, devlet çocukları çok mu seviyor, kadınları çok mu seviyor? Hayır! Çocuklar daha hiçbir şey öğrenmeden kendi ölçülerine göre bir düşünce yapısına kavuşturmak için bunları yapıyor. Kadınları da çocuklardan arındırıp ucuz iş gücü görüp, çalıştırıp sömürmek için yapıyor.

Önderlik çıkışta bu durumu "düşünsel sömürgecilik" olarak değerlendirdi. Şimdi ise buna Önderlik "zihniyet kırımı" diyor. Bu anlamda zihniyet kırımı çok önemlidir. Dil çalışmalarını yapıyor. Zihniyete dayalı olmayan dil çalışmalarının hiçbir başarısı yoktur, bir anlamı yoktur. Kültürel soykırımı, zihniyet kırımını iyi anlamak lazım. Kültürel soykırımın bu düzeyde etkili olmasının nedeni de zihniyet kırımından kaynaklanıyor.

Önderlik, "bir insan soyunun en kötü hale getirilmesi, kendi geleceği için düşünce üretmez, plan yapamaz hale getirilmesidir" dedi. Kültürel soykırımın en kötü hali olarak Önderlik bunu değerlendirdi. Bu da zihniyet kırımıdır.

Şöyle de anlaşılmamalıdır: Hep kendini düşünen, bireyci, bencil, dünyadan ve insanlıktan kopmuş şekilde sadece kendini esas alan biçiminde anlaşılmamalıdır. Fakat kendisi olamayan başkasıyla özgür ve eşit ilişki kuramaz.

Şöyle de ele alınamaz: 'Kürt toplumunun özelliklerini bırakalım, dünya zaten bir köy haline geliyor, bu kadar iç içe geçme var, entegrasyon oluyor, biz de entegre olalım!' denilemez. Hayır, olamazsın, ancak köle olabilirsin! Kendin olamadan başkasıyla özgür ve eşit ilişki geliştirilemez. Önderlik 'Demokratik Ulus birlikteliğinden' söz etti, öyle olursa daha üst birliktelikler içine giremezsin. Onların içine girebilmek, Demokratik Ulus oluşturabilmek için ulusal özgürlük şarttır. Onun da temelinde özgür zihniyet, düşünce gücü var. Dolayısıyla düşünce gücü üzerinde iyi durmak gerekiyor. Ne yaptığımızı anlamak, bilmek ve inanmak gerekir. Ona tutku düzeyinde bağlanmak gerekir. Ulus-devlet bu kadar toplumsal dokuyu dağıtıyor, okullar kuruyor, toplumu parçalıyor, toplumu soykırıma açık hale getiriyor; tüm bunları da Kürt toplumunu istedikleri gibi sömürebilmek için yapıyor.

Bu temelde zihniyet inşasının önemi, düşünce gücünün önemi üzerinde durmak gerekir. Zihniyet kırımına dönük her zaman sert eleştiriler yapabilmeliyiz. Kültürel soykırımın etkilerini, düşman zihniyetinin etkilerini taşıyan yaklaşımlara, tutumlara dönük şiddetle eleştiri yapabilmeliyiz.

Özgür ulusal zihniyete dayanan yurtseverlik ölçüleri saptırılmış ölçülerdir. Onların yurtseverlikle bir alakası yoktur. Önderlik yurtseverlik

ölçülerini yükseltti, toplumu bu kadar birleştirdi ve mücadeleye sevk etti. Bunların hepsi doğru bir zihniyet oluşturmakla, düşünce gücü geliştirmekle gerçekleşiyor. Buna da 'duruş' diyoruz. Duruşun esasında zihniyet olgusu yatıyor. Doğru duruş ne demektir? Doğru tutum nasıl geliyor? Zihniyetle oluyor. Yoksa başka bir şeyi ifade etmiyor. O bakımdan da zihniyet mücadelesi önemlidir. Zihniyet devrimini her şeyin başına

Kadının bütün toplumsal yaşamdan, onun irade gücü olmasından

uzaklaştırılması,

soyutlanması var.

Yaşamdan itilmesi ya da

atılması değil, tam tersine

yaşamın içerisinde en zor

işlerde çalıştırılıyor, sistem

için her şey ürettiriliyor,

erkeğin her türlü hizmetine

koşuluyor, fakat yaşamın

yaratılmasında,

örgütlenmesinde,

yürütülmesinde herhangi

bir söz ve karar gücü, irade

gücü ve hakkı bulunmuyor,

bu durum ortadan kaldırılıyor.

Böylece kadın köleliği erkek

egemenliği bu biçimde ortaya

çıkıyor. Hiyerarşi ve devletçi

uygarlık tamamen buna göre

şekillenmiştir.

Her türlü özgürlükçü,

eşitlikçi, demokratik

gelişmelerin olabilmesi

için bu durumu sorun

yaparak çözmek lazım.

koymak, kişilik devrimini bu temelde ele almak, soykırıma karşı devrimci mücadeleyi zihniyet devrimine dayandırmak, bütün partileşme, halklaşma, gerillalaşma süreçlerinin hepsini zihniyet devrimi temelinde geliştirmek esastır.

Ekonomik sorunun özü, üretimin azami kâra göre yapılmasıdır

Ekonomik sorunu, imkanların neye yatırıldığına bağlıdır. Devlette yoksulluk yoktur, savaş tekelleri ekonomik düzeyde kâr ediyorlar. Herkes yoksul değildir, tam tersine bir taraf çok fazla zengin diğer taraf fazlasıyla yoksul. Tayyip Erdoğan ekme bulamıyordu, şimdi ise dünyanın en zenginleri arasına girdi. Yoksulluk halk kesimleri için var, devlet için yoksulluk yoktur. Böyle bir durum

devletin yararına olmasına rağmen, devlete 'yoksulluğu gider' deniliyor, kendisinin yararına olan bir şeyi devlet neden gidersin ki, devlet böyle olmasını bilinçli geliştiriyor. O zaman yoksulluğu gidermeyi devletten beklememek, çözümü onda aramamak gerekir. Gidermek için doğru çözüm aranmalıdır. Her şeyi devletten bekleyerek olmaz.

'Devlet neden kadınları korumuyor' diye slogan atılıyor, devletin görevi kadınları korumak değil ki, öldürmektir, çünkü öyle kurulmuştur. Öyle bir zihniyet ve yaklaşımla hiçbir şey çözülemez. Evet, devletin üzerine gitmek gerekiyor, ama onun arkasından çare devlette görülecekse orada herhangi bir çözüm çıkmaz.

Ekonomik sorun da işsizlik ve yoksulluk sorunudur. Bu da imkanların, toplumun ihtiyacını karşılayacak üretime yatırılmamasından kaynaklanıyor. Kâr nerede daha çok geliyorsa oraya yatırım yapılıyor. Bu anlamda devlet için bir sorun yok. Toplum yoksul bırakılarak yönetiliyor; ekonomi sorun da böyle ortaya çıkıyor.

Üretimin neye göre yapıldığı burada esas konudur. Toplumun ihtiyacına göre yapılsa hiçbir yerde sorun kalmaz. Dünya mevcut nüfusu beslemeye fazlasıyla yeterlidir, nüfus artışı var ama nüfusu besleyemez kadar büyümüş değildir. Sorun olan, ekonomi diye yapılanın toplum yararına olmamasıdır.

Ekonomi demek, ekonomi toplumu demektir. Önderlik "ekonomi, toplumun en temel örgütlenme alanıdır" diye tanımladı. Toplumun ihtiyacına göre üretim yapılsa, öyle planlansa ve yürütülse böyle bir yoksulluk ve işsizlik ortaya çıkmaz. Birileri zengin olacak diye imkanlar bu kadar heder edilmez. Mevcut üretim sistemi tarımı bitirdi, hayvancılık bitirildi, köy toplumu bitiriyor. Sorun buradadır.

Önderlik karınca örneğini bu temelde verdi. "Bu dünyada karınca bile karnını doyurabiliyor, insanlar o kadar akıl geliştirmişler ama karınca kadar bile karnını doyuramıyorlar" diyor. Mevcut sermaye ve iktidar sistemi, tekelleşme bu kadar toplumları denetim ve egemenlik altına almıştır. Demek ki insanlar karınca kadar özgür değiller, dolayısıyla kendi akıllarını kendi yararlarına kullanamıyorlar. Zihniyet kırımı bu düzeye ulaşmış durumdadır.

Toplum sömürüsü gibi doğanın sömürülmesi sorunu da var. İmkanların azlığından kaynaklı bir sorun yok. Ekonomik sorun tamamen azami kâr için yatırım yapılmasından kaynaklıdır. Bu da kapitalizm demektir. Tekelciyi daha fazla zengin yapıyor, sömürüyü had safhaya çıkartıyor, toplumu da açlık sınırının altında yoksul hale getiriyor. Sistem böyle oldukça ve ona karşı mücadele edilip aşılmadıkça farklı bir durum ortaya çıkmaz.

Tarihin ilk ve en büyük ekonomik devrimi tarım-köy devrimidir. Neolitik bunu var etti. Ona denk ikinci büyük ekonomik devrim endüstri sanayi devrimidir. Bu bakımdan da sanayiye iyi anlamak ve doğru değerlendirmek, önemsemek gereklidir.

Burada önemli yanıltmalar şunlardır: Sanayi ile kapitalizmi eşit ve aynı saymak, dolayısıyla sanayi devrimini, hatta biraz da benzer bir zamanda gelişen aydınlanmayı, rönesansı birlikte ele alarak, bütün bunların yaratıcısı olarak da kapitalizmi görmek en büyük sapmadır. Evet kapitalizm de gücünü buradan aldı. Kendisini bu kadar ayrıcalıklı, egemen, etkin değerlendirmesi buradan ileri geldi. Önderlik "kapitalizm ne ekonomidir ne de toplumdur" dedi. Sanayi, endüstri; bir üretim biçimidir. Nasıl ki toprağın işlenmesiyle tarım devrimi büyük bir birikim yarattı, uygarlık gelişimine yol açtıysa, onun gibi ama çok daha büyük bir birikimi, üretim fazlalığını endüstri devrimi ortaya çıkardı.

Bu bakımdan endüstri devrimini diğerlerinden ayırmak gerekir. Burada önemli olan, bu üretim biçiminin nasıl kullanıldığıdır, sorun orada ortaya çıkıyor. Endüstri, sanayi kapitalizmin azami kâr kanununa göre mi kullanılacak, yoksa toplumun ihtiyacı için mi, toplumsal yaşamın gerekliliği için mi kullanılacak. Ekonomik sorunun özü, üretimin toplumun ihtiyacına göre değil de azami kâra göre yapılmasıdır. Bu da kapitalizmin esasıdır. Aynı durum endüstri üretimi için de geçerlidir. Endüstriyi azami kâra göre örgütleyince de doğaya ve topluma dönük büyük bir saldırıyı ortaya çıkardı. Her şeyi metalaştırdı, tüketim toplumunu geliştirdi, müthiş bir üretim fazlasını ortaya çıkardı, bir dünya pazarı oluşturdu, böylece toplumu ve doğayı müthiş işledi ve tüketti.

'Bu kadar üretim fazlalığı olmuş kötü müdür' denilemez. Çünkü herkesin ihtiyacına göre üretim yapılmamış ki, her şey meta olmuş ve pazara sürülmüştür, onu kullanabilmek için de alım gücü gereklidir, alım gücü olmayan ise kullanamaz, böylece yoksul-zengin ayrımı çok daha fazla artmış oluyor. Toplum ve doğa değerleri üzerinde sömürünün en ileri düzeyi gerçekleşmiş oluyor. Bir taraf çok tüketiyor, çok kazanıyor, tekelleşme en had safhaya çıkmış, üretimin tekelleşmesi böyle oluşmuştur. Sermaye tekelciliği de buradan zirve yapmıştır. Emperyalizm de aslında budur. Kapitalizmin emperyalizmi, bütün yerküreyi pazar haline getirmiştir, böylece azami kâra göre meta üretimini gerçekleştirmedir. İşin esas budur. Endüstriyalizm de budur.

Endüstri üretimini toplumun ihtiyacına yapma değil de azami kâra göre yapma, planlama ve böylece doğa ve toplum kaynaklarını endüstri üretimi gibi çok büyük sonuçlar veren bir üretime dayandırarak kârı azami düzeye çıkartmadır. Kâr nerede oluyorsa yatırım oraya oluyor. Endüstri bu temelde geliştiriliyor. Ekolojik yıkımın kaynağı da burasıdır. Ekolojik sorunlar da burada ortaya çıktı. Endüstriyalizm ile ortaya çıkan durumlardır.

Endüstri üretimini azami kâra göre planlayınca toplumdaki ucuz iş gücünü çok ileri düzeyde kullanarak geliştirdiği gibi doğada da metalaştırılacak ne varsa her şeyi işletmeyi ifade ediyor. Hiçbir doğal denge düşünmüyor, toplum-doğa

ilişisini düşünmüyor, kâr nereden geliyorsa oraya yöneliyor. Doğa toplumun varlığını karşılayamaz hale mi geliyor, doğal denge mi bozuluyor, toprak zaten çoraklaştırıldığı gibi doğada var olan her şey yerin altı ve üstü ne varsa hepsi büyük bir hızla, doymazlıkla sömürülerek doğal denge alt-üst mü ediliyor, yaşanamaz bir şey mi ortaya çıkıyor; bunlara bakılmadan her türlü sömürü azami kâr için yapılabiliyor. Hastalıklar da buradan tûrüyor, birçok virüs buradan ileri geliyor. Koronavirüs de bu temelde ortaya çıkartılan bir hastalıktı.

Endüstriyalizm, dünyanın canlılığını yok edebilecek tehlikeyi içinde taşıyor

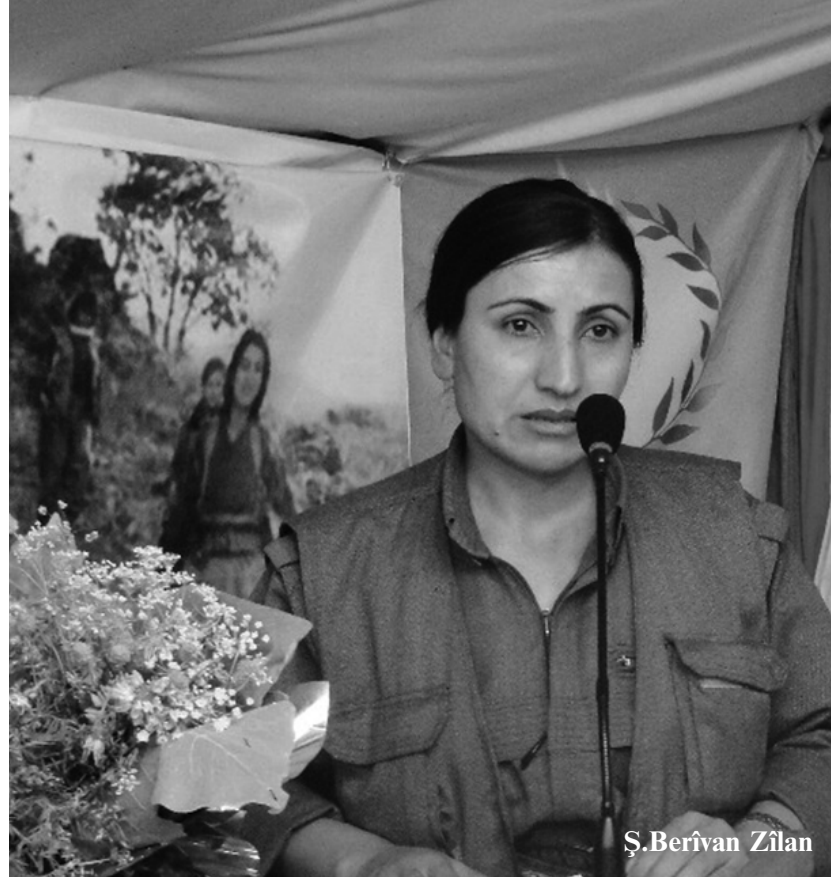
Kapitalist modernitenin üç sacayağından birisidir. Endüstrinin azami kâr için değil de toplumun ihtiyacı için planlı, örgütlü olarak kullanılmasına da **'ekolojik endüstriyel toplum'** deniliyor. Yani doğanın ve toplumun dengesi gözetiliyor. Üretim, toplumun sömürsü için değil, toplumun ihtiyacı için oluyor. Toplumun ihtiyacı için olunca da doğanın insan yaşamına güç veren yanlarını tüketen değil, onları koruyan, dikkate alan, hatta geliştiren bir özellik taşıyor. Ekolojik endüstri böyle bir planlı üretimi gerçekleştirmeyi ifade ediyor. Aşırı tahribat önlenmesi diye bunun için bazı kurumlar oluşturuldu ama bazı devletler buna katılmıyorlar, uzaklaşıyorlar. Ekolojist hareketlerin zorlamasıyla devletçi sistem bazı kontroller oluşturmaya yönelse de birçok devlet buna girmiyor, 'üretimi sınırlandırıyor, kârını azaltıyor' diyerek kendisini öyle bir sınırlama altına koymuyor, katılmıyor. Ekolojist hareketler de giderek reformizme kaydıkları için zayıf düşüyorlar. Çünkü alternatifini geliştirmesi gerekiyordu. Gerçekten de ekolojik endüstri sistemini esas alması ve bunu dayatması lazımdı, böyle bir dönüşümü öngörmesi gerekiyordu.

Endüstrinin böyle kullanılması bir ideolojik-politik yaklaşımdır. Azami kâr için kullanırsın o da bir ideolojik yaklaşım ya da ekolojik temelde toplumun ihtiyacı temelinde kullanırsın, o da bir ideolojik yaklaşımdır. Sorun sanayi üretiminden kaynaklı değildir. Sanayinin kapitalist ideolojisiyle birleştirilmesi bu felaketleri ortaya çıkardı. O halde sanayi devrimiyle birlikte kapitalizmi daha çok denetlemek, daha çok baskı altına almak, sınırlandırmak, anti kapitalist gelişmeyi daha çok hızlandırmak gerekiyormuş, ekolojist devrimi, sosyalist devrimi çok daha ilerletmek lazımmış. Ancak dünyadaki gelişmeler tersinden oldu. Reel sosyalizm alternatifini geliştirecekken tersine onun bir uzantısı haline geldi. O da endüstriyalizmi en tehlikeli boyutlara getirdi. Dünyanın ısınması ortaya çıktı, buzullar erimeye başladı. Doğanın dengesinin bozulması artarsa ve buzulların erimesiyle dünyanın ısı düzeyi artarsa, mevcut ısı düzeyinin yarattığı canlılar yok olabilirler, kıyamet böylelikle gerçekleşmiş olur. 'Buzullar eridi ve yaşam şöyle bir ısı düzeyinde ortaya çıktı' deniliyorsa, bu görüşü doğru görüyorsak, o za-

man bunun bozulmasının da bu dengelerin değişmesinin de felaketler getireceğini kabul etmek gerekiyor. Bu konuda boş vermişlik çok tehlikelidir. Isı düzeyinin bir derecelik bir farkı bile ağır durumlara yol açabilir, bütün dengeyi değiştirebilir, bu mümkündür. Demek ki kapitalizm bunu adım adım hazırlayan olduğu için bir felaket durumudur. Önderlik "kıyamet olarak da değerlendirilen bu değil miydi?" dedi. Kapitalist modernitenin endüstriyalizm boyutunu böyle görmek gerekiyor.

Endüstriyalizm ideolojisi çok ciddi bir sorundur. Dünyanın canlılığını yok edebilecek tehlikeyi içinde taşıyor. Binlerce yıllık oluşumla ortaya çıkan bu canlı varoluşun hepsini bir anda yok edebilir. O riski taşıyor, hiç de öyle basit görmemek gerekiyor.

Her taraf betonlaştırılıyor, doğa nefes alamaz hale gelmiş durumdadır, oksijen üretecek alanlar yok ediliyor, havanın yapısı değişiyor. Geçmişte şehirlerde kömür kullanımı

Ş. Berivan Zilan

çok daha büyük bir tehlikeydi, adeta boğulma noktasına getiriyordu, şimdi doğal gaz ile biraz tedbir alındı, bazı şehirler temizlendi ve biraz yaşanabilir hale getirilmeye çalışıldı. Günümüzde de doğal gaz üzerinden Ukrayna Savaşı yaşanıyor, bu da böyle bir savaşa yol açtı, o kadar insan yaşamını yitirdi. Doğal gaz kavgası da bu duruma yol açtı.

Kadının üzerinde oluşturulan kölelik

Kadın sorununu biyolojik bir durum olarak değerlendirmek değil, sosyal bir varlık olarak ele alıp değerlendirmek esastır. Çünkü biyolojik farkı cins oluşturma bir sorun yoktur, evrenin varoluş gerçeği budur, varoluş ikilemlidir. Eril ve dişil iki cins halinde vardır. Önderlik "niye öyle diye sorarsak, evrenin varoluş gerçeği odur diye cevabını felsefik olarak verebiliriz" diyor. Bu bakımdan biyolojik varoluşta bir sorun ve çelişki yoktur, tam tersine farklılık, yaşamı yaratmada tamamlayıcılık oluyor. Niye önemlidir? Çünkü; sorunu biyolojik olarak ele alıp tartışanlar var. Mesela 'dişi aklı', 'eril zihniyet' kavramları kullanılıyor. Erillik ve dişilik, erkeklik ve kadınlık olarak doğrudan

ele alınıyor. Sanki öyleymiş gibi biyolojik varlıkla toplumsal varoluş aynılaştırılıyor. Bu yanlış, buna dikkat etmek lazım. Çünkü biyolojik varoluşu değiştiremeyiz, öyle ele alınırsa hiçbir zaman sorun çözülmez, tam tersine çözümsüz bir kavgaya dönüşür. Bir de olmayan kavgayı üretmeye dönüşür, o da aslında ideolojik-sosyal varoluş ve kavgayı perdeliyor. Bu önemli bir konudur.

Sosyal varlık olarak incelenmesi bütün tarihsel toplum gerçeğinin en doğru anlaşılmasını veriyor. Bu bakımdan sadece önemli değil, bütün bir tarihsel toplum gerçeğinin en doğru anlaşılması ve bilince çıkartılması bu temeldedir. İnşa edilmiş gerçeklik, biyolojik varoluşlar üzerinde sosyal olarak inşa edilmişlik kadınlık ve erkeklik, çelişki bu inşa edilmiş gerçekliktir. Bir biyolojik ilişki üzerine her türlü psikolojik, ekonomik, sosyal, siyasi, askeri egemenlikler inşa edilmiş oluyor. Kadın sorunu üzerinde inşa edilmişlik böyle

liyor, kadına da bu düşünceler kabul ettiriliyor, özümsetiliyor, iş o düzeye kadar götürülüyor. Kölelik; ruh, duygu, düşünce yapısına içeriliyor. O düzeyde bir egemenlik ortaya çıkıyor. Toplumsal cinsiyetçilik budur. Kadın üzerinde erkek egemenliğinin toplumsal yaşamın her alanında kadının, hiçbir iradi gücü olmadan sistemin bütün işlerine koşulması, erkek egemen zihniyet ve siyasetin ihtiyaç ve istemlerini tamamen karşılar hale gelmesiyle köleşme ve kölelik düzeni ortaya çıkıyor. 'Bunun ötesinde olamaz' düşüncesi de böylelikle ortaya çıkartılıyor. Halbuki gerçekler öyle değildir. Tarihsel veriler incelendiğinde bunun hiyerarşi-iktidar ve devlet sistemiyle gelişen bir süreç olduğu, öncesinde durumun öyle olmadığını biliyoruz. Tarihsel gerçeklik bu iddia edilenin tersidir. Kadının yapamazlığı, eksikliği, iradesizliği, etkili olamaması değil; tam tersine daha fazla etkilidir, öncüdür, toplumsal yaşamın üretilmesine, geliştirilmesine birinci derecede katılım gösteren, katkı sunan, özgür yaşamın kendi etrafında örgütlendiği varlık olması gerçeği var. Dolayısıyla tarihsel gerçeklik, toplumsal cinsiyetçiliğin iddia ettiği tam tersidir.

Kadının üzerinde oluşturulan köleliğin, bütün köleliklerin temeli olması buradan ileri geliyor. Egemenlik temelinde toplumsal insanın bunun üzerinde geliştirilmesi gerçeği var. Bu bakımdan da tarihsel toplum gerçeğinin çözümlenmesi bu sorunu inceleyip ortaya çıkartılmasıyla oluyor. Özgürlükçü, eşitlikçi, demokratik gelişmelerin olabilmesi için bu durumu sorun yaparak çözmek lazım. Her türlü baskının, eşitsizliğin, köleliğin, militarizmin, savaşın, faşizmin kaynağı olan bu ilişkiyi çözümlyerek özgürlüğü, eşitliği, iyi, güzel, doğru varoluşu böyle bir çözümleme temelinde yaratmak gerekiyor.

Aile sorunu bu hale getirilmiş kadınla geliştirilen ilişki oluyor. Aile biyolojik olarak soyun sürmesi üzerinden farklı cinslerin bir arada yaşamını devam ettirmek üzere var olmasına Önderlik 'kutsal' diyor, ama günümüzde hiyerarşi ve devlet sistemleri aileyi inşa edilmiş egemenlik sistemlerinin bir gözeneği haline getiriliyor. Biyolojik varlığı sürdürecektir ilişkinin tamamen özgür, eşit, herhangi bir egemenlik içermemesi gerekirken tam tersine böyle bir zorunlu ilişki üzerine yüklenmiş en kapsamlı baskı, sömürü, çıkar sistemi, egemenlik sistemi var. Ailenin iktidar ve devletin gözeneği haline getirilmesi böyle oluyor.

Şöyle görmek lazım: Bu kadar kötülük nasıl kabul görmüş? Bu soru her zaman gündemdedir. Konuların içeriği doğru anlaşılmasa ortada sadece ezber kalır. Öyle olmaması için anlamak gerekiyor. Peki, bu kadar baskı, sömürü, iktidar, egemenlik, kötülük varsa, niye kabul görüyor? Devlet gibi bir baskı, zulüm çetesini toplum nasıl kabul etmiş? Yönetim gibi çok ihtiyaç olan bir şeyi yapıyorum diyerek, kendi meşruiyetini oraya dayandırarak onun üzerinde her türlü egemenlik sistemini inşa etmiştir. Benzer bir durum daha katı ve kesin bir şekilde aile sisteminde var.

Bazı eleştiriler yapılırken da 'bu kadar kötülük için içerisinde varsa o zaman aile olmasın' biçiminde düz bir mantıkla da yaklaşmak doğru değildir. Sorun öyle kolay değildir, öyle ele almak ve değerlendirmek herhangi bir çözüm geliştirmez, bu doğru da değildir. Sorunu anlamak o kadar düz ve kolay değildir. Çünkü öyle ortaya çıkmıyor. Varoluşu, yaşamın sürdürülmesini gerektiren bir ilişkinin üzerine oturtuluyor, meşruiyetini oradan alıyor, o meşruiyet öyle zayıf değil, onu ortadan kaldıramıyorsun, kaldıramadığın için de 'o zaman bütün inşa edilmişliklerin çıkarını, egemenliğini de kabul edeceksin' deniliyor. Böyle bir durum var, bunu anlayabilmek ve ayırtılabilmek gerekir.

Aile, biyolojik soy sürdürmenin doğal ilişkisi üzerine her türlü baskı, sömürü, egemenlik sisteminin inşa edildiği bir toplumsal yapıyı, hücreyi ifade ediyor. Bu düzeye getirilmiştir. Bütün egemenlik sistemi kendisini orada temsil edebilir hale getirilmiştir. Bütün devlet düzeyi, iktidar düzeyi kendini orada temsil ediyor. Erkek egemen zihniyet ve siyaset ailedeki egemenlik biçiminde somutlaşıyor. Önderlik "İktidar ve sermaye tekeli yanında bir de erkek tekeli oluşuyor. Mevcut aile sistemi böyle bir tekel yaratıyor. Bu temelde bütün sorunların kaynağı tekelciliktir" dedi. O halde sorunun kaynağı ve esası ailede somutlaşan erkek tekelciliğidir. Diğer tekelleşmeyi tamamlayan, hatta onların gözeneği olan, onların ortaya çıkmasına temel olan ailedeki erkek tekelciliğidir. Hiyerarşiyile bu gelişiyor. İktidar ve devlet gelişmesiyle daha çok somutluk kazanıyor, derinleşiyor. Bir de iktidar ve devlet tekelciliğinin gelişmesine temel kaynak da oluşturuyor. Böyle bir aile sisteminin gelişmesi, hiyerarşi döneminde ve erkek egemen zihniyet ve siyasetin erkek tekelciliğinin oluşması daha da önceliklidir, kaynaktır. Dolayısıyla tekelciliğin, iktidar ve devlet düzeninde gerçekten çözülebilmesi, aşılabilmesi için ailede somutlaşmış erkek tekelinin kırılması zorunludur. Onu kıramayan hiçbir durum iktidar ve devlet sistemini aşamaz, gerçek anlamda onu kıramaz. Önderlik, reel sosyalizmin durumunu da bu esaslar üzerinden değerlendirdi. Birçok özgürlükçü demokratik gelişmenin başarısız kalmasının temel bir nedeni olarak da bunu gördü. Bu bakımdan aile gerçeğini ve onun çözümünü de bu biçimde doğru anlamak, aile sorununu doğru ortaya koymak gereklidir.

Nüfus sorunu da bununla birlikte gelişen bir sorundur. Bu kadar parçalanmış bir yapıda, bu denli küreselleşmiş bir sorunu çözüme kavuşturmak gerçekten kolay da değildir. Fakat ciddi bir durumdur. Dünyaya nüfusu neredeyse 7 Milyarı geçiyor. Sözde birçok alanda nüfus artışının sınırlandırılması, kontrol altına alınması için planlamalar yapılıyor ama ona rağmen artış bu düzeydedir. Artış olmazsa nüfus yaşlı hale geliyor, öyle bir nüfusu yaşatacak şekilde üremeyi sürdürmek nüfus artışını da hızlandırıyor. Önderlik, "yerküre mevcut nüfusu kaldırmada son işareti veriyor, kal-

dıramaz durumdadır" diyor. Nüfusun daha çok arttığını düşünelim, o da bir sorundur. Böyle bir tekelci uygarlık egemenliği altında sorun çok daha fazla tehlikeli bir hale geliyor. Azami kâra dayalı sistem derinleşerek sürerse mevcut nüfus da ciddi bir sorun ve tehdit haline gelebilir. Bu kadar tüketim toplumunu besleyecek bir şeyi ortaya çıkartmak zor olabilir, doğa buna güç getiremeyecebilir.

Diğer yandan açlığı, yokluğu çok daha ileri düzeye çıkarabilir. Öyle bir dünyadayız ki bir tarafa her türlü varlık yaratılmış ama diğer taraf ise açlıktan ölüyor. Mevcut dünya sistemi altında çelişkinin, farklılaşmanın, kutuplaşmanın bu kadar uç noktada olduğu bir gerçeklik var. Böyle bir sistemde nüfusun daha fazla büyümesi, açlıktan ölüm sorununu, her türlü hastalık durumunu gündeme getirir. İnsanlık için ciddi tehditler olur. Diğer yandan büyüyen üst kesimi doyurmak için doğanın ve toplumun gücü yetmeyebilir, kaldırmayabilir. Yaşanan bazı durumlar doğal afetler biçiminde gösteriliyor ama öyle değildir. Sistem, yaşamı yok edici felaketleri ortaya çıkartabilir.

Bu kadar kentleşme, köyden, dolayısıyla tarımdan, hayvancılıktan, üretimden kopuşu ifade ediyor. Kent, daha çok ticarete, tüketime dayanıyor. Endüstriyalizm onu büyüten temel kaynaktır. Kentler bu kadar büyüyor ve kırsal alanı yok ediyor. Bu düzeyde büyüyen kentlerdeki insanlar nasıl beslenecek, kentlerin alt yapısı nasıl karşılanacak? Sürekli kenar mahalleler, varoşlar oluşturuluyor, en zayıf yaşamlar orada ortaya çıkıyor. Yanacak olmasına rağmen ateşe koşan kelekler gibi insanlar kentlerin varoşlarına koşuyorlar. Bu biçimde kaldırılamaz, kaldırabilmek için de doğanın daha fazla tüketilmesi lazım. O zaman da doğa bunu kaldırmaz. O nedenle beslemesi de sorundur, orada yaşamın örgütlenmesi de sorundur, güvenliği de sorundur. Tamamen ciddi bir sorun kaynağı haline gelmiş durumdadır. Kentleşme sorunu böyle ortaya çıkıyor. Orada bir örgütlülük, üretime dayalılık yoktur. Çok fazla ölçsüz ve plansız şişme ve merkezleşme var. Merkezi uygarlığın bir gereği olarak ortaya çıkıyor. Dolayısıyla bu kadar şişmiş ve üretimden kopmuş, beslenmesi de mümkün olmayan bir kentleşme doğa ve toplum üzerinde ağır bir yükür, bunun çözülmesi lazım. O halde mevcut düzeyde kentleşmeye de karşı çıkmak, onu yeniden organize etmek gereklidir.

Bürokrasi, üretmeden tüketen demektir!

Sınıf ve bürokrasi açısından da benzer durumlar söylenebilir. Burada sınıfların ortaya çıkmış olması, sınıf çatışmasından söz edilmiyor. Sınıf sorunu burjuva sorundur, burjuvazinin gelişimidir. Kast edilen sınıf, burjuva sınıfıdır. Burjuvazinin egemenlik durumudur, bu kadar büyümüş olmasıdır. Tarihin hiçbir döneminde bu kadar büyümüş, yayılmış bir sınıflaşma olmadı. İlk ve orta çağda da tanrı krallar, imparatorluklar, padişahlar vardı, etrafında sarayları ve hanedanları vardı, bunlar bir ke-

simdi ve bunları beslemek kolaydı. Dünyada on tane ya da elli tane imparator ya da hanedan vardı, toplum vergiyle bunları besliyordu, onları beslemek kolaydı. Şimdi burjuvazinin egemenliği altında yüz binlerce kral, padişah, hanedan ortaya çıkmıştır. Burjuva sınıf egemenliği böyle bir egemenliktir. On ya da yirmi hanedanı beslemek kolaydı, on bin, yirmi bin, yüz bin, milyonlarca hanedanı beslemek kolay değildir. Büyüyen egemenlik artmış, onu beslemek de külfet haline gelmiştir. Toplum, bu kadar büyümüş bir egemenlik gücünü besleyemez. Onun beslenmesi ciddi bir sorundur. Sınıfın bir toplumsal sorun olarak ortaya konması bu biçimde ortaya çıkıyor ve burjuvazi bu kadar büyük, güçlenir ve tekelleşirken toplumun diğer kesimleri de aynı düzeyde yoksullaşıyor, toplumsal ayrışma daha çok derinleşiyor.

Bürokrasi de sınıf ve şehirle bağlıdır. Ulus-devlet egemenliği de öyledir. Onun için ulus-devletin diğer devlet biçimlerinden farklı olduğunu bu temelde belirtmiştik. İmparatorluklar, saraylar etrafında ordular içerisinde vardılar, şimdi ulus-devlet ise toplumun gözeneklerine kadar inen bir örgütlenme biçimidir. Bu da bürokrasiyle sağlanıyor. Bürokrasi, tüketen demektir. Ondan besleniyor, maaş alıyorlar. Bu da toplumdan alınan vergilerle oluyor. İşçiden, emekçiden, kadından alınan vergiyle bu maaş ödeniyor, bürokrasi buradan besleniyor, onların herhangi üretimleri yoktur. Yaptıkları iş üretim değildir, yönetim işleridir. Asayişle uğraşıyorlar, yönetimle uğraşıyorlar, denetimle uğraşıyorlar ama her biri besleniyor, onu besleyecek bir güç lazım. Bu da devlet bürokrasisidir, devlet de maaş ile besliyor. Bu kadar büyümüş bir hacim var. Bürokrasi büyümüş, maaşlar artmış, bu da işçi ve emekçinin üzerinde, kadın üzerinde daha fazla baskının, sömürünün, verginin artırılması demektir. Bu da baskıyı, sömürüyü derinleştiriyor, topluma, doğaya daha fazla baskı yapmayı, onu daha çok tahrip etmeyi gündeme getiriyor. Bürokrasi sorunu böyle ortaya çıkıyor. Bu kadar büyümüş bürokrasiyi ve ulus-devleti toplumların, yerkürenin, doğanın, işçi ve emekçilerin beslemesi zordur, gittikçe yükleri ağırlaşmıştır.

Bürokrasiyi de ulus-devlet ortaya çıkartıyor. Burjuvazi, ulus-devletin egemen gücüdür, egemen sınıftır. Burjuvazi kendisini uzun süre gizledi. İşçi ve emekçilerden yanaymış gibi, halkın ve toplumun bir parçasıymış gibi gösterdi. Feodal aristokrasiye karşı mücadelede halkla ittifak halinde oldu, dolayısıyla topluma yakın durdu, yüzyıllar böyle geçti ama feodal aristokrasiyi yıkıp devlet ve iktidar sistemini ele geçirince artık her türlü burjuvalaşma, tekleşme ulusal düzeyde gelişti, sonra da uluslararası bir temelde ulus üstü düzeyde gelişti, şimdi devasa bir burjuva sınıfı oluştu. Öyle ki bir toplumun ya da birçok toplumun eskiden bir kralı vardı deniliyor, şimdi neredeyse her çevrenin ve kentin birkaç kralı ya da hanedanı var, hepsi de tüketiyor. Bunların hepsinin beslenmesi gerekiyor, bu kadar ağır bir külfet oluşturuyor. Burjuvazinin tekelleşmeyle toplumun üzerine

çöküşü, her türlü toplumsal varoluşu ve demokrasiyi tehdit etmesi bu biçimde ortaya çıkıyor. Sorunları doğru tanımlamak açısından bu temelde somutlaştırmak daha yararlı olabilir.

Demokratik modernite toplum mühendisliği değildir

Önderlik "toplumlar yaratılmaz yaşanır" diyor. Böylelikle sosyal bilimlere toplum mühendisliği olarak tanımladı. Özel olarak da 'demokratik modernite toplum mühendisliği değildir' dedi. Bir toplum yaratma iddiasında değil, amacında değil, hedefinde değildir. O zaman nedir? Toplumda politika ve ahlaki işler kılma, böylece ahlaki ve politik top-

Demokratik konfederalizm, siyasi sistemidir. Endüstriyel toplum, ekonomik

yapılanmasıdır. O zaman

ahlaki ve politik toplum

demokratik modernitenin

ideolojik ve sosyal yapısını

ifade ediyor. Önderlik

"Demokratik modernitede

ideolojik hakimiyet ve

hegemonya olmaz" diyor.

Ama şu anlama gelmiyor:

Burada hiç ilke, kural, ölçü

yoktur anlamına gelmiyor.

Öyle değildir. İdeolojik

hegemonya yoksa o zaman

ahlak ve politika var.

İdeolojinin yerini,

felsefenin yerini ahlaki ilke

ve ölçüler, politik ilke ve

ölçüler tutuyor. Bunlarsız

da toplum olmaz.

lumun gelişimine hizmet etmek, katkı sunmaktır. Önderlik devrimciliği bu temelde tanımladı ve 'devrim budur' dedi. Devrimi yüz yıllardır bütün özgürlükçü akımların da kabul ettiği gibi 'bir devlet yıkıp yenisini kurarak devrim yaptık' biçiminde değildir. En son reel sosyalizmde öyle yaptı. Devrim bir niteliksel değişimse o bir nitel değişim değildir. Devlet tek niteliktir o da Sümer'den başladı ABD'ye ve Sovyetler Birliğine kadar da nar topu kar topu gibi büyüyerek geldi, niteliği aynıdır. Ad değişiyor, yer değişiyor, hacim değişiyor o kadardır ama devlet, devlet olarak kalıyor, iktidar, iktidar olarak kalıyor. O halde devlet değiştirmek, devlet kurmak, eskisini yıkmak, yenisini kurmak bir devrim değildir. Devrim, nitelik değişikliğidir. Nitelik değişikliği de toplumun politik ahlaki yapısındaki gelişmelerdir. Yaşam tarzında, aslında ideolojik değişimdir.

Önderlik "ahlaki ve politik olmayan, hakikati bulamaz" diyor. Bu konuda Önderliğin çok önemli tanımlamaları var. Kapitalizm toplumu tek renkli kılıyor, ahlaki politik toplum bütün renkleriyle, çoğulculuğuyla kabul ediyor. Bu konularda kafa yormamak, tartışmamak, araştırmamak ve sonuca gitmemek bizim en büyük hatamız oluyor.

Örneğin Önderlik "klan toplumu, ahlaki politik toplumdur" dedi. Klan toplumunun özellikleri tanımlanıyor. Nasıl yaşanıyor, klan küçük hacimli bir toplum, toplayıcılık, avcılık yapıyor, yeni üretimler yapmaya geçiyor, o toplumculuk ne durumda, bireyin katılımı ne durumdadır. Birlikte topluyorlar, birlikte avlıyorlar, paylaşıyor tüketiyorlar, birlikte savunuyorlar, birey büyük bir sorumlulukla tüm gücünü oradaki yaşamın üretilmesine katılıyor, ihtiyacı kadar kullanıyor. Bunlar çok nettir. Bir sahiplenme var. Sahiplik, klan sahipliğidir, mülkiyet, klan mülkiyetidir, klanın üyesi olduğu için bireyin de mülkiyeti var. Ama Sovyetler Birliği komünizm adına her şeye genel sekreterin hükmettiği bir devlet mülkiyeti ortaya çıkardı. Sultanlığın en ileri düzeyi ortaya çıktı. Osmanlı mülkü padişahındı. Şimdi kraliçe bütün Hindistan'ın sahibi sayılıyor. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri de bütün şeylerde söz sahibiydi, o düzeye geldi, belirttiğimiz örneklerden hiçbir farkı kalmadı. 'Tekelci devlet kapitalizmi oluştu' derken bunu kasıtlamak istiyoruz. Orada bir komünal mülkiyetten söz edemiyoruz. O zaman politik ahlaki toplumun ilkeleri nelerdir, bunu klana da bakarak anlayabiliriz, oradan bazı sonuçlar ortaya çıkartabiliriz.

Düşünelim klan yaşamında herkes kendi başına hareket etse ortaya ne çıkardı, gücünü vermezse ortaya ne çıkar, o halde yaşam ve çalışma ilkeleri nelerdir? Klan toplum olarak hareketli, yarı yerleşik, toplumun bütün üyelerinin yaşama katılımı, iş bölümü, kadın-erkek katılımının özgür ve eşit düzeyi, farklılığı gözetme temelindeki eşitlik düzeyi, hepsi orada var. Neolitik o temelde gelişti. Neolitik de bir ahlaki politik toplum örneğidir.

Demek ki toplumsal olursa müthiş icatlar yapıyor, hamleler yapıyor, gelişme yaratıyor. Toplumsal olmazsa yaratamıyor. Sovyetler Birliğinin devletçi mülkiyeti yaratmadı, çünkü herkesi memur yaptı, çalışma hakkını ortadan kaldırdı. Devlet memurluğunun ortaya çıkardığı sonuç budur. Bir de klanın, klan üyesinin klana katılma ahlakını görelim, birbirinden farklıdır.

İnsanları ahlak ve politika toplum haline getiriyor. Biz de bir toplumuz bizi de demek ki ahlak ve politika bir araya getiriyor. Çok net bir biçimde ortak amaçlarımız var, bu amaçları başarmak için edindiğimiz ilkeler var, buna göre bir kolektif çalışma tarzımız var, herkes çalışmaya katılıyor, komünal yaşıyor ve tüketiyoruz, yaşamımızın kuralları var, ilkeleri var, bunlar programda belirlenmiş, tüzükte belirlenmiş, teorik tartışmalarla da belirlenmiş, parti ahlaki olarak belirlenmiş kurallar ve ilkeler oluyorlar. Bunlar bizi burada

tutuyor, bunlarla çelişkili olan birlikte yaşayamıyor. Bunları anlayamayan, tam özümseyemeyen doğru ve yerli katılmıyor, eksiklikler gösteriyor.

Önderlik 'politik ve ahlaki toplum' deyince 'demokratik toplum' da diyor. "Demokratik komün de demek için düşündüm ama komün zaten toplumun içindedir, toplum daha genel olduğu için demokratik toplum olarak tanımlıyorum" dedi. O halde buradan bir ipucu alabiliriz. İşin içerisinde demek ki komün var. Politik ve ahlaki toplumun, demokratik toplum, demokratik komün diyebiliriz. Evet demokratik konfederalizm, siyasi sistemidir. Endüstriyel toplum, ekonomik yapılanmasıdır. O zaman ahlaki ve politik toplum demokratik modernitenin ideolojik ve sosyal yapısını ifade ediyor.

Önderlik "Demokratik modernitede ideolojik hakimiyet ve hegemonya olmaz" diyor. Ama şu anlama gelmiyor: Burada hiç ilke, kural, ölçü yoktur anlamına gelmiyor. Öyle değildir. İdeolojik hegemonya yoksa o zaman ahlak ve politika var. İdeolojinin yerini, felsefenin yerini ahlaki ilke ve ölçüler, politik ilke ve ölçüler tutuyor. Bunlarsız da toplum olmaz. O halde ahlak ideolojiye daha yakındır, daha çok ilke ve ölçü içeriyor. Toplumun iyi, güzel, doğru ölçüleri nelerdir? Bunlar kuşkusuz toplumsal gelişmeyle değişen ölçülerdir ama topluma ait olan ölçüler nelerdir? Toplumu toplum yapan, bir arada tutan, özgür, eşit, iyi, güzel, demokratik yaşatan ölçüler nelerdir? Bunlar da ahlaki ve politik ölçülerdir. Tüm bunları da kapitalizmle karşılaştırmalıyız. Kapitalizm bireycidir, o halde ahlaki ve politik toplum komünal olmak durumundadır. Bireyci olursa o da kapitalist olur. Kapitalizm kâr güdüyor, o halde ahlaki ve politik toplumda kâr ölçüsü olmamalıdır. Kapitalizm birikimdir, o halde ahlaki ilkeler birikimi hedeflememelidir.

Kapitalizmde her şey kâr ve kazanç içindir, o halde ahlaki ve politik toplum hizmeti ve paylaşımı öngörmelidir. Kolektif çalışma, komünal yaşam bunun esasıdır. Özgür birey demokratik bireyin esasıdır. Biz ahlaki ve politik ilkeler olarak özgür birey, demokratik komün ilkelerini değerlendirmeliyiz. Topluluk mülkiyeti, topluluklara dayalı sistem. Orada sahip olma da var. Modernitelerin uzun süre mücadele etmesi, kapitalist modernite ölçülerini de belli düzeyde kontrol altında tutma ve iç içe yaşamından öte kendi mülkiyet esasını da görmeliyiz. Komünal mülkiyet, devlet mülkiyeti değildir, komünün mülkiyetidir, komün bunun sahibidir.

Burada önemli olan Ahlak nedir? Doğru bildiğin ilkeler nelerdir? Neyi doğru görüyorsun? Nasıl yaşamayı, nasıl çalışmayı daha doğru görüyorsun? Doğruların neler, yanlışların nelerdir? Politika nedir? Politikadan ne anlıyorsun, politikanın ilkeleri nelerdir? Nasıl olmasını istiyoruz? Ahlakın, politikanın doğruları nelerdir, ölçüleri nelerdir? Topluma öncülük edecek, ahlaki politik toplumun gelişimine katkı sunacak öncülük, bunları bilmek ve bu temelde çaba harcıyarak yapabilir. Yoksa diğer türlü yapılamaz.

EKOLOJİ MÜCADELESİ İDEOLOJİKTİR VE EVRENSELLEŞTİRİLMELİDİR

AKP faşizmi adeta her şeyi talan etmeye yemin etmiş gibidir. Öyle ki, artık bu talan bir sınıra gelip dayandığında, yani talan edilecek kurumsal yapılar kalmadığında AKP açgözlülüğü gözünü Türkiye'nin toprağına, suyuna dikmiştir. Bugün Türkiye'de imara açılmayan, talana açılmayan, tecavüz edilmeyen toprak, deniz ve su kalmamıştır.

AKP denetiminde çıkarılan orman yangınlarının hepsi AKP ve yandaşlarına toprak ve imar alanı açmak içindir. Dağlar kepçelerle düzleştirilerek imara açılmış ve en nadide topraklar maden arama-fabrika yapımı adı altında yok edilmiştir. Düşünelim ki, Türkiye'ye, sözde kendi vatanına bunu yapan, Kürtlere, Kürdistan'a neler yapmaz ki!

AKP pratiği de işte budur. AKP'nin saldırmadığı Kürdistan değeri, toprağı, ormanı ağacı kalmamıştır.

Dilzar Dilok

Önder Apo'nun paradigma değişiminin en radikal ve bize derinlik kazandıran boyutu, ekoloji mücadelesidir. Kadın Özgürlük Mücadelesi PKK'nin ilk çıkışından, Sakine Cansız yoldaşın kongreye katıldığı zamanlardan bugüne kadar mücadelemizin en temel parametrelerinden olmuştur. Yine demokrasi mücadelesi, PKK'deki tartışma kültürü, eleştiri özeleştirisi geleneği, eğitim sistemi, kişinin toplumsal çözümlemesi ve anların tarihsel çözümlemesi bütünlüklü ele alındığında demokrasinin en radikal bir uygulaması olduğu bilinmektedir. Tüm bunlarla birlikte Önder Apo paradigmasının ekolojiyi de kapsamı, Önder Apo'nun evreni kucaklayan, evren içinde en anlamlı zerreyi olmayı başaran, doğa içinde varlığına en zirvede anlam veren ve doğayla birlikte anlamlı yaşama dönüşümünün adıdır.

Ekolojik mücadeleyi paradigma değişimi öncesinde kavram olarak dillendirmesek de PKK olarak en yakın durduğumuz bir mücadele alanıdır. PKK gerillalarının savaş-tıkları on yıllar boyunca kestikleri ağaç kadar ağaç dikmeleri, suları hiçbir şekilde kirlilememeleri, hayvanları zorunlu-hayati durumlar dışında avlamamaları, buna rağmen üreme dönemlerinde hayvanların avlanmasını yasaklamaları, yasaklara uymayan kimi kuralızsızlık durumlarının eleştiri-özeleştirisi temelinde ele alınması ve toplumda kapitalist modernitenin tüketim çılgınlığına karşı direnen mütevazı yaşam tarzı, adı konulmasa da bir doğa saygısı, ekolojik bilincin varlığını ortaya koymaktadır.

Ancak bununla birlikte Kürt insanında, özellikle kapitalizmin baskın olduğu son yıllarda büyüyen kuşaklarda bir yanılgı da vardır. Ağaçlar, dağlar, toprak, hayvanlar her zaman ve her yerde vardır ve kendiliğinden varolmuşlar da sonsuza kadar varolacaklarmış gibi bir yanılgı vardır. Oysa ağaçlar, ormanlar, toprak ve doğanın her zerresini emekle, sevgiyle, korumak ve bedel vermekle varolmaktadır. Tarımın insan eliyle yapılması yerine makinalarla yapılması, doğanın hızla ekilip biçilmesini, bir anlamda talan edilmesini de beraberinde getirdi. Yüzlerce yılda ortaya çıkacak olan yıpranma 15-20 yılda ortaya çıktı. Tabi Kürdistan'da her ne kadar bu birçok kapitalist merkeze göre nispeten az olduysa da Kürdistan'da da toprak az incinmedi.

Kürt toplumu, tüm kapitalist modernite yayılmacılığına, asimilasyon

ve soykırım saldırılarına ve tüm göçertmelere rağmen köylülük yanı ağır basan bir toplumdur. Kürtlük şehirleşmeye az girmiştir. Ancak bugünün koşullarında köy kültüründen, toprağından ve toprakla kendini vareden toplum gerçeğinden de belli oranda kopulmuştur. Kuşkusuz bu durum salt Kürt insanının karakteristik özelliklerinden kaynaklanmıyor. Kürtler üzerinde yürütülen soykırım saldırıları Kürt'ü yok etmek kadar geriye kalanları kendi varoluş şartlarından, koşullarından koparak sisteme eklememeyi ve meta-laştırmayı da hedeflediğinden köklerinden koparmayı, susuz-topraksız ve havasız, ormansız bırakmayı esas almıştır.

Bugün AKP-MHP faşist iktidarı Kürdistan üzerindeki soykırım saldırılarını üst boyutlara çıkardı. Türkiye'de 12 Eylül darbesinin Türkiye ve Kürdistan halklarına verdiği zararı hiçbir rejimin vermeyeceği tartışıldı; oysa bugün AKP-MHP'nin verdiği zarar 12 Eylül rejiminin saldırılarını kat be kat aşmıştır. Dört parça Kürdistan'da Kürtlere yönelik Türkleştirme-Araplaştırma, Farslaştırma saldırıları vardır. Egemen ulus devletlerin Kürtler üzerinde uyguladığı baskı, asimilasyon, toplu katletme, faili meçhul tarzında katletme ya da kültürel asimilasyon Kürt halkının diğer halklar gibi varolmasını engellemiştir. Tüm bunlara rağmen Kürtler kültür-dil ve yaşam tarzlarını, kendilerini devlet dışı bir toplum olarak varederek sürdürmeyi başarmışlardır. Bu, Kürt kültürünün kadim, derin ve aşılmasız varoluşsal özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Ulus devletler sürekli talan etmiş, kültürümüzü çalıp çırpılmışlar ama umut ettikleri gibi ne tüketebilmişler ve ne de yok edebilmişlerdir. Çünkü bu varoluşun üzerinden gerçekleştiği doğa, anlam, evren zemini vardır. Bugün AKP-MHP faşizmi Kürtlüğe, Kürt insanlarına, Kürt direniş güçlerine, Kürdistan kadınlarına, PKK'ye saldırdığı kadar Kürt'ü vareden doğaya, toprağına, ağaçlara, tohumlara, suya havaya saldırmaktadır.

AKP-MHP'nin saldırmadığı Kürdistan değeri kalmamıştır

50 yıllık Özgürlük Mücadelemiz Kürt varlığını kesinleştirmiştir. Varlık ve özgürlük savaşımımızın geldiği düzey Kürt düşmanlarını korkutmaktadır. 50 yıldır amansız saldırılar karşısında Kürdistan değeri, özgür Kürtlük değerleri Önder Apo'nun paradigması doğrultusunda yeni anlamlar kazanarak varolmaya devam etmiştir. Bu durum, sömürgeci egemen devletlerde büyük bir korku

yaratmaktadır. PKK'yi ve Kürtlüğü yok edemeyen faşist AKP-MHP iktidarı her dönemde yeni saldırı yöntemleri deneyerek Kürt'ü yok etmeye odaklanmıştır. Tekçi faşist Türklük, Kürdün yokluğunda kendi varlığını görmektedir. Bundan başka bir varoluş biçimi düşünememek ve uygulayamamak, Türklük açısından en büyük zafiyet olmaktadır. Çünkü bu saldırılara rağmen Kürt halkı 50 yılda on binlerce şehit vererek yokoluşu durdurmuş, dört parça Kürdistan'da köklü bir ulusal varoluş bilinci yaratmıştır. Bu bilincin, her dört parçada, tüm sınırlara, baskılara, tehditlere, katliamlara rağmen ortak ulusal dili, zihniyeti ve kendini yapılandırma çabasını-mücadelesini yaratmıştır. Bu durum kuşkusuz egemenlerde büyük korku kadar panik de yaratmıştır.

AKP-MHP bu korku ve panikle Kürdistan'ın her şeyine saldırmaktadır. AKP-MHP faşist iktidarı 2016 sonrası Kürdistan'da en fazla kadınlara, gençlere ve doğaya saldırmıştır. Gençlik üzerindeki özel savaş saldırıları, Kürdistan'da polis eliyle yaygınlaştırılan uyuşturucu bağımlılığı, gençliği özgürlük bilincinden ve mücadele dinamiğinden koparmaya odaklandığı bilinmektedir. Bugün binlerce Kürt genci bu faşist tuzaklarda can vermiştir. Kuşkusuz buna karşı on binlerce gencin bilinçli direnişi vardır, ancak verilen bedeller az değildir. Yine bu son 6-7 yılda Kürdistan'da tecavüz-taciz ile yaşamdan koparılan, toplum dışına itilmeye çalışılan genç kadın sayısı az değildir. Özellikle Kürdistan'da asker-polis ve benzeri devlet adamı denen en düşmüş ve aklıktan dolayı polis olmuş, devlete muhtaç olmuş, yaşamın anlamını kaybetmiş ve nihayetinde devletin en pis işlerini yapan kesimlerin Kürdistan'da yaygınlaştırmaya çalıştıkları tecavüz tuzakları da az değildir. Kürt kadın-

larının, genç kızların bu kişilerle ilişki kurmaları değil, yanlarına yaklaşmaları, onları mahallelerinin, sokaklarının yakınından geçmelerine izin vermeleri dahi büyük bir ahlaki düşüşe yol açmaktadır. Bunları baştan engellemek ve tecrit ederek yaşam alanlarının dışına itmek özgür yaşamının bir şartıdır.

Bunlar yanında faşist AKP-MHP iktidarının en fazla üzerinde durduğu bir saldırı türü de doğa katliamıdır. AKP-MHP faşist iktidarı sistemli bir doğa katliamı yapmaktadır. Başûr ve Bakûr'da, son 3-4 yıl içinde kesilen ağaç sayısını kimse bilmemektedir. Bu, tonlarla ifade edilmekte ve kesilen ağaçlar Kürdistan dışına çıkarılıp satılmaktadır. Bunu Başûrê Kurdistan'da KDP eliyle yapmaktadır. KDP Başûrê Kurdistan'da Kürt gençlerinin katledilmesinin önünü açmaktadır. TC tarafından öldürülen Kürtlerin ölüm belgelerine çeşitli hastalıklar yazarak TC'nin katliamcılığının da üzerini örtmektedir. TC katliamları KDP eliyle gizlenmektedir. Türkiye'deki iktidara payanda olan ve sözde muhalefetten daha fazla rol oynayan KDP, insanlık suçlusu TC'yi temize çıkarmaktadır.

Türkiye'yi parsel parsel satan bir iktidar Kürdistan'a neler yapmaz ki

Aynı durum Bakûrê Kurdistan'da özellikle de Botan'da orman-ağaç kıyımı, soykırım şeklinde sürdürülmektedir. Kuşkusuz AKP faşizmi TC tarihinin en faşist, kirli, riyakâr ve açgözlü iktidarıdır. MHP'nin payandalığında faşizmi, halklar düşmanlığını ve kadın düşmanlığını da zirvede uygulamaktadır. AKP'nin tüm yaptığı, Kemalizmin ezici etkisi altında kalan bastırılmış dinciliğin patlama yaptığı ve geçen yılların intikamını almaya odaklanmış bir açgözlülük, sapıklık, talan ve hır-

sızlıktır. Kapitalist modernitenin tüketim çılgınlığı diyoruz ya, AKP de hırsızlık ve sapıklık çılgınlığı içindedir. Ayyuka çıkan onca olaya rağmen utanmazca bu talanın, hırsızlığın ve sapıklıkların sürdürülmesi, bastırılmışlıktan cinnet haliyle çıkmış olmasından kaynaklanmaktadır.

AKP faşizmi bu hırsıyla adeta Kemalizmin inşa ettiği her şeyi talan etmeye yemin etmiş gibidir. Öyle ki, artık bu talan bir sınıra gelip dayandığında, yani talan edilecek kurumsal yapılar kalmadığında AKP açgözlülüğü gözünü Türkiye'nin toprağına, suyuna dikmiştir. Bugün Türkiye'de imara açılmayan, talana açılmayan, tecavüz edilmeyen toprak, deniz ve su kalmamıştır. AKP denetiminde çıkarılan orman yangınlarının hepsi AKP ve yandaşlarına toprak ve imar alanı açmak içindir. Dağlar kepçelerle düzleştirilerek imara açılmış, en nadide topraklar maden arama-fabrika yapımı adı altında yok edilmiştir.

Düşünelim ki, Türkiye'ye, sözde kendi vatanına bunu yapan, Kürtlere, Kürdistan'a neler yapmaz ki! AKP pratiği de işte budur. AKP'nin saldırmadığı Kürdistan değeri, toprağı, ormanı ağacı kalmamıştır.

Kemalist TC ordusu operasyon adı altında Kürdistan'da doğaya büyük zarar verdi. Adeta her operasyon, PKK üzerinde olduğu kadar Kürdistan coğrafyası üzerinde de gerçekleştirildi. Karakolların etraflarındaki ormanlar kestirildi. Kendince karakol etraflarındaki ormanları keserek araziye kontrol altına almaya ve korkusunu bastırmaya çalıştı. Ormanların derinliklerine dağ başlarına tanklarını götürebilmek için doğa katliamı yaptı. Ancak AKP-MHP faşist iktidarı Kemalist ordunun tüm yöntemlerini de tasfiye etmiştir. Başta bunu karşıtık olarak gösterse de AKP-MHP, Kemalist

Zerdüş'tün ziraata dair söylemlerindeki derin anlamı bilmek gerekir. İnsanın doğayla varolduğu gerçeğinin derin bilinci olmazsa, Kürt toplumunun varolmasının Kürt dağlarıyla mümkün olduğu gerçeğinin derin bilinci olmazsa, kuşkusuz ekolojik mücadele yürütmeye anlam verilemez. Ancak bilmek gerekir ki bir insan ölürse bir aile etkilenir ama bir ağaç ölürse tüm toplum ve tüm canlılar etkilenir. Tüm toplumu etkileyecek bir kuraklığın önü açılır. Ağacın yapraklarından beslenen tırtıllar, kelekler, keçiler ve sayamayacağımız kadar hayvan etkilenir. Bunu derinden hissetmek, yaşam anlamı yükleyerek Kürdistan'daki doğa katliamına karşı ekolojik bir hamle yaparak bu katliamı durdurmak gerekir.

ordunun soykırım yöntemlerini yetersiz bulduğunu, soykırımı tam yapmadığını da ortaya koyarak, AKP-Kemalist ordunun yarım bıraktığı Kürt soykırımını tamamlamak istiyor.

Kürdistan'ı çölleştiriyorlar

Bugün AKP-MHP'nin Kürdistan'da yaptığı soykırım saldırılarının doğaya yansımaları, adeta I. ve II. Dünya Savaşlarındakinden daha ağır ve büyüktür. Bugün AKP-MHP faşist iktidarı Kürdistan'da doğa katliamı yaparak Kürtlüğü vareden doğal değerleri yok etmektedir. Her gün sayısız ağaç kesilmekte, kamyonlara yüklenip Türkiye şehirlerine götürülerek satılmaktadır. Kürt insanları gibi Kürt ormanları, Kürt ağaçları da yok pahasına pazara sunulmaktadır. AKP-MHP bir yandan her zerre varlığa para olarak bakıyor, talan ediyor, öte yandan da esas amaç Kürt soykırımını gerçekleştirmek için Kürdistan ormanlarını yok ediyor; Kürtlerin yaşam alanlarını, otlakları, yaşamlarını idame ettikleri eco çevreyi ortadan kaldırmaya odaklanıyor. Bundan dolayı AKP-MHP faşizminin Türkiye'de yaptığı doğa katliamıyla Kürdistan'da yaptığı doğa katliamı da birbirinden ayrılmaktadır.

Türkiye'de tümünden rant için, para kazanmak için gözü doymazlıkla yapılıyor doğa katliamları. Ancak

Kürdistan'da doğa katliamlarının en temel amacı Kürt soykırımını tamamlamak içindir. Kürdistan doğasının katledilmesi gerektiğini düşündükleri için ormanları yok ediyorlar, Kürdistan'ı çölleştiriyorlar. AKP-MHP, Kürt soykırımını tamamlamak amacıyla Kürdistan'da ormanları kesiyor, tonlarca ağacı odun halinde Türkiye şehirlerinde satıyor.

Bu doğa katliamını Türk devleti Bakûrê Kurdistan'da da korucular eliyle yapıyor. Başûr'da KDP'nin oynadığı rolü, Bakûr'da korucular ve kimi işbirlikçi açgözlü kesimler oynuyor. Bunun karşısında Bakûr'da yurtsever halkın bu doğa talanına, bu soykırıma karşı mücadelesi de yeterli olmamıştır. Kimi girişimler olmuşsa da sonuç vermemiştir. Bakûrê Kurdistan'da mücadelenin salt hukuki boyutla ele alınmasının yarattığı sonuç, doğa katliamında da kendini göstermektedir. Ağaç-orman katliamı için kimi barolar başvuru yapmışsa da sonuç almamıştır. Peki, mücadele bu kadar mı olmalıdır, yeterli midir, bundan öte bir şey yapılmayacak mıdır? Her Kürdün bu soruyu kendine sorması ve cevabını mutlaka vermesi gerekmektedir.

Doğa soykırımına karşı ekolojik hamle geliştirilmeli

Dünyada ekolojik mücadelelerin tüm yüzyılı sardığı bir dönemde Kürt toplumunun kendi köyünün çevresindeki ormanları koruyamaması 50 yıllık mücadelemizin yarattığı değerlere yakışır mı? Kuşkusuz hayır! Kendi köyünü, arazisini, ormanını, otlaklarını koruyamayan toplumun koruyacağı hiçbir şey kalmamış demektir. Bundan dolayı Bakûrê Kurdistan'da ekolojik bir hamle başlatılmalıdır. Büyük bedelleri göze alarak ekolojik bir hamle başlatılmazsa faşizmi durdurmak da mümkün değildir.

Faşizmin Kürt nefreti büyüktür. Zap, Gare ve Avaşin'de, Metina ve Zagros'ta askerler operasyona sürülme ve büyük sayıda asker ölümleri gerçekleşmektedir. HPG'nin verdiği son bilançoda 1871 askerinin öldürüldüğü belirtilmektedir. TC asker ölümlerini gizlerken öfkesini Kürt dağlarından, Kürt ormanlarından ve zindanlardaki yoldaşlarımızdan çıkarmaya çalışmaktadır. Bu öfkeyi durdurmazsak, dağlarımıza, ormanlarımıza, zindanlara uzanan eli kırmazsak kuşkusuz daha büyük saldırılar da olacaktır. Ancak özgürlük hamlemizin verdiği ruhla ve Gerilla direnişinin yarattığı büyük özgüvenle AKP-MHP faşist soykırımcı eli kırımının büyük gücü yaratılmıştır.

Kapitalist modernite tüm dünyayı olduğu gibi Kürt insanını da etkilemektedir. Dijital dünya aynı şekilde, tüm dünyayı esir etmiş durumdadır ve Kürtler de bundan payını almaktadır. Kürdistan gençleri dijital dünyanın ve TC özel savaşının, bağımlılaştırıcı saldırılarının etkisinden kendini kurtararak mücadeleyi büyütmelidir. Kuşkusuz insanların öldürüldüğü, her gün çok sayıda insanın katledildiği bir çağda, ağaçların, suların, havanın katledilmesine karşı mücadele yürütmek için büyük bilinçlenmek ve kararlı olmak gerekir.

İnsanın toprakla bağıni kurabilmek gerekir. Zerdüş'tün ziraata dair söylemlerindeki derin anlamı bilmek gerekir. İnsanın doğayla varolduğu gerçeğinin derin bilinci olmazsa, Kürt toplumunun varolmasının Kürt dağlarıyla mümkün olduğu gerçeğinin derin bilinci olmazsa, kuşkusuz ekolojik mücadele yürütmeye anlam verilemez. Ancak bilmek gerekir ki bir insan ölürse bir aile etkilenir ama bir ağaç ölürse tüm toplum ve tüm canlılar etkilenir. Tüm toplumu etkileyecek bir kuraklığın önü açılır. Ağacın yapraklarından beslenen tırtıllar, kelekler, keçiler ve sayamayacağımız kadar hayvan etkilenir. Bunu derinden hissetmek, yaşam anlamı yükleyerek Kürdistan'daki doğa katliamına karşı ekolojik bir hamle yaparak bu katliamı durdurmak gerekir.

Tüm varlıklar, varolmak için başka varlıklara ihtiyaç duyar. Dünya yüzünde görüp anlamaya çalıştığımız tüm varlıklar, insanlar, toplumlar, toprak, hava, su ve daha sayılabileceğimiz tüm varlıkların değişen zamanlarda değişen özleri var ve bu, hepsinin farklı zaman boyutunda olsa da canlı olduklarını göstermektedir. Bu varlıklar içinde insan en karmaşık-kompleks olan canlıdır. Çünkü insan en hızlı ve en fazla değişen varlıktır. Kuşkusuz kuantum maddeciklerin hareketinin ışık hızına oranla insan hareketi hantal kalacaktır. Ancak kuantum zerreciklerin insan formatına kavuşması da belli bir zaman-hız aralığına hapsolmesi, zamansal bir form kazanmasıyla mümkün olmaktadır.

İnsan, içinde varolduğu evreni, doğayı tanıyarak, anlayarak insan olmaya başlamıştır. İnsan olarak varolmanın ilk şartı içine doğduğu doğayı-evreni tanımak, anlamak ve onu kabullenmektir. İnsanın doğaya ibadeti, tüm tek tanrılı dinlere rağmen aşılamamıştır. Çünkü doğaya ibadet varlığın bir koşuludur. Doğanın tanrısallığının unutulduğu ve bu tanrısallığa münkir-münafık yaklaşıldığı oranda, doğanın gazabı da büyük olmaktadır. Tabi doğanın zamanı bizim zamanımızdan farklı işlemektedir. Doğa daha sabırlıdır, köklü düşünmektedir ve düşündüklerini yaparken sonrasında geri dönüşümü olan kararlar vermemektedir. Doğanın kurduğu mahkemenin temyizi yoktur. Ve en keskin olanı da doğa, sadece kendisine kötülük yapanları değil, kötülük yapanları engellemeyen-engellemeyenleri de cezalandırmaktadır.

Doğa böyle yaparken de anlayabildiğimiz kadarıyla bizi eğitmektedir. Doğaya saygı duymak, onun anlamını tüm zamanlarda en yüksek düzeyde bilince taşımak ve korumak zorundayız. Bunu yapmadığımız oranda da gücümüz buna yetmediğince de yok olmaya, zaman içinde yok edilmeye, insanlığından çıkmış insanlar eliyle, sömürgeci sistemler eliyle yokoluşa razı olmuşuz demektir.

Doğa katliamının altında köklü bir kadın düşmanlığı var

AKP-MHP'nin doğa katliamının altında köklü bir erkek egemenliği

kadın düşmanlığı vardır. Nasıl ki Kürt kadınlarını susturamayan, Kürt kadınlarının direnişini yok edemeyen AKP-MHP faşizmi o kadınları öldürmeye çalışıyorsa, Kürt direnişini yok edemeyen düşman, Kürdü bağrına basan dağlara, ormanlara saldırıyor. Sömüremediğini, kendine ait kılamadığını yok etmeye odaklanıyor. Bu, tam bir erkek faşizmi örneğidir. Kürdistan ormanları bize anadır. Doğanın ana olma özelliği de bununla birleşmektedir. Doğa anaya, toprak anaya, bizi ana kucağıyla sarmalayan ve 50 yıllık direnişimizi besleyen ormanlarımıza, sularımıza ve toprağımıza yönelik bu saldırılar, faşist egemen erkeğin tecavüz ve katletmesi anlamını taşıyor. Kürdistan anamız üzerindeki bu faşist erkek saldırılarına, tecavüzlerine dur demek için bir anlam hamlesi başlatmak gerekir. 'Özgürlük Zamanı' hamlemizi bu dönemde ekolojik hamle adımıyla tamamlamak gerekir.

Ekolojik mücadele evrensel bir mücadeledir. Ekolojik mücadele yürütürken yerel ve evrensel gücü birleştirmek gerekli ve doğal olandır. Çünkü herhangi bir kara parçasındaki doğaya, toprağa, ormanlara ve havaya verilen zarar en fazla o bölgeyi etkilese de önemli boyutta tüm dünyayı, tüm insanlığı etkilemektedir. Bundan dolayı ekolojik mücadeleyi ortaklaştırma, büyütme ve yaygınlaştırma gerekçeleri çok fazladır. Doğa talanına karşı mücadeleyi yürütürken uluslararası ekolojik kurumlarla, organizasyonlarla ve örgütlerle bu mücadeleyi ortaklaştırmak önemli ve gereklidir. Ancak konu Kürdistan olduğunda, dünya egemen güçlerinin yarattığı Kürdistan statüsüzlüğüne bu mücadeleye de yansımaları olmaktadır.

Gezi direnişi adıyla Türkiye'de anılan dönemin birkaç ağaçla başladığı biliniyor. Kuşkusuz anlamlı ve örnek bir direniştir. Ağaçların korunmasıyla başlayan, giderek tüm Türkiye'deki doğa katliamlarını, hak ihlallerini, anti demokratik uygulamaları hedef alan ve bir toplumsal karşı koyuşa dönüşen bu mücadele, hala tarihselliğini korumaktadır. Ancak bu gerçeğe rağmen Kürdistan'daki doğa katliamına karşı gelişen sessizlik, baskı, yok sayma, mücadelesizlik durumu Türkiye'deki faşist, baskıcı, şoven ve tekçi iktidar baskısını ve bu baskının Türkiye halklarında yarattığı korkuyu da ortaya koymaktadır. Kürdistan'daki doğa katliamına karşı mücadele ederken halkımızı örgütlemek ve topyekün bilinçlendirip ayağa kaldırmak gerekirken Türkiye halklarıyla da bu mücadeleyi ortaklaştırmak zor olsa da gereklidir.

AKP-MHP faşist iktidarı devrilirse soykırım durdurulabilir

Yine bu mücadeleyi geliştirerek uluslararası örgütlerin gündemine taşımak da gereklidir. Şunu belirtmek gerekir ki kimi uluslararası kuruluşlar, Kürdistan'daki soykırım saldırılarına karşı sessiz kalmakta, göz yummaktadır. Buna en büyük örnek OPCW'nin içine girdiği durumdur. Kimyasal silahların kulla-

nılmasına karşı bir kuruluş olsa da Kürdistan'da kimyasal silah kullanımına karşı sessizliğini sürdürmektedir. Burada ortaya çıkan tutum, sıradan bir duyarsızlık değildir. Önceki dönemlerde faşist Türk devletin yardım adı altında OPCW'ye aktardığı paralar, "sus payı" olarak rol oynamaktadır. Faşizm örgütlenmekte ve bu kurumları satın almaktadır. Aynı şekilde kimi ekolojik örgütler de bu durumdadır. Bundan dolayı da yapılan başvurular cevapsız kalmıştır. En son Şırnak'taki ağaç katliamı için Greenpeace'e yapılan başvurulara verilen "Bizim çalışma alanımız dışındadır" cevabı, soykırım karşısında sessiz kaldıklarını göstermektedir. Bundan dolayı ekolojik mücadele yürütürken örgütlenmek, uluslararası alanda çalışma yürütmek ve bu örgütlerin de faşizme baş eğen, faşizm karşısında sessiz kalan tutumlarını protesto etmek, bu örgütleri TC'nin faşist soykırımcı doğa talancısı uygulamalarına karşı tutum almaya zorlamak gerekmektedir. Yoksa "dünya sessizdir, kimse karşı çıkmıyor" şeklinde yakınmalarla yetinmemek, mücadeleyi süreklileştirmek ve TC'nin bu saldırılarını teşhir etmek gerekir. Bu saldırıları durdurmanın tek koşulu, AKP-MHP faşist iktidarını devirmek, bu iktidarın sonunu getirmek ve faşist TC rejimini değiştirmektir.

Kürdistan Kürtlerin vatanıdır. Türklerin bu vatani, toprağı ve doğayı korumasını, sevmesini ya da bu kutsal toprağa zarar vermemesini beklemek kendini kandırmaktır. Türkler Kürt toprağına baktıkça kendi topraksızlıklarını, yersiz yurtsuz göçebe tarihlerini hatırlamaktadır. Kürtlerin toprak bilinci, mücadelesi, özgürlük bilincini, doğa sevgisini, toprağı bağlılığını tüm eksikliklerine rağmen sürdürdüklerini gördükçe Malazgirt Savaşı öncesini hatırlamaktadırlar. Bundan dolayı kendi yersiz yurtsuzluklarını telafi etmek için, Kürtleri yurtsuzlaştırmaya odaklanmaktadır. Bu faşist hafıza Kürtlerin soykırımı için her şeyi göze almıştır. Bugün Türkiye toplumlarının düşürüldüğü her türlü geri, fakir, cinnet durumunun kaynağında bu soykırımı yapabilmek için sürdürülen savaş vardır. PKK'ye karşı AKP-MHP faşist iktidarının yürüttüğü yok etme saldırılarının kaynağı salt, 50 yıllık PKK direniş tarihiyle ya da Türk ulus devletin tarihiyle sınırlı değildir, bin yıllık bir tarihsel hafızaya dayanmaktadır. Bunu kavramak, bu bilinçle mücadele etmek, Önder Apo'nun demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü paradigmasının tüm halklara mücadele ve yaşam imkanı tanıdığını bilerek mücadeleyi yükseltmek gerekir. Bunun en temel yolu da Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için "Dem Dema Azadiyê ye" hamlesini 2022 yılının ikinci yarısında zirveleştirmek ve 2022 yılı bitmeden AKP-MHP faşizmini bitirmektir.

FÛAT ASLAN-AZAD

LEHENGEKÎ ÇALEKIYA DÎHÊ-ERUH

Fûat Aslan di sala 1958'an de li gundê Çemêçeto ya Agirî dayîk buye. Ji eşîra Pinyanişîya ye. Ev eşîr cîh û warê wan aliyê Colemanîgê ye. Dema Ehmedê Xanî tê Bazîdê û heya niha ew eşîr jî li Serhedê jîyan dikin. Li Serhedê navenda Pinyanişîya Bazîd e. Li pir cîhên Serhedê belav bûne. Piştî sedan sala çanda Colemanîgê û Serhedê tevî hev bûye. Niha devokê Serhedê bikartînin. Bavê heval Fuat Aslan mele ye. Berê nivîsandin û xwendin kêm bû. Lewma Mele weke rewşenbîrên civakê têne hesibandin. Bavê Fûat Aslan mirovekî Kurdperwer e.

Fûat Aslan di malbatek Oldar û Welatparêz de mezin dibe

Heval Fûat Aslan di malbatek Kurdperwer de mezin dibe. Zarokên meleyan, li gorî zarokên gundiyan hebêtir şîyar û polîtîk in. Ne şermok in, bavê xwe mînak digirin. Cîhê kû lêne xwedan însîyatîf in û kontrolê hildidin destê xwe. Bi xwezayî xwe pêşeng dîtin di jiyana wan de serwer e. Civaka lê mezin buye van taybetmendiya dide Fûat Aslan. Dema rêya şoreşgeriyê hildibijêre ev taybetmendî jêre dibin avantajek. Di şoreşgeriyê de kolektîf kar kirin, xwe cuda ne dîtin, dîlnîzmî heye. Fûat Aslan ev aliyê şoreşgeriyê baş digire û bêhtirîn xwe xurt dike.

Min, heval Fûat Aslan di sala 1978'an de li Agirî di malekê komînê de nas kir. Li Îdirê di havîna sala 1978'an de jiber nakokiyên di navbera Kurd û Azerîyan de şer derdikeve. Di encama wî şerî de 5 faşîst dimirin û 3 jî şoreşger şehîd dikevin. Ji wan sê kesan yek jî Koroglu Keserlerê kû birîndar bûye anîn Agiriyê. Tevî hemû hewldanan jî piştî sê rojan jiyana xwe ji dest da. Jibo spartîna Koroğlu Keserler, hevalê Fuat Aslan yekser berpirsyarî girt û dest bi amadekariyan kir. Fûat Aslan got; Divê em cinazê pakrewan Koroğlu Keserler xwedî derbîkevin û nedin eskeriyê. Em niha de gel amade bikin. Dema girse pir be nikarin zorê me bikin.

Piştî axavtinên heval Fuat Aslan gelê Agirî hatin ber nexweşxanê runiştin û ji eskerên Tirk re gotin; "em cinazê xwe nadin we. Emê bi xwe bibin Îdirê". Femandarê Tırka gazî bavê Koroğlu Keserler kir. Bavê Koroğlu Keserler jî got; "ewledê min miriye, êşa me girane. Li ber dozêkê de hatiye kuştin, hevalê wî çî gotin ezê jî li gorî wan tevbigirim" Femandarê Tirk her çiqas aciz jî bûye mecbûr maye qebûl bike û gotiye; "divê cinaze di ereba eskerî de be û hûn jî erebê xwe ve cinazê teqîp bikin. Em bi hev re herin Îdirê". Erebe ya cinaze kete ser rêya Îdirê, Kurd jî bi erebê xwe berê xwe dane Îdirê. Ji Agirî heya Îdirê hemû eskerên Tirk ketine alarmê û li her derê esker daniye. Tirsê eskerên Tirk, wê Kurd tabuta Koroğlu Keserler ji wan bistînin û wê rabin serhildanê. Dema em nêzikê Îdirê bûn kombûna eskera behtir xuya dikirin. Nehîştin em herin nav bajarê Îdirê. Cinaze di bin kontrola eskeriyê de spartin axê. Em vegeriyan Bazîdê. Fûat Aslan got; me gotinê wan qebûl nekir, em heya goristana Îdirê çûn. Ev jibo me serkeftîneke. Lê me gorî dilê xwe hevalê xwe neda axê ew ne baş bû.

Hevalê Fûat Aslan di aliyê kar de pir ciddî nêzik dibe û encam girtin jibo wî esas bû. Fûat Aslan di buyera Koroglu Keserler da hate xuya kirin. Nêzîkbûna pakrewana nîrxekî mezin dibîne. Demê nexweşxanê heya goristana Îdirê çuyîn hejrayê gotinê bû. Li ser nîrxan pir disekinî. Fûat Aslan hertim digot;

pakrewan nîrxê herî mezine. Jibo şoreşê canê xwe dide. Êdî wê zêdetir tiştêk nabe. Dema birîna goristanê de divê li hemberê cangoriyan em jî erka xwe bi cîh binin. Mirinek bi rûmet dest herkesî nakeve."

Di zîndana Erziromê de kesên kû bûne şahidê berxwedana Fûat Aslan behsa jiyana wî dikin

Cano Bazarcix: Min di sala 1981'an de li zîndana Erziromê de Fûat Aslan nas kir. Sekna xwe ya bi hevaltiya ruhekî Apoyî ve bal dikişand. Dema mirov ligel wî rûdinişt û pê re qise dikir, xwe rehet his dikir. Ew sekna wî bawerî dida mirov. Qebîliyeta wî ya îknayê pir xurt bû. Ez wekî kesekî welatparêz kû min Fûat Aslan nas kiriyê pir bi şanaz im. Li hemberî rêveberiya zîndanê sekna wî zelal bû. Bi wêrekî digot; ez Apoyî me". Hertim digot; her tiştê dijmin dixwaze nekin. Dema we tiştên kû dijmin dixwaze kir, tu xwe radest dike. Ev jî bi xwe re xiyaretê tîne. Tiştê kû dijmin dixwaze we bide kirin, desturê nedinê.

Li Agiriyê, hevalên kû di xeta Apoyî de bi fedaiyane li dijî dijmin şer kirin û dîl ketin dest dijmin yek jî Fûat Aslan e. Li hemberê dijmin ti caran serê xwe xwar nekiriyê, tim li berxwe daye. Hevalê Fûat Aslan weke mamosteyan bû. Fedekar, li beramberê hevalan niyetek paqîş, di navbera hevalanda ferq û cudahi nedikir. Fûat Aslan ti caran nayê ji bir kirin. Li ser her hevalekî tesîrek baş hiştiye. Ev rastîyeke, Fûat Aslan hertim li gorî vê rastîyê tevgeriya. Ti caran bîrnakim û bi rêzdarî bîrtînim.

Di sala 1982'an, dema darbeya 12 Îlonê de PKK'ê qadroyên xwe deranî qada Filistinê. Wê demê tîkîliyên yekîneya Serhedê bi rêxistinê re qutbûn. Yekîneya Qersê du salan li çîya xwe parastin û di Mijdara 1982'an de tîkîlî rêxistinê re çêkirin û derbasî Rojhilatê Kurdistanê dibin. Yekîneya Agirî piranî hatin girtin. Tîkîliyên yekîneya Qers û Agirî jî hev qut dibe. Pakrewan Îdrîs Ökmen li Rojhilatê Kurdistan, li herema Makû û Qelenî nav gel de karê rêxistinê dike. 1983'an da Fûat Aslan derbasî aliyê Rojhilatê Kurdistan dibe. Rêxistinê re tîkîlî nîne. Min û heval Îdrîs Ökmen, bi heval Fûat Aslan re tîkîlî danî. Me heval Fûat Aslan derbasî Başurê Kurdistan kir û tevî gerîla bû. Ew xeyalên salan pêk hat û li çiyayên Kurdistanê de bû şervanê azadiyê.

Heval Fûat 1984'an de derbasî Botanê dibe û tevî pêngava 15'ê Tebaxê dibe. Heval Fûat di yekîneya propaganda çekdarî a 14 Tîrmehê de cîh digire. Dema çalekiya Dihê-Eruhê de di koma êrişê de di nav he-

valên bijare da cîhê xwe girtiye û erka xwe bi serkeftî pêk aniye.

Di sala 1985'an de weke cîgirê femandarê heremê derbasî çiyayê Agirî dibe. Di sala 1985'an de li Kurdistanê çalekiyên herî zêde li çiyayê Agirî pêk hatine. Di serî de li dijî derdorên ajan, her roj çalekiyên gerîla hene. Dijmin ketiye nav tirs û xofekê mezin. Gel de coşek mezin çêdibe. Di yekemîn salvegera 15'ê Tebaxê de gelê Kurdistan dibe xwedan artêş. Dijmin jibo pêşîya pêşkeftina bigire dest bi operasyonên eskerî dike. Di sala 1985'an di 20'ê Tebaxê de operasyonêk mezin destpêkiriye. Yekîneya heval Fûat li çiyayê Agirî li herêma Mixtepe dikevin kemîna dijmin. Carekê da hemû esker mînanî baranê gulan ser gerîla da dibarînin. Her pênc gerîla birîndar dibin. Feyat Alkan; xelkê Bazîdê ye, nû tevî gerîla bûye. Dijmin, dema Feyat Alkan birîndar digirin, jê re hêrs dibin û dibêjin; "hun çend kesin, hevalên we kîderê ne". Lê dinêrî nikarin tiştêkî hîn bibin wî hevalî şehîd dikin. Mehmet Erturk; xelkê Xelfetiyê ye. Femandarê yekîneya gerîla ye. Serê xwe da gule xwariye û şehîd dikeve. Fûat Aslan jî giran birîndar dibe. Dinêre nikare çembera dijmin derkeve, tîfinga xwe heya jê tê dur davêje nav kevîran jibo nekeve dest dijmin. Jibo bi saxî nekeve destê dijmin di dawî de bomba xwe pîmê wê dikişîne û şehîd dikeve. Her du gerîlayên birîndar bi seatan şer dikin û ber bi êvarê çembera dijmin derdikevin. Dema şer destpêdike heft eskerê dijmin têne kuştin.

Min û heval Fûat Aslan bi hev re tekoşîn kir û bume şahidê lehengiya wî. Zarokên Kurdan dema dîroka Kurdistanê xwendin, bila bizanibin lehengekî mîna Fûat Aslan jibo me xwe feda kiriyê. Jibo saxî nekeve destê dagirkeran bombe xweda teqandiye û şehîd bûye.

Heval Fûat nasnavê xwe jî Azad danî bû. Li gorî navê xwe jî derket. Her tim azad bû, ti caran bindestî qebûl ne kiriyê. Dema di destê dijmin de dîl e, di rûh de azadî temsîl kiriyê. Însanek di mêjiyê xwe de ne azad be, jibo azadiyê nikare tekoşîn bike. Di nav rêxistinê de jî her tim rastî aniye ziman û seknek li gorî xeta partiye raber kiriyê. Rûhekî Apoyî pê re heye. Cîhê Fûat Aslan lêbe, li wir temsîl kirina nîrxê heye. Jibo wî nîrxê herî mezin hevaltî bu û li gora wê jî jîyan kir. Fûat Aslan femandarekî baş bû. Demê Tevgêra Azadiyê nû kete Kurdistan û dest xebatê kir, di nav de cîhê xwe girt. Aktîf xebitiye, cîhên herî xeter de li pêşîya hemû hevalan beziya ye. Kîderê dijminê doza Kurdistan heye xwe

pêşniyar kiriyê, çûye ser û bêtesîr kiriyê. Ti caran xwe ne fikiriyê, "di nav de risk heye ezê zirar bibînim" negotiye.

Tenê çalekî kirin jî na, rêxistin kirin, hevalên xwe tevgêr kirin û şer koordine kirin jî esas digirt. Çalekiya Dihê-Eruhê de di yekîneya êrişê de cîhê xwe digire. Rûhekê êrişê pê re heye û serkeftinê jibo xwe esas digire. Ew ezmûn û coşa kû li Botanê girtiye li Serhedê pêk anî. Di nava sê mehan de li çiyayê Agirî gelek çalekî çêkirin û tim bi serkeftî derketiye.

Fûat Aslan civaknase, kê re çî zimanî qise bike pir baş dizanî. Zarokê mele ye. Malên meleyan mêvan kêm nabin, tim hatin û çuyîn heye. Biqûktiya xwe de di nav civakê de mezin buye û ev ezmûnê xwe, bi şoreşgeriyê re kir yek, mînanî doxtorek çawa nêzikî nexweşê xwe dibe, wisa nêzikî gel dibû. Heya dawiyê wan gûhdar dikir, kul û birînen wan tespît dikir. Wê çawa derman bike, zimanekî zeval şîrova xwe dikir. Şagirtê gele, tiştê ji wan hîn dibû, îcar şîrove dikir. Jibo çareseriyê rê nîşan dida ji nexweşiya bindestiyê çawan herin serfiraziyê.

Şehadeta Fûat Aslan jibo ARGK valatiyek mezin e. Sekna xwe, mîna Broyê Hesikê Teliyê çiyayê Agirî de nûnertiya şoreşê kiriyê. Ew mîrasê serhildana Agirî dewr girt. Di şer de berxwedana kiriyê bûye destanek. Heya niha şerê çiyayê Agirî de dimeşe li ser mîrasê berxwedana Fûat Aslan hiştiye dimeşe. Herkesê kû nû beşdarî nav refên gerîla dibin, dixwazin bibin yekî mîna heval Fûat Aslan. Heval Fûat Aslan, ew hevaltiya we ti caran nayên ji bir kirin. Dema behsa we dibe, dengê we tê guhê min û biranînên me li ber çavên min derbas dibin. Ew tiştên kû we xeyal dikirin, piraniya wan pêk hat. Şerê gerîla pir mezin bû belavî her derê Kurdistan buye. Derbarê gerîla de daxwaziyan we hemû bi cîh hatine û bila dilê te rehet be.

Em carekî din wê sozê didin we; emê wesi-yetên we bi avakirina Kurdistanê azad bi cîh binin. Lewma azadiya Kurdistan nêzîke. Cîhê gora tê nîzanim, lê di dema azadiya Kurdistan de ezê bihatima ser gora te û mizgîniya azadiyê dengêkî bilind biqîriyam. Lê ezê dîsa bikim û derkevim cîhekê bilind û biqîrim; "heval Fûat Aslan Kurdistan azad bû heyfa hemû pakrewanan hate hildan û cîhên xwe de rehet raz in". Ez niha li benda wê roja azadiyê me. Di kesayeta heval Fûat Aslan de tevahiya pakrewanên meha Tebaxê bi bîrtînin û dibêjim; Pakrewan namirin.

Li ser navê hevalên wî yê tekoşinê Cemşid Serhed